

ТРИША РЕЙБЪРН

Черни
Воды

ЕГМОНТ

ТРИША РЕЙБЪРН ЧЕРНИ ВОДИ

Превод: Анелия Янева

chitanka.info

Водите теглят сирената към истинската ѝ същност.

Ще може ли Ванеса Сандс да устои на тъмния им повик?

Година след смъртта на сестра си и превръщането си в сирена Ванеса отчаяно се опитва да се върне заедно със семейството си към стария, нормален живот.

Прибирайки се в Мейн за лятната ваканция, тя открива навсякъде спомени за Саймън. Ванеса прави всичко възможно, за да спечели любовта му отново, но в същото време се чувства като чудовище, което застрашава живота му. А дали ще може Саймън да я обикне, ако научи истината за нея — че за да остане жива, тя трябва да се отзове на нуждите на сирената, без значение кого и как ще нарани.

„Черни води“ предлага неочаквани обрати в историята на Ванеса. Това е вълнуващата и страховита развръзка на трилогията СИРЕНА.

Триша Рейбърн е родена в Рибърхед, Ню Йорк. Завършва колежа „Мидълбъри“ през 2000 година и получава магистърска степен от университета в Лонг Айленд през 2005 година. Първата си книга, *The Melting of Maggie Bean*, тя започва като проект за дипломната си работа. Следват още няколко романа за деца, преди да стъпи на сцената за литературата за тийнейджъри с първия роман от трилогията „Сирена“, който носи същото име. „Черни води“ е третата и финална част от нея.

Писателката живее със съпруга си в Лонг Айленд. Повече информация за нея ще откриете в личния ѝ сайт www.triciaraybum.com.

На Сузи Кю.

ГЛАВА 1

Започна близо час след като тръгнахме. Някакво пърхане в гърдите. Омекване на краката. Стягане в гърлото, което превръщаше чистия свеж въздух на всяко вдишване в натрошено стъкло. Това усещане ми беше познато. От близо година моето тяло изпращаше такива сигнали всеки път, когато губеше ритъм, беше уморено или... пресъхваше.

Сега обаче не бях жадна. Правехме достатъчно почивки по магистрала „Ай-95“, за да го избегнем.

И това ме плашеше.

— Чипс?

Между предните седалки се появи голям пакет чипс. Разклати се напред-назад.

— От любимия ти — каза мама. — Със сол и оцет.

— С много сол — добави татко.

Наблюдавах го как взима пластмасовата солница от поставката за чаши и я надвесва над пакета. Докато белият прах се сипеше върху чипса, си мислех как само при идеята за попътна закуска стомахът ми би трябвало да се преобърне. Нищо такова не стана обаче.

— Не, благодаря — отвърнах. — Не съм гладна.

— Днес нищо не си хапнала — каза мама. — А и снощи почти не докосна вечерята.

— Не искам да си развалям апетита, преди да стигнем „Харбър Хоумфрайз“.

Мама хвърли поглед към татко. Той сведе и вдигна глава толкова бавно, че човек не би забелязал кимването, ако не го очаква.

— Ами — започна той, оставяйки пакета върху таблото на колата и връщайки солницата в поставката за чаши, — няколко от моите студенти са наели за през лятото къща в Кенебънкпорт. Явно е много бясно място.

— Бясно? — повторих.

— Така де, фешън. Куул. Или, както се изрази един млад ковач на лафове, направо се е утрепало.

— Утепало — поправи го мама.

Татко я погледна.

— Как става така, че в твоята уста не звучи толкова нелепо?

— Защото го казвам правилно. — Тя се опита да улови погледа ми в огледалото за обратно виждане. — „Р“-то не трябва да се произнася, нали, скъпа?

Извърнах глава и се загледах през прозореца.

— Така мисля.

— Е — склони татко, — щом нашата приета в „Дартмут“^[1] дъщеря мисли така, значи така и трябва да бъде.

Притиснах чело до стъклото, опитвайки се да прогоня гледката на зелените стени, обрасли с бръшлян.

— Градчето сигурно ще гъмжи от народ, но пък е на брега и трябва да е много красиво. Защо не го навестим. Даже още днес.

— Страхотна идея — включи се мама. — Отбивката за него е съвсем наблизно.

Изправих се на седалката.

— Нямаме ли друга уговорка?

— Така е — отвърна мама. — Но можем да я отложим.

— Но ти планираш това пътуване от седмици. Защо е сега това внезапно отклонение?

— Защо пък не? — попита на свой ред мама. — Никога не е зле да проучиш всички възможности. Особено когато става дума за недвижимо имущество.

— Но мястото, където отиваме, също е на брега. И е най-красивото, което някога съм виждала. — Опитах се да се усмихна. — Пък и след миналото лято едва ли ще е толкова пренаселено.

Последното изречение беше опит да запазя безгрижния дух на разговора. За добро или лошо обаче, моят жалък опит срути щастливата фасада на родителите ми.

— Не се налага да се връщаме там — каза мама, вкопчвайки се във волана.

— Можем да отидем, където си пожелаем — добави татко. — И да открием някое ново място.

— Знам — отговорих. — Казахте ми го още преди шест месеца и ми го повтаряте всяка седмица оттогава. Само дето не е необходимо. Не искам да ходя на друго място.

Мама ми хвърли поглед през рамо. Устните ѝ образуваха тънка права линия. Можех да се обзаложа, че зад тъмните очила веждите ѝ са смръщени, а очите — присвити.

— Сигурна ли си, Ванеса? Искам да кажа, *наистина* ли си сигурна? Знам, че беше там няколко пъти след... всичко станало... но сега е различно. — Тя помълча. — Лято е.

Лято. Думата увисна над главите ни натежала, раздута. Погледнах към празното място от лявата ми страна, после протегнах ръка и загребах цяла шепа чипс.

— Да — отговорих. — Наистина съм сигурна.

Въпреки че непрекъснато ги уверявах в това през последните няколко месеца, разбирах колко са загрижени. Откакто се помня, предприемахме такова пътуване всяка година през юни, но сега за първи път по-голямата ми сестра, Джъстин, не беше с нас. Освен това според графика на нашата брокерка и заради удивителната по всеобщо мнение къща, превърнала се напоследък в хит на пазара, трябваше да тръгнем още днес. Точно ден след дипломирането ми в подготвителното училище „Хоторн“... и на първата годишнина от смъртта на Джъстин.

А това беше плашещо, както продължаваше да ми напомня моето тяло. Но едно друго нещо щеше да е още по-ужасяващо.

Никога вече да не се върна в Уинтър Харбър.

Прокарах няколкото шепи чипс с две бутилки солена вода. В продължение на петнайсетина минути слушах с половин ухо и кимах с глава, докато родителите ми обсъждаха облицовката на къщата. Когато подминахме отбивката за Кенебънкпорт, изчаках още пет минути, за да е по-сигурно, после се отпуснах на седалката и проверих мобилния си телефон за стотен път, откакто се бях събудила.

„В.! Толкова се радвам да те видя. Кой да знае, че 20 часа могат да изглеждат като 20 години?? Цял ден съм в ресторанта. Отбий се, когато можеш, хо, П.“

Пейдж. Моята най-добра приятелка, отскоро и съквартирантка, както и главна причина летуването на друго място да бъде просто немислимо. Усмиввах се, докато пишех отговора.

„И аз нямам търпение да те видя. Остават само няколко часа. Ще пиша пак, щом наближим. Не се преработвай! Сл. В.“

Изпратих съобщението и прегледах останалите есемеси. Продължавах да се надявам, че съм пропуснала някой. Например системата се е бърнала и не съм уведомена за всички получени текстови съобщения.

Нямаше пропуснат есемес. Бърза проверка на гласовата поща установи, че и тя работи без засечка.

Оставих телефона и свита на задната седалка, се заех със списъка на учебните курсове в „Дартмут“, който бях разпечатала от сайта на колежа преди тръгването. Вече имах доста ясна представа какво искам да уча наесен, но родителите ми още не го знаеха. Най-сигурният начин да не им позволя да ровят в миналото, бе като изглеждам задълбочена в мисли за своето бъдеще. Списъкът с курсовете се оказа толкова благонадеждна защита, че до края на пътуването никой не ме попита нито как съм, нито дали имам нужда от нещо.

Всъщност, докато пътувахме по магистралата, на тях не им се и налагаше да го правят. Поне не гласно. Мама поглеждаше в огледалото за обратно виждане много по-често, отколкото при движение по второкласен път, а татко първо подаде на мен пакета претцели с двойна доза сол, преди да го закрепил между двете предни седалки.

— Добре съм — казах, докато пулсът отекваше в ушите ми. — Честна дума.

Това, изглежда, ги успокои, поне докато не наближихме оформения като платноходка надпис „ДОБРЕ ДОШЛИ В УИНТЪР ХАРБЪР“. Тогава мама рязко изви волана наляво и ние направихме неочаквано отклонение, подминавайки главната улица и всички местни магазинчета и заведения по нея. Отначало щях да се възпротивя, но после размислих. Дали наистина имах желание да попадна в оживения

трафик и да мина на педя от сладкарницата на Еди? Това по традиция беше нашата първа спирка, където официално започваше поредната прекрасна семейна ваканция.

Едва ли. Затова оставих родителите ми да я подминат.

Извадих още една бутилка вода от раницата и насочих цялото си внимание в нейното пресушаване. Няколко минути по-късно заобиколният път ни изведе на същото кръстовище, до което бихме стигнали и по главната улица. Завоят надясно щеше да ни отведе към планините по дългия криволичещ път, който познавах толкова добре, че можех да го измина и нощем, без запалени фарове. Ослушах се за цъкането на мигача, очаквайки плавния завой на запад. Нищо подобно не се случи. Вместо това продължихме направо.

Постепенно правият равен път стана стръмен. Къщите се разрешиха, а дърветата взеха да изникват все по-нагъсто едно до друго. Никога досега не бях идвала в тази част на Уинтър Харбър. Още преди да реша дали това е добре, или не, пътят свърши. Колата спря. Всички се вторачихме напред.

— Това някаква шега ли е? — попитах, надничайки между предните седалки.

— Не бих казала — отвърна мама след известна пауза. Тя връчи на татко разпечатката с маршрута, свали прозореца си и натисна бутонна върху сребристите кутия до вратата. Високата порта, на която вместо обикновени решетки имаше метални русалки с богато украсени опашки, се отвори.

— Да видим! — каза татко, после се зае да свива и развива на фуния листовите с указанията за маршрута.

Прииска ми се да грабна купчината листове и да скрия лицето си зад тях, препречвайки гледката към онова, което няхах желание да виждам. Но няхах сили да го направя. Погледът ми беше прикован към безликите глави, падащите на вълни коси, преплетените перки. Повтарях си, че тези русалки са просто декоративно изкуство и нищо повече, но въпреки това продължавах да се вирам, за да открия нещо познато в тях. Когато портата се затвори след нас и ние продължихме по алеята за автомобили, аз дори се извърнах на седалката, за да гледам как постепенно се смаляват. Или, ако трябва да съм съвсем точна, за да *се уверя*, че наистина се смаляват.

Стръмната алея се биеше през гъста гора. След около километър мама взе да става нервна, нетърпелива — или и двете едновременно — и натисна газта. Джипът изскочи на малък хълм и полетя към ръба на една скала.

Двамата с татко се вкопчихме в дръжките над вратите. Мама ахна и скочи върху спирачката. Колата измина още няколко метра, преди да се закове на място.

— Ограда — изпъшка мама. — Просто ще вдигнем хубава здрава ограда.

После отвори нейната врата и изхвъркна навън. Татко бавно се наклони напред и се накани да се обърне. Предчувствайки нова вълна от загриженост, побързах да отворя моята врата и да изляза, преди тя да ме е заляла.

— Жаклин! Толкова се радвам, че успя, макар да не ти оставихме много време.

По широката каменна пътека отляво се спускаше някаква жена. Носеше бял ленен панталон, бяла туника и кожени сандали. Косата ѝ беше толкова силно опъната назад в конска опашка, че ъгълчетата на сините ѝ очи се бяха дръпнали. Явно гледката на изкованите от желязо плувци, между които минахме, ме беше разтърсила по-силно, отколкото предполагах, защото за миг тя ми се видя като една друга жена, която срещнах миналото лято.

Това обаче не беше възможно.

А дали наистина е така?

— Това трябва да е красивата ти дъщеря. — Жената разтърси ръката на мама и грейна насреща ми. — Бръшляновата лига. Толкова съм слушала за теб. „Дартмут“, нали така?

Опитах се да се усмихна, приближавайки към тях.

— Точно така.

— Ти си въплъщение на родителската мечта.

Сведох поглед.

— Ванеса — бързо рече мама, — това е Ан, нашата брокерка. И да, Ан, това наистина е красивата ми дъщеря.

— Аз пък съм идеалният средностатистически съпруг и баща — обади се татко, присъединявайки се към нас. — А това местенце си го бива.

— Казах ти. Нали ти казах!

Ан подхвана мама за лакътя и я поведе надолу по пътеката, бъррейки за подробности около спалните, баните и енергоспестяващата конструкция. Татко вървеше плътно по петите им с ръце в джобовете, обърнал поглед към хоризонта отдясно. Следвах го на няколко крачки, стиснала мобилния си телефон в ръка, за да си придам небрежен вид, ако някой от тях случайно се обърне. Не че не ме гонеше любопитството; просто не исках да повлияя на тяхното решение повече от това, което вече бях направила.

— Никой не е живял в къщата досега — каза Ан, когато приближихме сградата. — Собственикът, архитект от Бостън, я проектирал за жена си. Трябвало да бъде подарък за десетата годишнина от сватбата им, но миналата седмица госпожата решила да я отпразнува малко по-рано с един от неговите колеги. Ужасно е как може да стават такива работи, нали?

Мускулите по гърба на татко се стегнаха изпод червената карирана риза. Главата на мама клюмна, докато ровеше из листовете, които носеше.

— Да — отвърна тя. — Но въпреки това се случват и такива неща.

— Това басейн ли е? — попитах.

Ан, внезапно съвзела се от своето разочарование относно модерните връзки, ме удостои с бърза усмивка.

— Има и джакузи. Почакай само да видиш.

Двете с мама забързано влязоха в къщата. Татко се позабави край каменната кашпа с форма на корал.

— Благодаря ти — каза.

Кимнах.

— Доста е различно от онова, с което сме свикнали, нали? — продължи миг по-късно той.

Трябваше ми секунда, докато разбера, че говори за къщата, която приличаше на купчина стъклени кубове, свързани с дървени коридори. Нямахме разнебитена предна веранда. Благодарение на безкрайната редица прозорци, можех да видя задния двор направо от ливадата отпред. Нямахме и кей. Не се виждаше олющена боя, оронени тухли и провиснали улуци.

— Така е — казах. — Но какво пък толкова.

Влязох вътре. Гласовете на мама и Ан кънтяха някъде отдясно, затова поех наляво. Прекосих дневната, трапезарията и две спални, боядисани в различни нюанси на тъмнокафявото и все още миришещи на боя и дървени стърготини. Един особено дълъг коридор ме отведе до редица стъклени врати. Минах през тях и се озовах в трета спалня, където едва не бях повалена от нахлулия влажен солен въздух. Инстинктивно затворих очи и вдишах, наслаждавайки се на топлината, която плъзна надолу по гърлото ми и облекчи измъченото ми тяло.

Когато отново отворих очи, видях водата. Щом пристъпих в стаята, сиво-синият хоризонт сякаш се изви и се огъна около мен. Гледах право напред, докато стигнах втора редица стъклени врати и излязох в покрит с камък вътрешен двор.

Ето го и него. Океанът. Толкова близо, че усещах солените пръски всеки път, щом се нахвърлеше срещу скалите, към които гледаше вътрешният двор.

— Няма да намерим по-хубава от тази.

Подскочих. Обърнах се рязко. Мама стоеше до отворената врата с кръстосани на гърдите ръце и поглед, устремен някъде покрай мен.

— Единственият начин да сме още по-близо, е да живеем в къща-лодка... Не се засягай, миличка, но стомахът ми не би понесъл такъв начин на живот.

Аз лично смятах, че тя е същински боец, щом се справяше и със сегашния си начин на живот. Малко жени биха успели на нейно място.

— Харесва ли ти? — попита тя, заставайки до мен във вътрешния двор.

Една вълна се разби в скалите под нас. Отрих пръските по голите си ръце.

— Да. Макар да не съм сигурна, че е точно по вкуса на татко.

— Баща ти ще е съгласен с всяко наше решение.

Това ми беше известно. И знаех защо е така. Ако изобщо някой можеше да бъде обвиняван за сегашната ситуация, по негласно споразумение между родителите ми именно той беше отговорен да сме тук сега.

Мама вирна брадичка по посока на водата и вдиша дълбоко.

— Според мен още някой би одобрил мястото. Възможностите да се печеш необезпокояван са неизчерпаеми.

Не можах да сдържа усмивката си.

— На Джъстин много щеше да ѝ хареса.

Постояхме мълчаливо минутка. После мама обгърна раменете ми с ръка, притисна ме към себе си и опря устни в главата ми.

— Отивам да уточня подробностите. Остани тук колкото искаш.

Когато тя си отиде, приближих до края на вътрешния двор и огледах околността. Басейнът и джакузито бяха в друг вътрешен двор, на около петдесетина крачки южно от този. Помежду им имаше яркозелена ливада. Покрита с камъни пътека водеше от долния двор към частен плаж.

Или поне относително частен плаж. Докато гледах натам, някаква висока фигура изтегли червена лодка на пясъка. Имаше тъмна коса, носеше джинси, тениска и... очила.

Сърцето ми заблъска в гърдите. Дъхът ми секна. Краката сами ме поведоха през двора надолу към скалите.

Как е разбрал, че съм тук? Дали Пейдж му е казала? Да не е минал през ресторанта, за да разпита? Но откъде е бил сигурен, че *тя* ще е там? Вероятно е проверявал редовно, просто за всеки случай.

Всичко това нямаше никакво значение. Главното бе, че е тук. Той ме откри. И ще сме заедно в моя първи ден в Уинтър Харбър, както е било винаги досега.

Покатерих се на последната скала преди плажа и скочих на пясъка.

— Саймън!

Той замръзна на място и понечи да се обърне. Ускорих крачка, чудейки се как би реагирал, ако го прегърна — за това копнееше всяка фибра от тялото ми.

— Здравсти.

Забих пети в пясъка. Усмивката ми се стопи, докато неговата ставаше все по-широка.

— Всъщност се казвам Колин. — Той пусна лодката, отри длани о крачолите на джинсите и ми подаде ръка. — Синът на Ан.

Чувах думите, но не схващах смисъла. Докато не видях, че носи слънчеви, а не диоптрови очила. И че косата му е руса, а не кестенява. А лодката всъщност е каяк.

— Майка ми много я бива в презентациите — продължи той, като видя, че гледам каяка. — Не че това място има нужда от специално представяне. Пробвала ли си някога?

— Кое да съм пробвала?

— Океански каяк.

Поклатих глава и отстъпих крачка назад.

— Тогава непременно трябва да опиташ. — Той пристъпи към мен. — Може да пробваме заедно. Ще ми е приятно да ти дам някой и друг урок.

Спрях. Краката ми трепереха. Нещо стисна гърдите ми. Отворих уста да му благодаря, да кажа, че нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да ме обучава толкова опитен познавач, да попитам не е ли възможно да го направим колкото се може по-скоро... после се отказах.

Когато усещах слабост, само едно нещо, освен солената вода можеше да ме накара да се почувствам по-добре — като предизвиквам интереса на противоположния пол. Не бях прибягвала до тази мярка, откакто това ми струваше единствената връзка, която някога съм имала; единствената, която значеше нещо за мен. Сега няха намерение да се пробвам отново.

Не знаех дали за нас двамата със Саймън все още има общо бъдеще. Но бях сигурна, че няма да пропиляя шанса си, ако ми се даде такава възможност.

— Благодаря — казах.

И му обърнах гръб точно когато сълзите ми взеха да капят.

---

[1] Частен университет от Бръшляновата лига в Хановер, Ню Хампшир, САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Патладжан, къпина, боровинков пай. — Пейдж ми протегна каталога с мостри за бои над стойката със салфетки. — Какво ще кажеш?

— Според мен всички изглеждат еднакво — отвърнах.

— Най-последно! — Луис, главният готвач на ресторанта, се появи откъм стълбите и тръгна към нашата маса. — Гласът на разума.

— Какво искаш да кажеш с това „най-последно“? Разумен е начинът, по който ги сведох само до тези три цвята. Я ти се опитай да откриеш единствения идеален цвят сред осемстотин не по-лоши варианта.

Луис се подсмиваше, докато разполагаше чиниите пред нас.

— Това е една от многото разлики между нас, госпожице Пейдж. Аз никога не бих избирал между осемстотин варианта, когато вече си имаме идеалния цвят.

— Сивото ли? Сивото изобщо не е идеално. То дори не е цвят.

— Не съм съгласен. На подходяща светлина може да изглежда даже... лилаво.

Пейдж отвори уста да възрази, после се отказа и разбута ягодите с вилицата си. Луис махна капачетата на чашите с кафе, смигна ми и тръгна обратно надолу по стълбището.

— Магазин за бонбони — каза тя, когато той изчезна.

— Моля?

— Според него така щял да изглежда ресторантът, ако — когато — го боядисаме. Смята, че щом сменим цвета, трябва да променим и името. „Бонбоните на Марчанд и други сладникави работи.“

Усмихнах се.

— Не е зле.

— С тази подробност, че изобщо не отговаря на истината. Ние сме рибен ресторант. Предлагаме риба, миди и омари от шейсет години и така ще остане и занапред. Една нова фасада нищо няма да промени.

— Права си. Обстановката също има значение, но главното е храната. Като прочутата тукашна закуска „Морска вещица“, за която мечтая от седмици. — И аз отрязях парче от палачинката с пастет от омар.

Пейдж тъкмо се канеше да забие зъби в гевречето си, но спря. Ръката с пълната вилица замръзна пред устата ми.

— Какво? — попитах.

— Това не е „Морска вещица“ — каза тя и в гласа ѝ прозвуча съжаление. — Искам да кажа, че пак има яйца, омар, водорасли и палачинка, но сега се казва „Изгрев над Уинтър Харбър“.

— С това ще свикна още по-трудно от промяната на цвета.

— Знам. — Тя остави геврека и вдигна мострата с цвят на патладжан от масата. — Но какво да правя? Бизнесът запада. Сякаш дъното на океана слиза все по-надолу. Според баба Би единственото спасение е да се разграничим колкото може повече от случилото се миналото лято. И тъй като „Морска вещица“ може да наведе потенциалните ни клиенти на мисълта за сирени убийци... Да го кажем иначе — това е дребна разлика, която може да доведе до големи промени.

Двете с нея не бяхме единствените на терасата за почивка на персонала. В най-отдалечения ляв ъгъл двама сервитьори пиеха сода и разглеждаха нещо по мобилните си телефони. В десния ъгъл момчето помощник в кухнята и миячка на чинии пиеха чай и наблюдаваха как лодките в полупразното пристанище се люлеят на повърхността на водата. Може и да ми се е сторило, но при споменаването на сирени убийци всички те сякаш утихнаха и се сковаха. Почаках, докато продължат да си говорят, после се наведох към Пейдж и сниших глас.

— Според мен хората вярват, че всички събития от миналото лято се дължат на необичайни атмосферни условия.

Местните жители и туристите вече трудно можеха да бъдат изненадани след случилото се в Уинтър Харбър — нещо невиждано дотогава. Като внезапно връхлитащите и строго локализираните бури, например. Удавниците. И върхът на всичко — замръзналото пристанище, което до миналия юли не се беше покривало с лед, даже посред зима. По този повод Саймън каза, че хората вярват на онова, което им изнася. Ето защо, без каквито и да е логически доказателства,

те приписаха странните събития на променливото настроение на Майката природа.

Дали все още вярваха в това?

— Те наистина го вярват — каза Пейдж, отговаряйки на въпроса ми, който нямах куража да задам гласно. — Поне засега е така. Но баба Би и Оливър снощи ми казаха, че вече започвали да стават подозрителни — и да откачат, — когато същото се случи и в Бостън през есента.

В главата ми започнаха да се мяркат различни образи. Колин Купър, ученик от подготвителното училище „Хоторн“, който се носи по водите на река Чарлз. Матю Харисън, набиращ кандидати за колежа „Бейтс“, удавен в басейна на „Хоторн“.

Паркър Кинг, суперзвезда в отбора по водно поло на „Хоторн“, застанал до моето гардеробче, тичащ през градския парк, надвесил се към мен...

... Как ме целува.

Взех солницата от масата, отвинтих капачката и изсипах половината съдържание в кафето си. После я протегнах към Пейдж и когато тя кимна, изсипах останалото в нейната чаша.

— Времето в Бостън обаче си беше съвсем наред — казах, след като отпих голяма глътка. — Понякога малко по-дъждовно, но иначе нищо необичайно.

— Което още повече притесни хората, когато жертвите там толкова много напомняха на тукашните.

Зарадвах се, че се изрази толкова мъгляво. На персонала на рибената къща нямаше нужда да се припомня за удавените мъже, разтегнали посинели устни в неизменна усмивка.

— Откъде са разбрали? — попитах. — Нали и двете четяхме „Глоуб“ всеки ден. Там никъде не се споменаваха как са изглеждали жертвите, когато са ги открили.

— Сега това има ли някакво значение? Тръгна слух, а слуховете се разпространяват доста бързо. Някой от „Хоторн“ може да го е споменал пред човек от друго училище и така се е разнесло. Повечето летовници в Уинтър Харбър идват от Бостън и сигурно щом са събрали две и две, са решили да изкарат това лято на друго място. Защото не става дума само за нас — целият град пострада.

Апетитът ми се изпари и аз разсеяно побутвах яйцата из чинията, докато обмислях думите ѝ. Ако казаното от Пейдж беше истина, лятото тук ще бъде доста различно от миналото, когато бизнесът процъфтяваше и туристите се множаха. Въпреки че аз се замесих във всичко това едва след първото убийство, извършено от сирените, не можех да не се чувствам отговорна.

— Госпожице Марчанд!

Рязко вдигнах глава. Една млада сервитьорка стоеше на най-горното стъпало на стълбището, кършеше ръце и гледаше зад себе си, сякаш някой я гонеше по петите.

— Луис го направи! Сложи някакъв специален пипер. Ама аз не знаех. А клиентът щом хапна и се задави. Сега заплашва да ни съди.

Пейдж също вдигна глава.

— Луис заплашва да ни съди ли?

— Не, клиентът. — Сервитьорката ахна и впери поглед към долния етаж. — О, не. Той е в кухнята. Отишъл е в кухнята и крещи на Луис. — Тя обърна поглед към Пейдж с треперещи устни и навлажнени очи. — Не може да ме съди. Нямам никакви пари. Нали затова се хванах на работа тук. Това е първият ми ден, имам само два долара от бакшиши и...

Пейдж вдигна ръка. Момичето млъкна.

— Виждаш ли онзи кей там? — Пейдж махна по посока на пристанището.

Момичето кимна.

— Защо не си вземеш почивка и не отидеш там.

— Сега? Ами аз съм на работа едва от час. Луис каза, че ние...

— Луис готви — прекъсна я Пейдж. — Аз съм управителят. Вземи си петнайсет минути почивка. Когато се върнеш, всичко ще е под контрол.

Нямаше да повярвам, ако не го бях видяла с очите си, но след обещанието на Пейдж сервитьорката ѝ се поклони. Буквално — събра длани, сведе глава и се наведе напред.

— Благодаря, госпожице Марчанд. Толкова ви благодаря — каза и изчезна надолу по стълбите.

Обърнах се към Пейдж.

— Госпожица Марчанд?

— Казах ѝ да се обръща към мен на малко име, кълна се. — Тя взе едно гроздово зърно от чинията и го пусна в устата си. — Сигурно им вдъхвам респект, въпреки че изобщо не съм си го поставяла за цел. Откакто съм дошла, целият персонал е суперлюбезен и внимателен към мен. С изключение на прословутия ни главен готвач, разбира се.

— Дали не е защото Бети ти повери управлението на ресторанта?

— Сигурно.

Наклоних се още по-близо към нея.

— А не мислиш ли, че има нещо общо и с... Така де, дали не се държат по-различно, защото...

— За първи път това лято злата ми сестра не е тук, за да тормози всички ли? А чувството за вина, че изпитват облекчение от този факт, съчетано с искрената им симпатия към мен, ги кара да ходят на пръсти?

Не бих се изразила точно така, ако изобщо успееш да открия подходящите думи, но горе-долу това беше смисълът.

— Да.

— Може и така да е. — Сините ѝ очи се извърнаха към сервитьорите на десетина крачки от нас. Когато заговори отново, гласът ѝ беше малко по-силен. — Тук захладня. Ще ми се да си бях взела сакото.

Двамата сервитьори се спогледаха, после едновременно скочиха на крака. В другия край на терасата момчето от кухнята рипна толкова бързо, че облегалката на стола му се удари в парапета. Миячката на чинии, единствената жена от персонала наблизко, се намръщи и изправи гръб, но остана седнала. След секунда момчето от кухнята вече стоеше до Пейдж и ѝ предлагаше пуловера от гърба си.

— Благодаря. — Тя се усмихна и докосна ръката му. — Много мило, но след минутка влизам вътре.

Лицето на момчето пламна. То кимна и отстъпи назад. Двамата сервитьори бяха замръзнали на най-горното стъпало, готови да хукнат към кухнята, за да ѝ донесат — знам ли — сакото на главния готвач? Някоя грейка? После обаче се съвзеха и се върнаха на масата си, хвърляйки любопитни погледи към нас. Миячката на съдове се отпусна на стола и намусено загледа към пристанището.

Пейдж се наведе към мен и прошепна:

— А може би има нещо общо и с това?

Още преди да успея да отговоря, тя пресуши чашата с кафе и стана.

— Време е да се разбере кой е шефът тук. — Стисна рамото ми, докато минаваше покрай мен. — Ако някога имаш нужда от работа, само дай знак. Те може и да се отнасят уважително към мен, но въпреки това ми трябва квалифицирана помощ.

Усмихнах се. Опитът ми в ресторантьорството се изчерпваше с работата тук миналото лято, когато няколко дни покривах Пейдж и приемах поръчки от време на време. Тя съвсем неочаквано ми предложи работа, защото си допаднахме от пръв поглед малко след идването ми в Уинтър Харбър и тъй като баба ѝ беше собственик на ресторанта, никой не възрази — поне не открито. Е, не може да се каже, че по-голямата ѝ сестра, Зара, ме прие с отворени обятия. Дори се държеше толкова студено, че главата ми започваше да пулсира от болка всеки път, когато тя беше наблизо. Доста по-късно разбрах, че не е само заради ужасното ми притеснение от нея.

Причината бе, че с нея сме свързани. Дори сме един вид роднини. Също като с Пейдж сега.

Щом си дадох сметка, че вниманието на мъжете от персонала вече се е прехвърлило към мен, изгълтах набързо яйцата и кафето и започнах да събирам чиниите. Докато ставах, вятърът промени посоката си и донесе влажен солен въздух. Инстинктивно затворих очи и вдишах. Когато ги отворих, погледът ми спря на паркинга долу.

За разлика от миналото лято, когато „Рибената чорба на Бети“ беше толкова претъпкан, че се налагаше момчето на паркинга да проверява резервациите и да следи за реда, сега там беше почти празно.

Една от колите беше маминото черно комби БМВ, което взех за малко, след като ги оставих двамата с татко в къщата край езерото.

Другата беше зелено субару.

— Извинете, госпожице...

Откъснах поглед от паркинга. Край мен стоеше единият от сервитьорите.

— Добре ли сте? — попита.

— Разбира се. — Опитах се да се усмихна, чудейки се дали не чува как думка сърцето ми.

— Мога ли да ви помогна с това?

Проследих погледа му надолу към пода, където около краката ми се валяха парчета счупен порцелан.

— Не се притеснявайте. — В гласа му се преплитаха нервност и опит да ме утеши. — И с мен постоянно се случва.

Погледнах ръцете си. Те бяха празни. Изпуснала съм чинията и чашата за кафе, тресях се... А дори не го бях забелязала.

— Благодаря — казах, — но всичко е наред. Ще отида да взема метла.

Опитах да се съсредоточа, докато събирах останалите чинии по масата и забързах по стълбите надолу. Стоварих купчината край мивката в кухнята, прелетях покрай килера с пособията за чистене и се насочих към летящата врата. От другата страна се шумгнах зад бара, за да проверя външния си вид зад рафтовете с алкохол, после влязох в основния салон.

Там обаче беше празно. Е, не съвсем — няколко двойки и семейни групички седяха пръснати по масите, но след като го нямаше онзи, когото търсех, за мен все едно беше празно.

Сервитьорката, която Пейдж изпрати на кея, вече се връщаше. Почаках, докато погледите ни се срещнат, усмихнах ѝ се и помахах.

— Здравсти. — Очите ѝ бяха сухи, но гласът ѝ още трепереше. — Госпожица Марчанд ли ме вика?

В главата ми като парченца от пъзел взеха да се мяркат отделни детайли. Сребристи очи. Дълга тъмна коса. Крехки мършави фигури. Най-красивата жена, която някога съм виждала, стоеше горделиво на дъното на помръкващото езеро.

Но сервитьорката не говореше за майката на Пейдж. Тя имаше предвид самата Пейдж.

— Не. — Едва се удържах да тръсна глава; видението бавно избледня. — Поне още не. Само се чудех дали не си обслужила един човек, преди да излезеш навън.

— Да. Онзи, който заплаши да ни съди. — Тя пристъпи към мен и огледа салона. — Той върна ли се?

Тъкмо се канех да изясня това, когато нечии стопове осветиха прозорците към паркинга.

— Няма значение — казах, затичвайки се. — И не се притеснявай, госпожица Марчанд вече овладя положението.

Изхвъркнах през главния вход, когато субаруто вече обръщаше и върху задното стъкло ясно се видя стикерът с надпис КОЛЕЖ „БЕЙТС“. За част от секундата се изкуших да се прибера вътре; познатата емблема събуди спомена за болезнените събития от миналата есен и ми напомни за всичко онова, което ми липсваше оттогава.

Както и кой е виновен за тази липса. Но после колата изръмжа, набирайки скорост, и аз се втурнах напред.

Намирах се на половината път до входа на паркинга, когато колата спря. Вратата на шофьора се отвори.

И от нея слезе Кейлъб.

— Ванеса! Добре ли си?

Въсеше вежди и бърчеше чело, докато местеше поглед от мен към ресторанта, пристанището зад него и после обратно към мен. Не ми трябваше много време да съобразя защо е толкова загрижен.

Краката ми бяха като вкопани в земята от мига, когато вратата на колата се отвори. Сега се опитах да ги раздвижа. Нехайно. С лекота. А не като че ме преследват — както всички ние бяхме преследвани миналото лято.

— Здравсти. — Усмяхнах се и се опитах да надзърна покрай него към предната седалка. — Добре съм. Видях колата ти и исках да те настигна, преди да си заминал.

Чертите му се отпуснаха. Тъкмо се готвеше да отвърне на усмивката ми, когато нещо го спря и той вирна глава.

— Видяла си колата ми? — повтори той.

— От ресторанта на Бети. Тъкмо бях в големия салон и поглеждах през прозореца, когато... — Млъкнах и обърнах очи към празното субару. — О!

— Точно така. Аз нямам кола.

— Прав си. Знам това.

Той кимна. Аз кимнах. И двамата мълчахме.

Почти всеки ден през последните осем месеца обмислях какво ще кажа на Саймън, когато пак го видя. През цялото това време не се бях замисляла какво бих казала на по-малкия му брат — и любовта на живота на Джъстин, — когато пак срещна *него*. Грешка, защото нашата среща беше още по-смущаваща от тази между двама отчуждили се напоследък приятели.

Може би защото отчуждението се дължеше на това, че единият от приятелите беше лъгал другия, както и всички останали свои познати, по въпроса коя — или какво — е всъщност.

— Е, ами ти как си? — попитах най-накрая.

— Страхотно. — В гласа му се усети облекчение. — Много зает, но иначе страхотно.

— Още ли си на яхтеното пристанище?

— По-скоро да, отколкото не. Тая година изчетох доста неща за машините и извънбордовите мотори и капитан Монти бавно, но сигурно ме пуска в дълбокото. — Той замълча. — И Саймън помага. Затова съм със субаруто.

В гърдите ми се разля топлина.

— Той... Дали той... Искам да кажа...

— Той е добре — каза внимателно Кейлъб.

Въздъгнах.

— Рано или късно и сама ще се убедиш. Бети ни зариби с доживотен безплатен обяд тук, а Луис е инструктиран да ни готви каквото и когато пожелаем. Саймън го пропусна този път само защото Монти реши да ходи за риба и някой трябваше да го замести и да върти магазина.

Ако бях обмислила какво ще кажа на Кейлъб при първата ни среща след близо година, никога нямаше да изтърся онова, което казах сега.

— Той ми липсва.

Кейлъб не отговори веднага.

— И ти му липсваш.

Сърцето ми подскочи.

— Той ли ти го каза?

— Не е нужно да ми го казва.

Към нас приближи кола и избибипка, че иска да влезе в паркинга. Двамата с Кейлъб стояхме точно на входа и отстъпихме в различни посоки, за да ѝ направим място. За жалост, физическото разстояние помежду ни само увеличи емоционалната ни дистанция.

— Трябва да вървя — каза той, поглеждайки часовника си.

— Разбира се. Аз също. — Затаих дъх, очаквайки да ме попита къде — дали не отивам в семейната ни къща край езерото, която беше точно до тяхната, но нямаше още дълго да остане наша — но той не го

направи. Просто се обърна и пое към субаруто. Нямах намерение да го гледам пак как си тръгва без мен, затова и аз понечих да се обърна.

— Ванеса?

Извърнах се.

Кейлъб гледаше към мен, усуквайки оръфания ръкав на пуловера си.

— Нали току-що пристигаш в града?

— Дойдохме само преди няколко часа.

Той спря да усуква ръкава си. Погледите ни се срещнаха.

— Ще отидеш ли пак там?

Нямаше нужда да уточнява къде. Знаех за какво говори.

Скалите на Хиона. Винаги ходехме там през първия ден от лятната ваканция. Години наред.

Точно там умря Джъстин.

— Едва ли — отвърнах.

Той кимна, после добави:

— Ще се видим някой път.

Този път останах да го гледам как си тръгва. Заради сестра ми. Защото тя трябваше да е тук. Само ако беше тук сега, ние четиримата пак щяхме да се натоварим на колата — както правехме винаги през първия ден в Уинтър Харбър, пък и през всеки следващ летен ден.

Когато субаруто стигна края на главната улица, зави надясно и се изгуби, аз забързах обратно към ресторанта. Заварих Пейдж във фойето да държи пред стената нови мостри за бои.

— Извинете, госпожице Марчанд — казах, — чудех се дали още наемате персонал.

ГЛАВА 3

След такава напрегната и изтощителна година, лятото преди постъпването ми в колежа би трябвало да е посветено на две неща: повече време със семейството и пълна почивка. Но по-малко от седмица след началото на лятната ваканция вече виждах родителите си само вечер и едва ми оставаше време да се отпусна. Причината бе, че вместо да не си мръдна пръста през тези три месеца, аз се хванах да работя на две места. Първото бе като салонен управител в „Рибената чорба на Бети“. Пейдж ми разреши сама да определя работното си време, но тъй като в ресторанта имах по-голям шанс да срещна Саймън, аз често се появявах още преди закуска и оставах дори след вечеря. Извънредният труд още не беше дал резултат: Кейлъб сигурно беше споменал, че ме е видял тук, защото все идваше сам на обяд. Въпреки това гледах колкото се може по-често да се навъртам наоколо — просто за всеки случай.

Втората ми работа беше като помощник на Ан, нашата брокерка, за да показвам къщата край езерото. Нагърбването ми с тази длъжност се подразбираше от само себе си. Ако мама се беше заела с това, тя непрекъснато щеше да върви по петите на Ан и да се меси в работата ѝ, щом сметне за необходимо, докато не продадат къщата. Сега обаче реши да ни настани час по-скоро в новата лятна къща и беше прекалено заета с пазаруване и обзавеждане, за да има време за старата. Пък и нямаше вяра на татко да я замести; той беше купил къщата край езерото още преди да се запознаят и тя завинаги си остана повече негова, отколкото на всеки друг от нас. Той се закле, че е готов да се раздели с нея, но и досега, независимо дали се намирахме на плажа, в градчето, или някъде другаде из Уинтър Харбър, често го хващахме да гледа по посока на езерото Кантака.

Така оставах само аз. Мама допускаше, че аз не по-малко от нея държа да продължим напред и имаше право. Поне през повечето време.

— Мили боже, какво е умряло тук?

Външната врата се хлопна. Обърнах гръб на прозореца в дневната и видях Ан да стои в малкото преддверие. Ръцете ѝ бяха пълни с пакети от пекарната и с лъскави сини папки. Лицето ѝ беше застинало в намръщена гримаса.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Искам да кажа, че мирише така, сякаш някой дребен горски гризач се е лутал между стените и така и не е успял да излезе.

— Къщата е стара — отвърнах, а в гърдите ми се надигна гореща вълна. — От месеци тук не е живял никой. Винаги в началото на лятото понамирисва на мухъл.

— Няма значение дали е мухъл, или мишка. Никой няма да посегне към чековата си книжка, ако не смее да отлепи ръце от носа и устата си. — Тя влезе в дневната, стовари папките на масичката за кафе и пое към кухнята. — А като знаем каква сума иска майка ти за къщата, тук трябва да мирише на цветарски магазин.

Продължавах да стоя, без да знам какво да правя. Секунда покъсно Ан подаде глава от кухнята.

— Прозорците! — каза.

— Моля?

— Хората пристигат всеки момент. Единственото, което можем да направим за момента, е да отворим широко всички прозорци и да се молим за силен вятър.

Главата ѝ отново изчезна. Вратите на кухненските шкафчета заскърцаха, докато ги отваряше, после се захлопваха силно. Подозирайки, че търси някакви чинии за покупките от пекарната, каквито и да са те, отначало мислех да ѝ кажа, че мама е оставила цялата посуда в килера... но после се отказах. Вместо това се засуетих из дневната, дърпах завесите и отварях прозорците.

После отидох и на втория етаж.

Вратата в дъното на коридора беше затворена, точно както беше и последният път, когато се осмелих да се кача тук. През последните месеци, докато ние бяхме в Бостън, тук на няколко пъти са идвали на оглед, но въздухът беше толкова застоен, че трудно можеше да се допусне някой да е припарвал оттогава. Трудно беше човек да си представи и събитията, довели ме на втория етаж онзи следобед, когато казах на мама, че съм подала документи в „Дартмут“, докато тя опаковаше в кашони и последните неща на Джъстин.

Трудно, но не и невъзможно. Това ми се напомняше всеки божи ден.

— Ванеса, какво ще кажеш за свещи? Знаеш ли къде...

Гласът на Ан заглъхна, когато влязох през вратата и я хлопнах зад мен. В малката стаичка, която двете с Джъстин делеяхме всяко лято, откакто се помня, приседнах на ръба на едното от двете легла близнаци и зашарих с поглед по другото. Сега всичко изглеждаше различно. Пухената завивка беше прекалено бяла, възглавницата — твърде бухнала. Мама не искаше да взема нищо от старите мебели, но запази няколко дребни неща като завивките, например. Подозирах, че не желаше да рискува непознати да използват — или изхвърлят — чаршафите и одеялата, в които се е гушила по-голямата ѝ дъщеря през безкрайната поредица мразовити летни нощи.

Леглото ми се видя толкова чуждо, че не можех да си представя Джъстин в него. Не можех да я видя отново как се подпира на лакът, докато обсъждаме какво ще правим на следващия ден, или пък как лежи по гръб и сплита косата си на плитки, докато си приказваме за филми, музика и момчета. Задължително за момчета. И по-специално за едно от тях: Кейлъб.

При тази мисъл ми се прищя да легна и да затворя очи. С всеки изминал ден ми беше все по-трудно да си я представя, но това обикновено помагаше да се освободя от останалите образи, които ме влудяваха. Тъкмо се канех да се обтегна на матрака, когато звънецът на вратата долу иззвъня. Някой тръшна портата на автомобилната алея отвън. Надигнах се на колене и се протегнах през леглото към прозореца — зарадвах се, че още не е отворен. Иначе имаше опасност да се преметна през него и да падна долу.

Защото там беше той. Саймън. Моят Саймън, който вървеше по каменистата алея към тяхната семейна къща, съседна на нашата. Тъмната му коса беше станала по-дълга, по-рошава. Обичайните джинси и тениска бяха опръскани със смазка и боя. Загорелите му ръце ми се видяха по-едри, по-силни.

Краката ми се разтрепериха. Гърлото ми се сви. Тялото ми внезапно закопня — единственото, от което имаше *нужда*, беше да попадне в тези ръце.

— Тук съм — прошепнах, опирайки ръка о стъклото. — Ето тук. Погледни нагоре... моля те, погледни!

Той не го направи. Влезе у тях, без дори да хвърли поглед насам.

Отпуснах се назад. Мигар при вида на нашата къща вече не се сещаше за мен? Дотам ли се беше стигнало?

Имаше само един начин да разбере това. Заглушавайки онази малка част от съзнанието си, която ме предупреждаваше, че той има нужда от време и свободно пространство, аз скочих от леглото, втурнах се напърно през стаята и отворих вратата със замах.

— Здравейте.

Някаква двойка стоеше в коридора. Едва се удържах да не отстъпя назад и да тръшна вратата под носовете им.

Мъжът се усмихваше. Имаше руса коса, кафяви очи... и красива жена, чиито черти се изостриха в мига, в който ме видя.

— Тук ли живеете? — попита той.

— Да — отвърнах. — Нещо такова. Това беше — това е — нашата семейна къща.

— Прекрасна е — каза той.

Стара е — поправи го жена му.

Дори да беше усетил тона ѝ, той не обърна внимание.

— Кога е строена?

Замълчах. Това беше един от десетките факти, които допреди няколко секунди знаех наизуст и можех да изрецитирам автоматично.

— Деветстотин и четирийсета — налучках най-накрая. Определено беше някъде по това време.

— Тогава определено е на средна възраст. — Той протегна ръка. — Брайън Коруин.

Жена му вдигна очи от неговата отворена длан и ме погледна. Устните ѝ се разтегнаха в усмивка, скована усмивка. Твърдят ѝ поглед обаче ме предупреждаваше добре да си помисля, преди да приема предложението му.

— Ванеса Сандс. — Помахах, вместо да се ръкувам, и кимнах с глава, докато се промушвах покрай него към стълбите. — А сега, ако ме извините, наистина трябва...

— Защо я продавате?

Очите ми се заковаха на неговите.

— Моля?

— Къщата е в идеално състояние. Има чар. Прелестна е. На хвърлей място е от езерото. Тя е всичко онова, което градчето някога е

било, но вече не е. — Той сви рамене. — Семейството ти трябва да има много сериозна причина, щом се разделя с нея.

Всъщност причините са няколко. Хубави спомени. Лоши спомени. Близостта до сладка — не солена — вода. Отчаяната нужда от ново начало. Но не бих могла да споделя нито една от тях с един потенциален купувач. Не и без да събудя нови въпроси. Освен това бях достатъчно прозорлива да се досетя, че Брайън не задава всичките тези въпроси, защото отговорите истински го интересуват; той питаше, защото истински се интересуваше от *мен*. Или поне от персоната, която тялото му подсказваше, че съм.

— Вероятно заради тая мрачна ламперия — предположи жена му, когато аз се забавих с отговора. — Заради олющените тапети. Или пък заради избелелия килим. Оронените стъпала отвън. Или *може би...*

— Не беше ли ти тази, която точно преди три месеца настояваше, че тук има удивителен потенциал? — Усмивката на Брайън беше изчезнала. — И че може да бъде къщата, която умираш да преобразиш.

Нещо ме стегна в гърдите. Пръстите сами посягаха да издрацят кожата, която изсъхваше и се опъваше по лицето, шията и ръцете ми, но вместо това се овладях и измъкнах бутилка вода от джоба на жилетката си. Пиех, докато Брайън и жена му спореха, очаквайки тялото ми да се охлади, да се отпусне. Стресовите ситуации винаги ускоряваха обезводняването и изсмукваха енергията ми, напоследък дори още по-бързо. Тогава увеличавах необходимата доза сол, но никога не бях сигурна, че е достатъчно.

Колкото и да обичах тази къща, колкото и тъжно да ми беше, че вече няма да е наша, не можех да не призная предимствата на новата къща на брега на океана. Единственият ѝ недостатък бе прекалено високата цена, макар Ан да настояваше, че само допреди миналото лято е струвала двойно. Според мама известно време бихме се справили финансово, но парите от къщата край езерото ни трябваша час по-скоро.

Като се има предвид всичко това, дали не е редно да направя изключение от най-твърдото си правило — да не използвам едни определени способности за собствена облага? Поне този път? Още повече че така щеше да се стигне не до един, а до два положителни

резултата — включително силата, която ми трябва да стигна до вратата на Саймън и да му призная всичко, за което копнея от месеци.

Кой знае. Въпреки това пресуших бутилката, преглътнах и си поех дълбоко въздух.

— Сутеренът е обитаем.

Брайън и жена му се обърнаха към мен. Продължих, преди да съм си изпуснала нервите.

— Къщата има напълно реновиран сутерен. Мама го ремонтира преди пет години. Използваше го за офис, но от него би излязла и страхотна фитнес зала.

Допусках, че това може да продаде къщата. Жената беше слаба, а блузата без ръкави откриваше добре оформените ѝ ръце. Носеше ленена чанта, достатъчно голяма, за да побере постелка за йога.

— Освен това — продължих — от едната страна на езерото до другата има километър и половина — идеална дължина за едно сутрешно плуване.

Тя ме изгледа продължително, очевидно премисляйки доколко намеренията ми са искрени. За късмет, усиленото плуване миналото лято беше оформило и моите мускули. Нямах представа доколко това личи през джинсите и провисналата туника, но тя явно видя нещо, което напълно я удовлетвори, защото леките бръчици по челото ѝ се изгладиха и чертите на лицето ѝ се отпуснаха.

— Няма да е зле да надникнем и в сутерена. — Тя хвана Брайън под ръка и го поведе надолу по стълбите.

— Между другото, тук горе има още няколко стаи. Вярно, трябва им здрав ремонт, но пък...

— Аз ще ги огледам. — Брайън дръпна ръката си. — Една от тях може да се превърне в страхотен дрешник.

Той го каза на нея — нещо като награда, предполагам, — но гледаше мен. Тя се поколеба, после въздъхна.

— Както решиш. И не си изключвай телефона.

— Съжалявам — каза той, когато останахме само двамата, — но нейният вкус е доста специфичен.

Насилих се да се усмихна.

— Няма нужда да се извинявате.

Тръгнах по коридора, мятайки през рамо, както се надявах, едновременно престорено свенлив и загадъчен поглед. Определено не

бях свенлива, пък и човекът пред мен беше податлив. Но общуването със Зара, сестрата на Пейдж, тяхната майка Рейна и собствената ми биологична майка, която срещнах за първи път едва тази есен, ме осветли относно някои мои способности и как точно да ги прилагам. Не ми се беше налагало често да се усмихвам на мъжете, откакто преди осем месеца за последно се усмихнах на Саймън, затова бях позагубила тренинг... но не това имаше значение сега.

Защото Брайън ме следваше по петите. Не откъсваше поглед от мен. Хилеше се така, сякаш жена му не е на долния етаж, сякаш изобщо не беше женен. Най-лошото от всичко бе, че дори не си даваше сметка какво върши; не можеше да контролира реакциите си. Това бе единствено в моята власт.

Така не беше редно. Чувствах се неудобно. И ако кожата ми не беше толкова суха, щеше да е направо унижително.

Но аз *пресъхвах* и с всяка изминала минута ставаше все по-зле. Прокарах длан по ръката си и върху пода се посипа облак прозрачни люспички. Ето защо продължих напред. Чак до стаята за гости в срещуположния край на коридора.

— Леле! — За частица от секундата вниманието му беше привлечено от нещо различно от мен. — На това му се казва гледка.

Застанах до него край прозореца, който гледаше към езерото. Голямата стая беше съвсем празна, с изключение на стария диван и едно писалище, но въпреки това ние стояхме толкова близо един до друг, че ръкавите ни се опираха.

— Трябва да я видите по залез.

Той се извърна към мен.

— Наистина ми се ще да я видя.

Усетих топла вълна енергия да се надига от дъното на корема ми. Окуражена си представих как Джъстин засилваше при вида на Кейлъб и се опитах да наподобя нейното изражение.

— И така, откъде сте вие?

— Провидънс, остров Роуд.

Този път усмивката ми беше напълно искрена.

— Чувала съм за него.

Той поклати глава и лекичко се засмя.

— Няма как да не си чувала. — Вдигна поглед, омекнал отново. — Аз съм асистент преподавател по икономика в „Браун“. И йога

инструктор на Марли.

— А Марли е вашата...?

Той рязко си пое въздух, когато пристъпих към него. Топлата вълна се разля от корема по краката ми, стигна и до ръцете. Само за няколко секунди от полузаспало състояние се усетих в кондиция да преплувам няколко пъти езерото Кантака. Отстъпих назад, за да проверя как са ръцете ми, и усетих, че кожата ми е вече много по-гладка и мека.

После погледнах Браян и се почувствах стократно по-зле отпреди.

Той въсеше вежди с колеблива усмивка.

— Марли... тя е... това е... мисля, че може да е...

Той дори не си я спомняше. Собствената си съпруга. С която вероятно беше изкарал един съвършено очарователен ден в оглед на различни къщи, преди да се натъкнат на мен.

— Е, исках просто да ви покажа гледката от тази стая. — Отстъпих крачка назад. После още една и още една. — Радвам се, че ви хареса. Ако имате още въпроси, или пък искате да направите оферта, Ан, нашата брокерка, ще ви помогне.

В коридора се затичах. Прелетях надолу по стълбите, проправих си път през малката тълпа, която оглеждаше къщата, и изхвъркнах на задната веранда. Там се задържах за кратко да възстановя дишането си и запрескачах през едно стъпалата към ливадата. Все още исках да видя Саймън, да поговоря с него за това откъде тръгнахме и докъде бихме могли да стигнем... но след всичко, което направих току-що, не можех да разчитам, че ще говоря логично и разумно. Преди да кажа каквото и да било, трябваше да се успокоя и да подредя мислите си.

Тръгнах към навеса за лодки. Той приличаше по-скоро на вехта барака, но все още имаше врата, която се затваряше. Огледът току-що започваше, затова вероятността някой скоро да се появи толкова далече от къщата беше малка.

— В това няма никакъв смисъл.

— И всичко прилича на кипене, така ли?

Забавих крачка и се заслушах в приглушените непознати гласове. Сякаш идваха иззад навеса.

— Така чух. Цялото езеро бълбукало и кипяло като някаква пощуряла пералня.

Кръвта бавно се оттегли от лицето ми. Наложих си да не спирам да вървя.

— Но защо? И как така?

— Представа нямам защо. Нали това е причината да сме тук.

Цялата енергия, придобита от общуването ми с Брайън, се сви до една точка в корема ми и скоро съвсем изчезна. Когато завих покрай навеса и заварих отзад групичка хора, събрани около старата червена лодка, която навремето принадлежеше на двете ни с Джъстин, вече бях толкова замаяна, че едва схванах какво казва един от тях.

— Онова, което става в реалния ни живот, е по-невероятно и от фантастика — морски жени. Или както им викат още... сирени.

Тогава се предадох.

И се свлякох на земята.

ГЛАВА 4

Водата беше студена. Режещо. В сравнение с нея пристанището в Бостън беше като гореща вана. Нормалните хора не биха се решили да влязат дори до глезените в нея. Авантюристите, като твърдоглавите сърфисти например, които си остават такива до живот, можеха и да дръзнат, но само с дебели неопренови костюми, и то за съвсем кратко време.

Аз не бях нито нормална, нито авантюрист. Само с един бански на гърба, плувах и се гмурках, без да ме е грижа нито колко навътре съм влязла, нито колко дълго съм стояла. Интересуваха ме единствено моите дробове, които се разширяваха и свиваха; торсът, който мръзнеше и се загреваше; мускулите, които се напругаха и разтягаха. Отначало поглъщах жадно водата така, както бегачите поемат кислород след състезание, но щом тялото ми се адаптира, дишането постепенно се успокои. Чувствах се добре, толкова естествено, че останах под вода чак докато повърхността на океана взе да потъмнява.

После започнах да гребя към плажа, където ме чакаше мама.

— Деветдесет и седем минути — посрещна ме тя. — Не че съм ги броила.

Усмихнах се и взех хавлиената кърпа, която ми подаваше.

— Благодаря.

— Е, как беше? — попита тя, тръгвайки към стълбите.

— Страхотно. Малко студено, но иначе страхотно.

Прекосихме градината и влязохме във вътрешния двор на моята спалня.

— Сега по-добре ли си? — попита тя.

Трябваше ми секунда, докато отговоря. Цялото ми внимание беше завладяно от трепкащите огнени пламъчета в железния мангал, който мама купи този следобед; от подносите с храна върху масата; от меките вълнени одеяла, сгънати върху чисто новите фотьойли във всекидневната.

— Чувствам се отлично — отвърнах. — Какво е всичко това?

— Малък подарък за добре дошли. Напоследък всички бяхме толкова заети, че не ни остана време да поседнем заедно и да се насладим на компанията си. — Тя подканящо махна към креслата и взе да трупа храна върху една чиния.

— Да повикам ли татко?

Тя погледна през двора към противоположния край на къщата. Проследих погледа ѝ. През стъклените стени на кухнята видях татко да бърка нещо на печката.

— Поверих му грижата за десерта — каза тя. — Ще дойде при нас, когато е готов.

Гласът ѝ беше твърд, затова седнах и се завих с одеялото до кръста. Все още се чувствах разгрята от плуването, но въздухът беше студен. Не след дълго разгорещената ми кръв щеше да се укроти и температурата на тялото ми щеше да започне да спада.

Мама ми подаде чинията, взе една и за себе си и се настани в креслото до мен.

— Говорих с Ан днес следобед — започна тя.

Изтървах хлебчето на хамбургера си. Посегнах да си взема друго.

— А, така ли.

— Според нея огледът на къщата имал огромен успех.

Погледнах я.

— Някой направил ли е оферта? — Ако е така, значи ужасното ми поведение не е било напразно.

— Още не. — Тя отхапа от хамбургера си и задъвка. — Но според Ан е имало доста навалица. Особено като се има предвид, че туризмът запада и в момента продавачите са повече от купувачите.

— Имаше един мъж.

Тя вдигна глава и веждите ѝ хвъркнаха към челото.

— Поговорих с него и жена му. Изглеждаха доста заинтригувани. Мисля, че той се казваше Брайън.

Тя кимна.

— Коруин. Да, Ан ми спомена за него. Очевидно е бил готов да плати веднага в брой исканата сума, но жена му се отказала. Двамата доста разгорещено се спречкали и се наложило Ан да ги помоли да довършат дискусията отвън. После си тръгнаха.

Сърцето ми се сви. Взех от масата чаша вода.

— Много лошо.

— Може пак да се появят. Не всички вземат подобни решения толкова бързо като нас.

— Не на всички им се налага да го правят.

Тя спря да дъвче. После пак започна. Преглътна.

— Права си.

Продължихме да се храним мълчаливо. Или по-скоро мама ядеше. Аз пиех. Излязох от водата само преди няколко минути, а кожата вече ми стягаше и гърлото ми беше свито.

— И ти ли беше там? — попита мама минута по-късно. Чашата беше на път да се изплъзне от пръстите ми.

Внимателно я стиснах.

— Кога?

— По време на огледа. Ан каза, че си изчезнала за известно време. С потенциални купувачи ли говори? Из къщата ли ги развеждаше?

Върховете на пръстите ми, които все още стискаха чашата, побеляха.

— Да. Едно семейство искаше да знае къде точно започва и свършва нашият имот. Доста време бях с тях навън.

— Разбра ли имената им?

— Какво?

— Щом сте прекарали по-дълго заедно, сигурно сте се запознали, нали така?

Опитах се да налучкам някакви случайни имена, но ми се виеше свят.

— Ванеса!

Погледнах надолу. Ръката на мама лежеше върху коляното ми.

— Толкова съжалявам — каза.

— Какво? Защо?

Тя се облегна назад с въздишка.

— За това, че те пратих там. Ти *обичаш* тази къща. Кой би могъл да те вини, че си се измъкнала. Що за майка съм аз, щом те карам да правиш такива неща?!

Оставих чашата. Обърнах се с лице към нея.

— Такава, която преобръща целия си живот с главата надолу — и то неведнъж — заради своята дъщеря. — Сведох глава. — Наистина

обичам къщата и тя винаги ще ми липсва. Но не това беше причината да се измъкна.

Надявах се думите ми да я поуспокоят, но вместо това бръчката между свитите ѝ вежди стана още по-дълбока.

— Мамо, честна дума, обещавам...

— Саймън.

Гърбът ми се удари в стола.

— Отишла си при него, нали? О, скъпа. Сама знаеш, че това не е добро решение. Бива ли да започваш отново нещо, което, така или иначе, след няколко месеца ще приключи? Очи, които не се виждат, се забравят, колкото и да не ти се иска, а после...

— Не се чувствах добре.

Устата ѝ рязко се затвори.

Внимателно подбрах думите си.

— Не исках да те тревожа, затова нямаше нищо да кажа... но започнах да се чувствам някак странно, когато отидох там. Затова постоях малко при навеса за лодки. Просто да си отдъхна.

Тя кимна и продължи да ме разпитва.

— Как така странно?

— Ами, обичайното. Уморена. Жадна. Немощна.

— А главоболие?

Погледът ми срещна нейния.

— Не. Нямах главоболие.

Тя сведе очи и взе да побутва храната в чинията.

— Мамо. — Сега моята ръка беше върху нейното коляно. — Тях ги няма вече. Не е нужно повече да ги мислим.

— Така казваш ти, но откъде може да си сигурна? Как би могла *наистина* да го знаеш? Защото и преди твърдеше, че вече ги няма, но не се оказа така. — Тя потръпна. — Май това не беше добро решение. Сигурно щяхме да сме си по-добре у дома. Или пък, знам ли, да бяхме се преселили в Канада. А защо не и още по-надалече.

Моите предци всъщност са от Канада. Но не бих го споделила с нея точно сега. За разлика от всичко друго, което признах на мама през последните няколко месеца, включително връхлитащите ме заслепяващи мигрени, когато отъмстителните сирени са наблизко, не смятах, че тя има нужда от тази информация точно сега.

— Видях телата — напомних ѝ кротко. — Убедих се колко бързо се разлагат в езерото. Налагаше се да го извърша само заради това — за да съм сигурна, че повече няма да се върнат.

Тя подсмръкна и избърса очи.

— Преживя толкова много, Ванеса. Повече от което и да е друго мило младо момиче. Готова съм на всичко, стига ти да си щастлива и за да ти помогна да продължиш напред.

— Хм, забелязала ли си къде се намираме? — Когато тя вдигна очи, посочих с широк жест всичко онова, което ни заобикаляше. — Сума ти настолни книги могат да се изпишат за това място. Един цял брой на кое да е списание за пътешествия може да бъде посветен на неговите архитектурни чудеса и природно великолепие.

Тя се усмихна.

— Наистина не е лошо.

— Направо е изумително. А аз съм най-голямата късметлийка, която познавам.

Тя тъкмо се канеше да каже още нещо, когато мобилният ми иззвъня. Взех го от масичката.

— Пейдж е. Ще ѝ звънна по-късно.

— Не, напротив. Отговори ѝ сега. — Мама скочи от мястото си и приглади разрешената си от вятъра коса. — Ще отида да се освежа и да видя какво прави баща ти. Поздрави я от нас.

Тя ме целуна по главата и забързано излезе. Налях си още една чаша вода и отговорих на обаждането.

— Старо грозде.

— Това да не е някакъв вид гатанка? — попитах. — Защото имах тежък ден и мозъкът ми не работи на пълни обороти.

— Не е никаква гатанка — увери ме Пейдж. — Това официално е новият цвят на „Рибената чорба на Бети“.

— Значи, все пак се пребори за тъмнолилавото. Луис сигурно е откачил.

— Е, имаше дрънкане на тенджери и тръшкане на тигани, но без сериозни поражения. Освен това цвят „старо грозде“ е значителен компромис. Въпреки че принадлежи към групата на боровинковия пай, е по-скоро изискано, отколкото сладникаво. И това ще е точно козметичната операция, от която имаме нужда, за да привлечем нови клиенти.

— Звучи страхотно. Нямам търпение да го видя.

— И аз съм така. Е, какво не е наред?

Насилих се да преглътна водата, която току-що бях изляла в гърлото си.

— Какво искаш да кажеш?

— Спомена, че си имала тежък ден. Защо? Да не е станало нещо при огледа на къщата? — Тя ахна. — Видяла си го, нали? Срецнала си Саймън.

Сипах си още една чаша вода и я пресуших, преди да отговоря.

— Така е. Въпреки че беше само през прозореца и на около стотина метра разстояние.

— Не говори ли с него?

— Нито думичка.

Последва мълчание. Знаех, че вече му е сърдита заради мен.

— Всичко е наред — продължих. — Поне вече знам, че е някъде наблизо, нали така? И не е изчезнал от града в мига, когато Кейлъб му е казал, че аз съм тук.

— Това е най-тъпото утешение, което съм чувала.

Не можах да се удържа и се засмях. После обаче си спомних за другия ѝ въпрос и усмивката ми угасна.

— По време на огледа наистина се случи нещо. Освен това, за което стана дума де.

— Задръж така. Отивам в салона, за да няма чужди уши наоколо.

В другия край на линията се чу хлопане на врати, шумът от гласове се усили, после утихна. Докато Пейдж се местеше, аз също се преместих. Отидох в най-отдалечения край на вътрешния двор и се обърнах към къщата, за да следя къде са мама и татко. Той ѝ даваше да опита нещо от тенджерата на печката, затова предположих, че разполагам с още няколко минути, преди да дойдат.

— Готово — обади се Пейдж. — Давай!

— И така, отначало всичко беше наред, но после... — спрях наред думата. — Не каза ли, че отиваш в салона, за да няма чужди уши наоколо?

— Точно така. В момента е съвсем празен.

— Но нали още не сте приключили?

— Предполагам, че хората си вечерят у дома в момента. Както и да е, продължавай. Какво стана?

Поех си дълбоко дъх и се опитах да отхвърля всички задръжки, които ме спираха да споделя какво ми е на душата. Това беше нещо прекалено сериозно, за да го пазя в тайна, а Пейдж бе единствената, на която можех да го призная. Ако наистина ставаше въпрос за онова, което подозирах, тя трябваше да научи час по-скоро.

— Хората знаят — казах тихичко.

Последва още една секунда мълчание.

— Какво знаят? Кои хора?

— Днес при огледа на къщата край езерото излязох за малко навън да подишам чист въздух и заварих някакви хора зад навеса за лодки. — През стъклените стени наблюдавах как татко целува мама по бузата. Мама го прегърна през врата. — Приказваха си. Говореха за това как езерото кипнало.

Последвалата тишина беше продължителна. Напрегната.

— Пейдж?

— Тук съм. — Когато заговори отново, гласът ѝ беше още по-тих. — Как така кипнало?

— Бълбукало. Водата в него се завихрила. Сякаш езерото било казан с вода върху огромен огън.

— Но те как...? Как е възможно изобщо да...?

— Да знаят какво стана миналата есен ли? Въпреки че толкова внимавахме никой да не разбере?

— Да, нали Шарлът омая със сладки приказки полицаите, които са били на мястото? Ето защо от там няма как да тръгне слух. Дали пък къщите покрай езерото не са били празни, както ние си мислехме? — И сякаш сама себе си да убеди, тя добави: — Но иначе всичко е наред. Дори да са видели нещо, пак ще го припишат на аномалии в атмосферните условия. Които и да са дошли днес у вас, било е от чисто любопитство.

Замълчах.

— Те не говореха само за това.

Тя преглътна.

— Какво още?

Затворих очи, припомняйки си шептящите развълнувани гласове.

— Морски жени. — Вече наистина шепнех. — Известни още и като...

В другия край на жицата се чу едно силно *тряс*. Тя изпищя. Аз подскочих.

— Ванеса, не ми е приятно да те моля за това, но може ли да ти звънна по-късно? Луис явно не иска да ни спести удоволствието от още един скандал от световна класа.

— Няма проблем — отвърнах с известно облекчение. Това, че се налагаше да поговорим за случилото се, не означаваше, че изгарям от желание да го правя. — Късмет. Обади се, когато можеш.

Тя каза дочуване и затвори. Погледнах през вътрешния двор и видях, че родителите ми са още в кухнята. Бързо набрах новия ни домашен телефон и видях как мама откачва безжичната слушалка от стената. Уверих я, че съм добре, но се чувствам малко уморена и я помолих да отложим семейната сбирка за по-късно вечерта. Когато получих съгласието ѝ, затворих и се прибрах в спалнята си.

В чисто новата си спалня. При новото легло с балдахин. С новия скрин и току-що реставрираното дървено писалище. С новата лежанка, възглавници, боя и огромен килим. В новата баня от камък и теракота.

Не беше типът спалня, която някога бих нарекла моя. Но сигурно бе идеалното място, откъдето да започна на чисто, да продължа напред. Както искаше мама. Както го исках аз.

Оставаше обаче въпросът дали това е достатъчно.

Търсенето на отговор беше изтощително занимание. И така, все още с мокрия бански, аз се покатерих на леглото, завих се през глава и пъгнах и двете си ръце под възглавницата.

Където държах униформеното яке от „Вейте“ и бутилката с вода. Те бяха първото, което видях, щом се съвзех — съвсем сама — след припадъка край къщата на езерото. Не бяха мои, но въпреки това ги взех.

Принадлежаха на Саймън.

ГЛАВА 5

— Маса за двама, моля!

— Бети! — затворих „Уинтър Харбър херълд“ и се втурнах към нея иззад стойката на салонния управител. — Пейдж не ми каза, че ще наминеш.

— Защото не е знаела. — Бабата на Пейдж разтвори широко ръце и здравата ме стисна в прегръдката си. — Но отвън е толкова хубаво, че реших да надникна и да видя тия удивителни промени, за които постоянно приказва.

Когато ме пусна, очите ни се срещнаха. Нейните бяха ясни, сияйни — същинско безоблачно синьо небе. Погледът ѝ нямаше нищо общо с миналото лято по същото време, когато Рейна и Зара я държаха под ключ и я моряха с жажда, докато съвсем не изнемогнеш и не взе да губи зрението си. Бяха по-бистри и от миналата есен, когато вече беше възстановила силите си, но продължаваше да е под властта на възкръсналите сирени. Според Пейдж зрението ѝ още не беше съвсем наред, но видът ѝ толкова ме зарадва, че пак я прегърнах.

— Следващият път, когато циркът дойде в града, ме предупредете, за да си нося фъстъци — пошегува се Оливър, приятелят на Бети, докато оглеждаше кутиите с боя и платнищата, разхвърляни из фойето.

— Не е чак толкова зле — каза Бети.

— В сравнение с последиците от връхлетяло торнадо ли? Не, разбира се. Имаш право.

Протегнах се и го целунах по бузата.

— Радвам се да те видя, Оливър.

Чертите на лицето му омекнаха.

— Ванеса, привет! Не ми обръщай внимание, аз просто...

— Грижиш се за семейните интереси. — Пейдж крачеше към нас откъм салона. — Както винаги.

— Нещо лошо ли правя? — попита Оливър.

— И дума да не става, дори не мога да ти се отблагодаря, както се полага. — Пейдж набързо прегърна и двамата. — Какво ще кажете за една обиколка? Ще ви покажа докъде сме стигнали и какво ще правим занапред.

После ми смигна, докато хващаше Бети под ръка и я повеждаше към салона. Оливър ги следваше по петите. Когато се скриха зад ъгъла, дочух следващите им реплики.

— Пейдж, скъпа, толкова е тихо. Къде са всички? Мислех, че ще оставиш ресторанта отворен и по време на ремонта.

— Бабо Би... той е отворен.

Погледнах си часовника, когато се върнах зад стойката на салонния управител. Показваше дванайсет и петнайсет, вторник. По това време ресторантът трябваше да е претъпкан от местни клиенти, сезонни работници и летовници. В него би трябвало да се чува тракане на съдове, шум от сребърни прибори, а крилата на летящата врата в кухнята непрекъснато да хвърчат напред-назад, докато през нея минават забързани сервитьори. Но освен нас и персонала, тук нямаше никого. Единственият звук идваше от чуковете и трионите.

Пейдж каза, че „Рибената чорба на Бети“ не е единственото западащо заведение в градчето и ако се съди по написаното във вестника, имаше право.

СЛЕД ЕДНО БУРНО ЛЯТО УИНТЪР ХАРБЪР Е В ХВАТКАТА НА СУШАВ ПЕРИОД

С приближаването на 4 май — официалното начало на сезона — магазинчетата и ресторантите в Уинтър Харбър се надпреварват да предлагат какви ли не примамки за клиентите. В добавка към обичайната за Мейн търговия и пресните омари, които ще откриете навсякъде по Източното крайбрежие, заведенията дават отстъпки, купони и други поощрения, за да получи летящ старт ваканцията на всеки турист тук.

Има само един проблем. По всичко личи, че туристите и летовниците са отишли някъде другаде.

„Миналото лято опашките от по двайсетина души започваха по обяд и продължаваха чак до полунощ —

твърди Еди Абернати, собственик на сладкарница «Еди». — Сега на всеки кръгъл час раздавам безплатно фунийки сладолед, за да се съберат хора... но те пак не идват.“

„Това е много необичайно, добавя Нина Пуул, управител на «Уотърсайд бийчуеър». По същото време миналата година, щом изложехме някой бански на витрината, веднага пристигаше купувач. Сега може да се смятаме за късметлии, ако на минаване някой хвърли поглед към витрината ни.“

Недвижимите имоти в градчето също доскоро бяха хит на пазара. Откриването на луксозния курортен и спа комплекс „Фар“ миналото лято подтикна не само местни инвеститори да вложат отрано парите си в нещо, което се очертаваше да се превърне в туристически бум. Оживлението около комплекса увеличи със 100% продажбите от предишната година, както и се отрази здравословно върху местната икономика. Тукашните дребни собственици и предприемачи, напълно стъписани и зашеметени, побързаха да заредят хладилниците и рафтовете. По всичко личеше, че Уинтър Харбър го чака най-успешният летен сезон досега.

И тогава започна да вали.

„Кой може да ги вини? — пита капитан Монти, собственик на едноименното яхтено пристанище в градчето. — След всичките тия щури бури и тела, на удавници по плажа е даже чудно, че толкова много хора изкараха лятото тук докрай. Уви, ако това място не беше мой дом, откакто майка ме е пръкнала и ми е дала път в живота, и ад щях да хвана курс към по-спокойни води.“

Икономическият спад се дължи просто на лош късмет — особено след като падналите пред последните десет месеца валежи са доста под обичайното ниво и слънцето грее непрекъснато още от Деня на загиналите във войните. Изглежда, онези, които се оказаха достатъчно смели да понесат бурите, ще бъдат възнаградени с идеално време това лято.

Ами онези, които не бяха толкова смели?

„Това си е за тяхна сметка — казва Пейдж Марчанд, внучката на Бети, основала местната знаменитост «Рибената чорба на Бети» пред 1965 г. Дори и потънал до коленете във вода, Уинтър Харбър си остава най-красивото място на земята.“

— Къде ви е табелата?

Вдигнах глава. От рязкото движение главата ми взе леко да пулсира. Прикрих вестника с едно от менютата, докато младата жена прекосяваше фоайето.

— Моля? — казах.

— Табелата ви. — Тя протегна към мен карта — от онези със залепени по тях фигурки и смешни рисунки, каквито раздават от Търговската камара в града. — Според тая карта тук би трябвало да се намира „Рибената чорба на Бети“, а не някакъв строеж.

— Това е ресторантът на Бети — отвърнах с усмивка. — Временно махнахме табелата, докато трае ремонтът. Но иначе приемаме клиенти както обикновено.

— Ето още една причина да се постараете хората да ви намират по-лесно, нали така?

Лицето ми пламна.

— Разбира се.

Тя ме гледа мълчаливо известно време, после се ухили.

— Е, чорбата ви наистина ли е толкова добра, колкото разправят?

— Даже по-добра. — Грабнах друго меню от рафта на стената и я поведох към салона.

— Тук има ли бар?

Забавих крачка и погледнах през рамо. Изглеждаше на моята възраст, най-много да беше година-две по-голяма. Най-много на двайсет, не повече.

— Мразя да се храня сама на някоя от обичайните маси — обясни тя. — А в баровете обикновено има телевизор — най-близкото нещо до компанията, от която имам нужда.

Сродна душа. Миналата година и аз дойдох сама в ресторанта на Бети с единственото намерение да бъда сред хора, но без да ми се налага да говоря за себе си, или за случилото се с Джъстин. Зачудих се

дали това момиче не е дошло по същата причина, докато ѝ показвах бара и подавах дистанционното.

— Сервитьорката ей сега ще ви вземе поръчката.

— Благодаря. — Тя взе менюто и ми обърна гръб. — Как ви е името?

Спрях и се обърнах към нея.

— Не че в заведението липсва обслужващ персонал. Пък и аз не съм от капризните клиенти, но може да заприличам на такава, ако се провикна „Ей, ти!“, за да привлека вниманието ви.

Изглеждаше добронамерена, но въпреки това се поколебах дали да отговоря. Това не беше въпрос, който клиентите често задават.

— Ванеса — казах най-накрая.

Тя протегна ръка.

— Натали. Благодаря още веднъж за гостоприемството.

— Добре сте дошли. — Разтърсих ръката ѝ, беше топла, енергична.

После тя се съсредоточи върху телевизора, кацнал на една лавица високо под тавана. Аз пък поех към кухнята, за да открия някого, който да я обслужи. Тя имаше право. Ресторантът не изпитваше недостиг от персонал, защото и клиенти нямаше, но обслужването напоследък ставаше на случаен принцип, защото не се спазваше обичайният график.

— Мен ли търсиш? — Луис стоеше на задното стълбище и подпираше с гръб вратата отворена, докато пуши. — *Моля те*, кажи, че ти трябва да свърша някоя работа.

— Точно така — отвърнах. — Но само за един клиент.

— И това ми стига. — Той хвърли цигарата на каменните стъпала и я загаси с тока на обувката си. — Ти направо ми спасяваш живота, скъпа приятелко.

Тъкмо се канех да попитам къде са сервитьорките, когато по стълбището към терасата за почивка на персонала се разнесоха забързани стъпки. Карла, младата сервитьорка, профуча край мен като размазано петно в черно и бяло и влетя през летящата врата в кухнята.

— Май ще е най-добре да я държа под око — казах. — Пейдж е заета с Бети и Оливър.

Луис вече включваше печката и, изглежда, не ме чу. Единствените други дежурни от персонала — момчето помощник в

кухнята и специалистът по сосовете, прелистваха списания в другия край на помещението. Никой не ми обръщаше внимание, но въпреки това се чувствах някак неловко да стоя от вътрешната страна на летящата врата и да надничам през квадратното прозорче.

Разговорът продължи не повече от няколко секунди. Карла поздрави Натали. Натали попита за няколко блюда от менюто и Карла запелтечи в отговор, после зачака поръчката. Накрая тръгна към кухнята, но след това сякаш размисли и мина зад бара, наля две чаши — едната с вода, другата със студен чай — и ги занесе на Натали.

Продължих да наблюдавам дори след като единственият ни клиент остана сам. Не знам какво точно очаквах да видя — Натали да се озърне, за да види дали някой не гледа „тя“?!

Тя не го направи, разбира се. Просто седеше на бара, отпиваше от водата и сменяше каналите.

Явно ме хващаше параноята. Сигурна бях в това, макар да не знаех причината. Дали защото с нейната извънредно къса руса коса, кафяви очи и дълги загорели крака тя беше точно типът момиче, по което момчетата се лепят като на магнит. Или като мъжете — на сирени. А може би беше заради пулсиращата болка в главата — тя се появи за кратко и съвсем слабо, когато Натали влезе през вратата. Честите и мъчителни главоболия, които ми причиняваше Зара, винаги траеха по-дълго. Но Бети каза, че причината за това е била съвсем скорошното преобразяване на Зара и че тя все още не е умеела да контролира сигналите, които тялото ѝ изпращало към останалите сирени. Сигурно въздействието им не е толкова интензивно, когато идват от по-опитни сирени.

А може би просто така щеше да бъде от тук нататък. Заради всичко преживяно щях да гледам с подозрение всяко непознато красиво момиче, което срещна, независимо колко мило е то и колко усилено се опитвам сама себе си да убедя в противното.

Час по-скоро трябваше да го преодоля. Годиinata в колежа и без това нямаше да е от лесните. Едва ли щях да оцелея там без подкрепата поне на една нова приятелка.

— Горе главата, управителко-спасителко.

Обърнах се точно когато Луис ми подаваше два хартиени плика.

— Храна за из път на двамата Кармайкъл. — Той кимна по посока на прозореца над мивките. — Така ми беше доскучало, че

приготвих пакетите още преди час и пържените картофки сигурно са изстинали. Но на един гладен мъж всичко му се услажда, нали така?

— И аз така съм чувала. — Притиснах пакетите до гърдите си и ги задържах там. Усещах ударите на сърцето си дори през сандвичите. — Ей сега се връщам.

Хвърлих бегла усмивка към Натали, когато влязох в салона и минах покрай бара. Тя почти не откъсна очи от екрана на телевизора. След това буквално префучах през оставащото разстояние до фойето... където ме чакаше Кейлъб.

— Здравсти — каза.

— Здравсти. — Опитах се да скрия разочарованието си, докато му подавах пакетите. — Заповядай. Както обикновено, за сметка на заведението.

— Всичко...

— Е наред — завърших вместо него, досецайки се, че май не съм успяла с прикритието. — Наистина, всичко е наред.

И всъщност така беше. Просто се надявах, даже повече, отколкото си давах сметка, че след като се е погрижил за мен при къщата край езерото онзи ден, сега Саймън може да дойде и за пакетите с обяда. Но Кейлъб нямаше нужда да знае това.

— Радвам се да го чуя. — Той кимна кратко и пое пакетите. — Благодаря. До утре.

— Дадено. Лека вечер.

И той си замина. Върнах се при стойката на салонния управител, отворих вестника и се втренчих в думите, без да ги чета. Покрай стържещия шум от трионите и ангажираното ми с други мисли внимание не усетих, че някой е приближил, докато не заста на пред мен и не заговори.

— Луис да не би погрешка да е пхнал картофките във фризера, вместо във фурната?

— Съжалявам, аз...

Замрях. *Всичко* замря. Гласът ми. Трионите. Времето.

Сърцето ми.

— Саймън. — Не усетих устните ми да се движат, но някак успях да произнеса името му. — Не бях... Мислех си... Ти ли...?

Тъглчетата на устата му се повдигнаха. Не беше точно усмивка, но не беше и мръщене.

— Имаш брада.

Това беше първото безопасно нещо, което ми дойде на ума. Започнах да се треса в мига, когато го казах... но когато той се разсмя, спрях.

— Така е. — Прокара длан по светлокестенявата четина, която очертаваше челюстта му. — Май така излиза. Изглежда рибарите са ми повлияли.

— Не са ли добри бръснари?

— Правят удивителни неща с ножа и пъстървата, но не са толкова добри с бръснача и собствената си кожа.

Усмихнах се безпомощно и взех да си блъскам главата какво още да кажа. Всичко друго, освен *липсваш ми. Обичам те. Бих дала всичко, каквото и да е, само дай още един шанс да оправя нещата между нас.*

За добро или лошо, той пръв заговори.

— Кейлъб се притеснява за теб.

Погледите ни се срещнаха. Той сведе очи.

— Наистина ли? — попитах.

— Каза, че изглеждаш... на ръба. Напрегната. И малко уморена.

И Кейлъб е схванал всичко това едва от няколко разменени реплики? Благодарение на работата си, го бях виждала няколко пъти, но разговорите ни не продължаваха повече от трийсетина секунди, нито стигаха по-далече от обичайните любезности. Ами какво да кажем за внезапно обзелата ме дрямка край езерото? Разбирам тя да е разтревожила Саймън — нали той ме откри. Но не и Кейлъб, който не ме беше видял.

— На него му е ясно, че сигурно ти е трудно да си отново тук — продължи Саймън с поглед все така забит във върха на маратонките. — Особено точно сега, когато родителите ти продават къщата край езерото. Това би разтревожило всеки.

Наблюдавах го, кръстосал ръце на корема си и пристъпващ от крак на крак.

— Той обаче се чуди... — Саймън вдигна глава. Погледът му срещна моя и се задържа. — Дали няма и нещо друго?

Да. Ти ми липсваш. Обичам те. Всичко бих дала...

— Аз съм повелителят на арената. Повелителката. Каквато щете. — Пейдж въведе Бети и Оливър във фойето. — Ванеса ще ви каже.

Отместих поглед от тях към Саймън, когото те не бяха забелязали и който вече не ме гледаше, после отново към тях.

— Какво да ви кажа? — попитах.

— Въпреки че по-голямата част от ресторанта прилича на цирк, аз имам грижата. Всичко е под контрол.

— Но ние се бяхме споразумели да се пребоядиса само фасадата — каза Бети. — Не и отвътре. Дума не е ставало за нов портал, осветителни тела или врати.

— Които са напълно излишни — допълни Оливър. — И старите вършат чудесна работа.

Пейдж се обърна към мен. Излязох иззад стойката на салонния управител.

— С радост бих си побъбрила с вас, но ми трябва минутка да...

Приема поръчката на Саймън за обяд. Точно това се канех да кажа.

Ако Саймън не беше си тръгнал.

ГЛАВА 6

— Преподобният Боб Вила — каза Пейдж.

— Кой? — попитах.

— Боб Вила. Прочутият експерт по домашни ремонти. Гледах клипове от неговото шоу по Youtube, за да съм сигурна, че моите майстори са в час.

Двете бяхме в нейната кола и приближавахме нашата къща. Проследих погледа ѝ през предното стъкло, насочен към един мъж пред желязната порта, който в едната си ръка държеше чук, а в другата — гаечен ключ.

— Да ти прилича на баща ми?

— Малко. Но не това ме занимава сега. — Тя намали и спря, докато татко приклякваше до лъскава червена кутия с инструменти. — Изглежда, татко Сандс също има нужда от съвета на майстор професионалист.

Имаше право. Татко надничаше в кутията с инструменти така, сякаш беше аквариум с екзотични рибки.

— Какво се опитва да направи? — попита Пейдж.

— Представа нямам. — Откопчах предпазния колан. — Искаш ли да влезеш? А защо не останеш и за вечеря?

— Ще ми се, но съм разбита. — Тя отпусна глава на седалката и ми се усмихна; уморена усмивка. — Освен това имам нужда от всяка капчица останала енергия, за да убедя баба Би, че промяната наистина може би е — и ще бъде — за добро. Става ли да го отложим за някой друг път?

— Когато кажеш. — Слязох и ѝ помахах, докато обръщаше по алеята.

— Ванеса! — извика татко. — Слава богу, сега има поне някой, с когото да се посъветвам.

Застанах до него край кутията с инструменти. Той извади дълга черна пръчка с малка сребърна топка в единия край.

— За какво, според теб, служи това?

— Може би за дирижиране на симфонии?

Той се изкиска.

— Наистина прилича на диригентска палка. Както и на магически жезъл, който в момента ми е особено нужен.

Приклекнах край него.

— По-скоро класическата музика е твоята стихия. Пък и за какво ти е нужна магия?

Той с въздишка се отпусна назад и седна на паважа. После насочи черната пръчка към портата.

— Заради русалките ли? Да не искаш да ги съживиш? — Седнах до него. — Не искам да те разочаровам, Голям бащичко, но тая работа вече я свърши някой преди теб.

Погледна ме само с крайчеца на окото си, без да извърща глава. Свих рамене.

— Точно обратното — каза той. — Искам да ги смъкна.

Тъкмо щях да попитам защо, но се спрях. *Защо* пък да не иска да премахне това неволно свидетелство за преживяното. Доколкото ми е известно, русалките и сирените нямат нищо общо помежду си; основната разлика е, че сирените са без опашки и имат склонност да убиват... Но в популярната култура образите им бяха достатъчно близки, за да ги бъркат.

— Майка ти се разтреперва всеки път, щом приближим портата — напълно инстинктивно, даже се съмнявам, че си дава сметка за това. Аз обаче го виждам.

— Тя ли те помоли да ги свалиш?

— Разбира се, че не. Ако помисли и за себе си поне за миг, би наела някой професионалист за тая работа. На всички ни е ясно, че не съм майстор „направи си сам“. — Той поклати глава. — Само че тя не е обръщала внимание на себе си от дълго време насам. Ето защо аз трябва да се заема с работата.

Отношението му към мама бе страшно мило, но ме натъжи. Татко обичаше мама. Женени бяха от двацет години и той с всеки изминал ден я обичаше все по-силно. Тя също го обичаше, затова бе простила неговия грях и ме беше приела в тяхното тричленно семейство, когато дошло времето. Седемнайсет години се грижеше за мен, сякаш съм ѝ родна дъщеря, макар че непрекъснато ѝ напомнях за

татковото прегрешение. Въпреки това беше продължила да живее с мисълта за стореното от него. Постепенно го беше приела.

Миналата година обаче беше подложена на изпитание, на каквото не бива да бъде подлагана нито една съпруга и майка. Загуби Джъстин, нейната биологична дъщеря. И едва не загуби мен. И всичко това заради група жени, за които поне до миналото лято бяхме чели само в книгите. Група, към която вече против волята си принадлежах и аз.

Това, че родителите ми останаха заедно дори след новото и доскоро невъобразимо изпитание, бе сериозна проверка на чувствата им един към друг. Но това не значеше, че им беше лесно. Дори след като разбра, че аферата му с Шарлът Блу не е изцяло по негова вина, татко продължи да изпитва вина. И така щеше да бъде винаги. Знаех, че той ще се опитва да изкупи тази вина пред мама всеки божи ден, чак до края на живота си.

— Какво ѝ каза? — попитах след няколкоминутно мълчание.

— Кога?

Помълчах известно време.

— Когато ѝ се извини.

Той замълча, докато го обмисляше. Нарочно се изразих доста мъгляво, защото си давах сметка, че той ѝ се е извинявал неведнъж и два пъти, но инстинктивно ще си припомни онзи път, когато му е било най-тежко. Нямах значение кога точно е било това; нямах за цел да разбера кога се е чувствал най-зле. Исках само да знам какво ѝ е казал, което им е позволило да продължат заедно напред.

— Предполагам... казал съм същото, каквото и ти — че съжалявам и не съм искал да я нараня. Казах, че ако можех да върна времето назад, всичко щеше да е другояче сега. Казах, че напълно бих я разбрал, ако не иска да ме види никога повече.

— И това помогна ли? — В гласа ми се таеше надежда.

— Не.

— О!

— Тя би си тръгнала, ако не бях казал още нещо. — Той ме погледна. — Трябва да знаеш, че преди да спомена за теб, аз ѝ разказах всичко, което се случи. Тя не би ме зарязала, ако знаеше, че ти вече си се появила в живота ми. Ето защо трябваше да ѝ дам шанс. Дължах ѝ поне това.

Сега вече знаех кога му е било най-трудно да се извини и в това имаше някакъв смисъл. В края на краищата, той едва сега научи истинската причина защо не е успял да устои на изкушението преди близо двайсет години.

Кимнах.

— Разбирам.

Той обърна поглед към портата. Когато заговори пак, гласът му бе твърд, но нежен.

— Казах й, че ще умра без нея. И това не бяха просто думи. Вярвах го тогава, вярвам го и сега. — Ръката му леко докосна моята. — Това не е повод за гордост в живота на твоя старец. Не ти препоръчвам да вземаш пример от мен.

— Затова пък е истина. Ето защо е имало ефект.

— Истина беше, но не заради това Жаклин остана с мен. Тя е достатъчно силна и горда, че да допусне нещо като заслужения край на нейния неверен съпруг да промени решението й.

— Тогава кое го промени?

— Едно друго нещо, което *тя* знаеше, че е истина.

Зачаках. За частица от секундата очите му овлажняха. Той ги избърса с опакото на ръката си.

— По някаква странна, необяснима причина тя... също не можеше да живее без мен.

Сега и моите очи се напълниха със сълзи. Мислех си за моите родители и всичко онова, през което бяха преминали; но в същото време мислех и за Саймън.

Ако му кажех, че бих умряла без него, дали и той щеше да отвърне със същото?

Облегнах се назад и отпуснах глава върху рамото на татко. Ръката, която праметна през раменете ми, трепереше. Седяхме така наред алеята за автомобили, без да говорим, докато неговото дишане се успокои и огънят в гърдите ми премина.

— Знаеш ли какво ни трябва? — казах.

— Чаша червено вино ли?

Скочих на крака.

— Горелка.

Той също се протегна и надникна в кутията с инструменти.

— Дали не можем да си набавим една с вълшебния жезъл?

— По-лесно ще е да я вземем от железарията. Ей сега ще отскоча.

— Е — той се изправи на крака, — става късно. Майка ти вече приготвя вечерята. Тая работа може да почака и до утре.

— И да я оставим да се разтреперва при вида на тия нелепи русалки още не-знам-колко пъти?! Тая няма да стане. — Кимнах към кутията с инструменти. — Искаш ли да ти помогна с това, преди да тръгна?

— Не, благодаря. Засега само ще събера инструментите и ще я оставя тук. Ще подпира портата отворена, докато се върнеш.

Прегърнах го набързо, после затичах по автомобилната алея. Отбих се за малко в къщата да кажа здрасти на мама, после грабнах ключовете и бутилка вода с обяснението, че отивам до градчето да взема сладолед за десерт. Тя, така или иначе, скоро ще разбере истинската причина, но ако ѝ бях казала, щеше да спори с мен и да ме уверява, че това не е необходимо.

Когато подкарах към главната улица, слънцето вече залязваше, обагряйки старите къщи и новите жилищни кооперации с топло оранжево сияние. Гледката сега беше пълна противоположност на тази от миналото лято, когато, независимо от цвета на мазилката, всички къщи изглеждаха сиви — сутрин, по обяд и нощем. Тогава градчето едва успяваше да се справи с наводнението от поредната буря, когато го връхлиташе нов порой и гръмотевици и то отново подгизваше и ставаше мрачно.

Сегашната привечер обаче бе образец за едно от ония неща, заради които хората идваха в Уинтър Харбър. Дори след като слънцето изчезнеше зад хоризонта, въздухът оставаше мек и не захладняваше. Чудесно време за дълга и спокойна вечеря под акомпанимента на някоя местна група или просто за скитане из градчето с приятелите и семейството.

Като знаех колко празно беше в ресторанта на Бети през целия ден, не трябваше да се учудвам да видя по главната само десетина коли, когато малко по-късно свърнах по нея, но все пак се изненадах. Намерих място за паркиране точно пред железарията и се втурнах вътре.

— Това е доста голяма играчка за едно малко момиче.

Стоях на пътеката в задната част на магазина, опитвайки се да избира между двата модела горелки, които ми се виждаха съвсем еднакви. Когато мъжът приближи, оставих едната на рафта и му обърнах гръб.

— Какво толкова казах? — провикна се той след мен. Имаше висок ръст, носеше зацапани карго панталони, износено милитъри яке, ботуши и плетена шапка. Не се задържах достатъчно дълго, за да разгледам лицето му, но май на години беше някъде по средата на двайсетте. Ако се съди по вида му, явно работеше на някое от рибарските корабчета, акостирали в пристанището.

Това е само някакво момче — помислих си, докато отивах към касата. — То просто флиртува с момиче, което му изглежда нормално.

Може и така да е. Но това не успокои ръцете ми и те трепереха, докато vadex парите от портмонето. Мина почти година, а аз още не бях свикнала с чуждото внимание.

— Парти около огъня, а?

— Моля? — Въпросът беше толкова неочакван, че реагирах, без да се замисля.

Още един мъж с избелял гащеризон, пуловер с едра плетка и шапка на уинтърхарбърския отбор по бейзбол стоеше зад мен. Той кимна към касата, където в момента касиерката се опитваше да открие цената на горелката.

— Май някой е готов за шоколадови бисквити и сандвичи. Туристите си падат по такива неща, но обикновено палят факли и кладат огънове, а не използват огнепръскачки, които горят с бутан.

Той се ухили насреща ми. Искрено се постарях да отвърна със същото, преди да се обърна към касиерката.

— Тук има етикет. — Наведох се над апарата към жената отзад. — На него май пише 49,99 долара.

— За всеки случай ще проверя.

— Моля ви, няма защо, аз ще...

Тя обаче вече беше изчезнала. Зад гърба ми първият младеж застана зад втория. От двамата лъхаше на сол, никотин и сурова съомга. Обсъждаха куки, въдици и кое как кълве, но така, сякаш не риба се канеха да ловят.

— Май не си тукашна, а? — попита първият, повишавайки глас.

Тъй като ние тримата бяхме единствените пред касата, предположих, че въпросът е отправен към мен.

— Не е точно така — отвърнах, без да се обръщам.

— Не ми се вярва. Няма как да забравим това лице, нали, Гриф?

— Категорично. — Вонята стана още по-силна, когато пристъпиха към мен. — С гордост можем да заявим, че познаваме всички красавици в градчето. Това, така да се каже, е наша работа.

— Много хубаво. — Сега вече не бях сигурна да се плаша ли, или да си отдъхна. Двамата бяха доста нахакани, докато повечето момчета са свити и срамежливи, докато не им дадеш аванс. Може пък тези да се държат така с всички момичета. И това да няма нищо общо с факта, че аз не съм като всички момичета.

— Знаете ли какво — подхвана пак първият. — Имахме тежък ден. Аз огладнях като вълк... и мога да отида за нещо сладко.

Вече нямаше значение какво ги подтиква. Последната дума беше произнесена почти в ухото ми. Страхът взе превес.

— Размислих! — Започнах да отстъпвам към изхода на магазина. — Благодаря все пак!

Навън насила се опитах да вървя, а не да хукна веднага към колата. Хвърлих един поглед към магазина и видях двамата да говорят с касиерката, която се беше върнала на щанда. Видя ми се по-възрастна, затова реших, че не се интересуват от нея по начина, по който се интересуваха от мен. Ако все пак двамата държаха да си навлекат неприятности, тя имаше на разположение достатъчно джобни ножчета, отвертки и други полезни инструменти. Убедена, че жената може да отблъсне нежеланото внимание, щом се наложи, аз с известно чувство за вина запалих колата и дадох газ.

Сладкарницата на Еди беше съвсем наблизо. Реших, че все пак ще трябва да купя нещо, за да оправдая идването си до градчето, затова отбих и взех три мелби и колкото кутии със сладолед можех да нося. Макар да нямах пряко участие в климатичните катаклизми миналото лято, все пак се чувствах отчасти отговорна за западането на туристическия бизнес. Най-малкото, което можех да направя, бе да раздвижи търговията на Еди.

По обратния път минах през страничните улички, за да избегна железарията. Тъкмо бях завила по тясна квартална пряка, когато на известно разстояние зад мен се появиха светлини от фаровете на

автомобил. Пулсът ми се ускори, но веднага след това възвърна нормалния си ритъм, когато колата, стар оранжев пикап, свърна по друг път и се изгуби.

Включих радиото, за да се разсея. Посегнах към седалката до мен, напипах мобилния телефон в чантичката си, извадих го и го сложих в поставката за чаши. Загребах шепа претцели от пакета за извънредни случаи на таблото и я прокарах с бутилката солена вода, която си взех за из път.

Тъкмо щях да проверя дали нямам нови съобщения на телефона, когато оранжевият пикап наби спирачки при следващата пресечка. Махнах крака си от газта и комбито намали. Очаквах колата отпред да ми освободи пътя, но тя остана на място с ръмжащ мотор.

Всичко е наред... Просто са изгубили пътя... Изглежда, са искали да продължат по тая уличка, но се е оказала тясна и сега те чакат ти да минеш първа.

Натиснах газта. Слънцето вече беше залязло, но все още имаше достатъчно светлина и когато наближих, различих въдиците на задната седалка и козирката на бейзболната шапка. Сниших се на седалката, опрях лакът на прозореца и опитах да прикрия лицето си с длан. Гледах право напред, когато минах покрай тях.

Пикапът не помръдна.

Продължих да карам със затаен дъх, наблюдавайки как ръждивият капак постепенно се смалва в огледалото за обратно виждане. Когато стигнах знака „Стоп“ в края на уличката, те вече никакви не се виждаха.

Отдъхнах си и завих наляво към океана.

Зад мен отново се появиха фарове.

Наближаваха все повече и ставаха все по-ярки. Натиснах газта, но това само ги накара и те да ускорят. Още повече увеличих скоростта. Стрелката на скоростомера стигна шейсет. Седемдесет. Осемдесет. Ограничението на скоростта в града беше трийсет и стриктно се спазваше, но на мен точно сега не ми пукаше за него.

Очевидно и младите рибари не ги беше грижа.

Когато наближих следващото Т-образно кръстовище, завих наляво, без да намалю. Комбито взе завоя с лекота, но на старото возило щеше да му е нужно повече време за тази маневра. Малко се поуспокоих, преценявайки, че ако така вървят нещата, вече ще съм у

дома и железната порта ще се е затворила зад мен, преди да успеят да ме настигнат... но после си дадох сметка какво означава всичко това.

Те са знаели къде живея. И дори да се откъсна от тях, пак ще са по петите ми. По този път, макар и дълъг, нямаше много къщи и завършваше пред нашата порта, откъдето друг изход липсваше. Което ще рече, че дори тази вечер да се отърва... какво ще стане утре? Тази вечер рибарите може само да си играеха на котка и мишка с мен, но ако утре играта загрубееше?

Натиснах спирачката. Комбито изгуби скорост и аз се възползвах от момента, за да направя обратен завой и да променя посоката. След около километър префучах покрай пикапа; той наби спирачки и започна да прави маневра за обратен завой.

Стрелката на скоростомера стигна деветдесет. Деветдесет и пет. Сто. Държейки здраво волана с едната ръка, посегнах за телефона. Започнах да натискам цифрите на номера, който можех да набера и насън, въпреки че не се бях обаждала от месеци на него... и затворих преди последната.

Инстинктът ми подсказваше да се обадя на Саймън. Да му кажа, че имам проблем, защото едно време той искаше да знае всеки път, когато стане такова нещо. За да може да ми помогне. Той се погрижи за мен и онзи ден при къщата на езерото, но сигурно го е направил, защото не е имал друг избор — нали бях точно до тях. Ако ни беше писано да сме заедно, изборът трябваше да е негов. Точно както е станало с мама.

Запратих телефона на съседната седалка и се понесох обратно към градчето. Пикапът ме настигна веднага, щом намалих заради предупредителните знаци и случайните коли. Започнах да завивам напосоки по непознати улици с надеждата, че очевидната липса на посока ще им подсказже намерението ми да се отърва от тях един път завинаги, за да не се върнат обратно на криволичещата уличка високо над океана.

Всичко това продължи минути, но сякаш траеше часове. Тъкмо минавах покрай градската библиотека, когато в огледалото за обратно виждане се появиха червени и сини примигващи светлини. Заслепиха ме и от тях вече не виждах нищо — дори ако старият пикап се беше лепнал отзад и ги ползваше за водач. Въпреки това отбих.

— Съжалявам — казах, когато полицаят приближи отворения ми прозорец. — Знам, превиших скоростта и съжалявам. Но тия двамата в стария пикап са по петите ми още от железарския магазин и ме преследват през цялото...

Млъкнах. Какъв смисъл имаше да продължавам? Полицаят беше млад мъж и вече ми се усмихваше. Той сякаш слушаше какво му говоря, но аз знаех, че изобщо не ме чува. На всичкото отгоре, освен нашите коли на пътя не се виждаше друг автомобил.

Рибарите бяха изчезнали. Поне засега.

ГЛАВА 7

„В.! Спешна среща на персонала тази сутрин. Можеш ли да си в ресторанта в 9? хо, П.“

„Знам, че е в последния момент. Много съжалявам!“

„Липсваше ми на срещата. Дано всичко е ОК. Ще ти разкажа, като дойдеш. P.S. Не бързай, тук е мъртвило.“

„Леле, ама че тъпи изрази. Аз: идиот! Ти: прощаваш?“

„Казвала ли съм ти скоро, че ти си моят най-любим човек? Завинаги.“

Изчетох съобщенията от Пейдж, отметнах одеялата и станах — или поне опитах. Раменете ми се отлепиха от леглото, но торсът не помръдна. Цялото ми тяло ме дърпаше надолу, а дробовете ми сякаш бяха заменени с късове застинала лава. Разперих ръце и забих лакти в матрака за опора, но тялото ми се надигна само на един-два сантиметра, преди да се стовари обратно долу. От усилието ми се зави свят. Затворих очи и посегнах към бутилката с вода на нощното шкафче.

Винаги се събуждах по-отпаднала, отколкото съм била на лягане, и толкова жадна, че бих могла да погълна четири литра солена вода за по-малко от минута. Този път обаче беше различно. Сякаш ме беше повалил грип или някаква друга болест. Не бях боледувала, откакто тялото ми се трансформира миналото лято и сега се запитах как ли се е отразило това на имунитета ми.

Сигналната светлина на телефона ми за получени съобщения светна червено. Продължих да пия и отворих папката със съобщения.

„Избухванията на Луис достигнаха рекордни децибели. Идваш ли скоро??? хохо“

Написах отговора само с една ръка.

„На път съм. — В.“

Допих бутилката с вода и изчаках няколко секунди течността да достигне крайниците ми. Тежестта в гърдния кош не беше изчезнала, когато отново се опитах да стана, но иначе тялото ми беше събрало

достатъчно сила, за да се надигна. Взех още две бутилки вода от малкия хладилник, който мама специално инсталира в банята ми и винаги го поддържаше добре зареден и изгълтах и двете, преди да намъкна банския и да се реша да си подам носа навън.

Утрото преваляше, но слънцето още не успяваше да прогони нощния хлад от въздуха. Разтърках голите си ръце, притичах през вътрешния двор и се заспусках по каменните стъпала. Насред пътя към плажа в гърдите ми пак натежа и краката ми взеха да се плетат. Поколебах се дали да не се върна вътре, но после се отказах. Сега ми беше лошо, но щях да се почувствам още по-зле, ако пропуснех сутрешното плуване.

Силата ми взе да се възвръща в мига, в който се хвърлих в океана. Преплувах прибой и се потопих дълбоко, наслаждавайки се на внезапната безтегловност на тялото си. Дишах дълбоко и се оставих на течението, позволявайки на вълните да ме носят към хоризонта, а после да ме връщат обратно към брега. След това реших да изпробвам крайниците си и когато с един-единствен замах се оттласнах на няколко метра напред, смених посоката и се отпратих към брега.

— Добре ли си?

При вида на момчето, облечено само с карго бермуди, спрях на прибой. Тялото ми не помръдваше, дори когато вълните се разбиваха в него.

— Какво правиш тук? — попитах.

Колин ме погледна и посочи каяците зад гърба си.

— Дойдох да ги прибера, защото къщата вече не е за продан. Майка ми попита твоята и тя каза, че мога да мина по всяко време... — Той примигна и поклати глава. — Ти добре ли си?

Изкушавах се да се потопя обратно под водата и да остана там, докато той не се откаже и си замине. Имаше риск обаче да се върне с подкрепление от Бърза помощ, затова обгърнах тялото си с ръце и с бързи крачки тръгнах по плажа. Докато минавах покрай него, забелязах тениската, якето и маратонките, струпани на пясъка в краката му, фактът, че е бил готов да ме спасява, ме накара да му отговоря.

— Добре съм — казах.

— Остана под водата наистина много дълго време — провикна се той след мен. — Повечето хора не биха могли... искам да кажа как

успя... без кислородна бутилка, или...

Спрях отново, този път край скалите, които водеха към вътрешния двор на спалнята ми. Не защото особено държах да си приказвам с него, а защото на излизане от водата силите ми взеха да гаснат. Доскоро едно такова плуване ме поддържаше в кондиция чак до вечерта. Трябваше ли да съм изненадана? Ами стресът, че един непознат ме е видял да правя нещо, непосилно за останалите хора? Ами ужасяващата мисъл, че може да разкаже и на другите?

Каквато и да беше причината, тялото ми ме предаваше. Опрях колене на скалата. Притиснах и дланите си към камъка.

— Всичко е наред — казах, стараяйки се гласът ми да звучи нормално. — Добре съм, трябва само да...

Ръката му докосна гърба ми — едва доловимо, сякаш се боеше да не ми причини болка, — но този допир сякаш изстреля енергиен заряд, който избухна в гърдите ми. Ахнах при толкова разтърсващо усещане, което го накара да се дръпне назад.

— Съжалявам — прошепнах. — Можеш ли просто... Имаш ли нещо против да...

Дори не знаех за какво го моля. За щастие, Колин разбра. Той ме хвана здраво за ръцете и ми помогна да седна на скалата. Наведе се ниско към мен и тялото му се напрегна. Моето също, но само за кратко. Поривът да затворя очи и да се притисна в него беше непреодолим.

В мига, в който голата ни плът се докосна, ръцете му се увиха около кръста ми.

„Всичко е наред... това е Саймън... моят Саймън, който се грижи за мен, както винаги го е правил...“

— Родителите ти вкъщи ли са? Искаш ли аз да...

— Не. — Обвих с пръсти ръцете му и нежно стиснах. — Имам нужда само от минутка така. Моля те, не си тръгвай.

Той ме притисна още по-силно, докато не усетих сърцето му да бие силно в гърба ми. След малко освободи едната си ръка, за да вдигне мократа коса от лицето ми. С всяка изминала минута се чувствах все по-силна и все по-виновна. Щом се усетих по-добре, понечих да хукна нагоре по стълбите, но знаех, че за всеки случай трябва да направя още нещо.

— Колин.

Главата му се наклони ниско към мен и това предизвика нова тръпка през тялото ми. Извих се в прегръдката му, докато очите ни не се срещнаха и се опитах да не поглеждам встрани.

— Благодаря ти, че остана с мен.

— Шегуваш ли се? И през ум не би ми минало да си тръгна, след като ти...

Опрях длан в бузата му. Той спря насред думата и сякаш забрави какво е искал да каже.

— Нищо особено не е станало. — Опитах се да се усмихна, докато палецът ми проследяваше линията на челюстта му. — Нищо, което си струва да се споменава пред другите. Ще съм ти много, много задължена, ако ти — ако ние — запазим случилото се само между нас. Става ли?

Той преглътна мъчително. Кимна. Погледът му се премести от очите към устните ми. Когато лицето му се надвеси над моето, аз извърнах глава и се втренчих в слънчевите отблясъци по повърхността на океана. Устните му попаднаха някъде близо до темето ми и останаха притиснати там. За всеки случай стоях неподвижно още няколко секунди, преди да се изправа и да обясня, че трябва да се стягам за работа.

Вече в спалнята си, наблюдавах как си тръгва. Той се полута малко по плажа, сякаш се чудеше защо е там, но после погледът му попадна на каяците и ги повлече по пясъка. Когато се изгуби от поглед, аз се втурнах в банята да взема душ и да се облека. Силите ми се бяха възвърнали, което донякъде облекчи, макар и да не успокои напълно, гузната ми съвест.

Десет минути по-късно бързешком обикалях къщата, издирвайки родителите си. Въпреки стъклените стени, все още можехме да се изгубим един друг, докато минаваме по коридорите, затова позвъних на мобилните и на двамата, щом се озовах в празната кухня. Когато и на двата се включи гласовата поща, тръгнах към гаража да проверя за колата им и чак тогава видях залепените на вратата бележка и плик.

Скъпа Ванеса,

Двамата с баща ти изчаквахме подходящ момент, за да ти връчим подаръка по случай завършването. Знаехме,

че ще го откажеш, освен ако наистина нямаш нужда от него... и че трябва да отидеш на работа, докато ние двамата имаме среща в града. Затова те молим да се опиташ да му се насладиш. Ако все пак държиш да изкажеш възраженията си, ще сме на разположение по-късно следобед.

Много се гордеем с теб и те обичаме повече, отколкото можеш да си представиш.

Под написаното със стегнатия и подреден почерк на мама татко беше добавил отделна бележка с разкривени като надраскани от птичи крак букви.

Ще ти се наложи да свикнеш с електрическите прозорци и функцията за размразяване, но знам, че ще се справиш. Защото ти можеш да се справиш с всичко.

Освен това те моля да не забравяш предпазния колан. Майка ти не искаше да помрачава бележката си с прекомерни съвети, затова аз ще го направя от нейно име. Безопасността преди всичко!

Електрически прозорци? Функция за размразяване? Предпазен колан?

Трябваше да им призная тактическия ход, защото ако те си бяха вкъщи, когато влязох в гаража и заварих там чисто нов тъмнозелен джип „Вранглер“, нямаше да се кача в него. Нито да извадя ключа от плика и да запаля колата. Но след като тях ги нямаше, а аз някак трябваше да се добера на работа, го направих.

Ухилих се, когато моторът замърка. Никога досега не съм имала собствена кола; най-много да ползвам от време на време древното волво на татко, докато съвсем не издъхна миналата пролет. Тъй като се очакваше повечето време това лято да сме тримата заедно, мислехме всички да ползваме джипа — или поне аз така предполагах.

Сега си давах сметка, че родителите ми са го решили още преди месеци. А нищо чудно да са го намислили веднага след приемането ми

в „Дартмут“. Все пак едва ли са планирали да ме карат и връщат от Ню Хампшър за всяка ваканция през новия семестър.

Новата кола обаче изобщо не беше евтина. Можеха ли да си позволят толкова скъп подарък, особено след дългото отсъствие на мама от работа? И при условие че разчитаха да платят новата къща с парите от продажбата на вилата край езерото?

Не му мисли много. Така би казала Джъстин, ако сега беше тук. Щеше да натърти, че това си е тяхно решение и те не биха го взели, ако не можеха да си го позволят. За мое собствено успокоение си казах, че подаръкът не е някакъв каприз, а съвсем практичен избор. Това безопасно и благонадеждно транспортно средство щеше да е от полза както за мен, така и за моите родители. Така че, след като им се обадох на мобилните и оставих и на двамата дълги благодарствени послания, аз закопчах предпазния колан и излязох на заден ход от гаража.

Намерих джипа със свален гюрук и докато се носех към ресторанта на Бети влажният солен въздух ми вля нова доза енергия. Чувствах се толкова добре, че дори се отърсих от мисълта за онова, което се случи, преди да открия бележката, залепена на вратата на гаража. Сега то ми се виждаше случаен, отдавна минал инцидент. След като Колин прибра онова, за което беше дошъл, повече нямаше опасност да излезе след дълъг престой под водата и да го заваря да ме чака на плажа. Което ще рече, че няма риск от нов шок, внезапно обезводняване и отчаяна нужда от неговото внимание.

— Ванеса! — Пейдж размаха ръце и хукна към мен, щом отбих към паркинга на ресторанта. — Слава на небесата, че си вече тук!

Паркирах близо до входа и изскочих от колата.

— Хубаво возило — усмихна се Пейдж, оглеждайки джипа. — Най-доброто в магазина ли беше?

— Най-доброто според нашите. Това всъщност е...

Не можах да довърша заради оглушителен трясък. Пейдж се извъртя рязко. Погледнах зад нея и видях един от строителните работници смутено да свива рамене, докато вдига дървената талпа, която току-що беше изпуснал върху новия портал.

— Доста са напреднали — казах. Верандата беше почти завършена, оставаше да сложат само парапета, а фасадата на ресторанта беше получила още един слой морава боя.

— Тъхъ — кимна Пейдж. — Мисля, че едно от новите момчета има нещо за мен. Направо не е за вярване колко много може да се постигне с един старомоден флирт.

Погледнах я изпитателно. Тя пое към ресторанта.

— Днес денят започна с малко бедствие — каза тя през рамо, докато се опитвах да я настигна. — Карла се появи дващсет минути преди да й започне смяната и Луис включи тежката артилерия.

— Защото е подранила ли? Това не е ли похвално?

— Обикновено е така. — Когато стигна верандата, Пейдж хвърли бърза усмивка на младия сладък строителен работник. Той пак изпусна талпата и се втурна през верандата, за да й отвори вратата. — За нещастие, тогава нашият любим главен готвач още не беше пил кафе и се погрижи всички да го разберат.

Строителният работник държа вратата отворена, докато вляза и аз. Благодарих му с наведена глава и последвах Пейдж вътре.

— Сега Карла е в тотален срив. Опитах се някак да огранича щетите, но бях още вкъщи, когато това се случи, и докато пристигна, нещата вече бяха станали необратими.

— Да не би Луис да я е уволнил?

Спряхме пред вратата на салона. Пейдж се обърна към мен и вдигна едната си вежда.

— Ясно — казах. — Това е само в твоите правомощия.

— А аз не бих го направила. Вярно, тя е доста чувствителна, но смятам, че има заложиби.

— Тогава какво стана?

— Тя сама напусна. И ни остави без нито един сервитьор точно преди навалицата за закуска.

— Имало е навалица?

— Е, не точно. Но се надявах да има. — Тя вдигна телефона си. — Та това беше причината за спешната среща и лавината от есемеси. Наложих се спешно да променя графика и да успокоя останалите сервитьори. И тъй като напоследък бакшишите не се търкалят под път и над път, те наистина са на ръба. Страхувах се, че и други ще напуснат кораба — някои точно така направиха — и нашата работа с теб ще се удвои.

— Знаеш, че с радост ще ти помагам, каквото и да стане.

— Знам и съм ти благодарна. За щастие, няма да се наложи.

Тя посочи с глава зад себе си. Наклоних се наляво и погледнах покрай нея към бара... където красива блондинка полираше чашите.

— Натали? — възкликнах.

Очите на Пейдж светнаха.

— Познаваш ли я?

— Срецаали сме се. Онзи ден дойде да обядва.

— Е, днес пък дойде за закуска — точно когато Карла си раздра престилката и изхвъркна навън. Тук вече имаше едно семейство, което беше настанено, но още не беше поръчало, а и една двойка чакаше да я настанят, но никой не им обръщаше внимание. Ето защо Натали се зае с това.

— Ами Луис? — попитах. — Ами другите от персонала? Не можеха ли те да се погрижат?

— Разбира се, че биха могли. И сигурно щяха да го направят, стига Луис да не виеше, че никой не може да го напуска току-така, а останалите да не се бяха сврели в ъгъла на кухнята.

Наблюдавах как Натали пренарежда чашите за вино и размества шотовете. Движенията ѝ бяха бързи и сръчни, сякаш доста време е прекарала зад бара.

— Работила е в такъв ресторант преди пет години в родния си Върмонт — каза Пейдж, сякаш прочела мислите ми. — Тук е за лятото, защото баща ѝ настоявал да изкарат последното си приключенско лято като баща и дъщеря, преди тя да постъпи в колеж наесен.

— Тогава защо и двата пъти идва тук сама?

Пейдж ме изгледа внимателно.

— Защото той е плувал. Подрямвал е. Или си е четял вестника. А пък тя е имала достатъчно време да убие някого. — Тя внимателно изучаваше лицето ми, което пламна под нейния поглед. — Ванеса, нещо не е наред ли?

Отворих уста да отговоря, но се спрях. Аз също усетих, че в гласа ми прозвуча подозрение, а като отричам нещо очевидно, само ще си навлека още повече въпроси, на които нямам отговор. Пейдж ме познаваше прекалено добре и нямаше да позволи да се измъкна.

— Извинявай — казах. Денят ми започна накриво, това е всичко.

Тя се закова на място и очите ѝ се разшириха.

— Да не би оранжевият пикап да те е проследил дотук?

— Не, за щастие. От онази вечер не съм го виждала. — Разказах на Пейдж за пикапа, защото имах нужда да го споделя с някого, а не исках да тревожа нашите. Освен това, с изключение на миналата година, целият ѝ живот беше минал в Уинтър Харбър; реших, че може да има идея чий е пикапът. Не знаеше, но каза, че ще си отваря очите и ушите. — Просто не бях в най-добрата си форма и ми трябваше повече време от обичайното, за да се изправя на крака.

— Слава богу. За пикапа де, не за...

— Схванах. — Усмихнах ѝ се. — А ти как си, между другото?

— Какво имаш предвид?

Изчаках момчето от кухнята да мине покрай нас, после снижих глас и продължих:

— Как се чувстваш физически, откакто сме се върнали? Усещаш ли се по-различно, отколкото в Бостън?

Тя се замисли.

— Всъщност не. Може би малко по-уморена, но то е защото по цяла нощ мисля за ресторанта. Всичко останало си е съвсем нормално. — Тя замълча. — Защо питаш? При теб как е?

Не ми се искаше да ѝ причинявам допълнителни тревоги, при това неоснователно, затова поклатих глава.

— Просто и аз съм уморена. Но това трябваше да се очаква — новата къща, преместването и всичко останало.

— Точно така. — Тя хвана ръката ми. — Ела. Знам какво ще ни помогне.

Поведе ме през салона. Когато минахме покрай бара, главата на Натали беше скрита зад вратичката на един от шкафове. Пейдж очевидно реши, че официалното представяне може и да почака, защото подмина, без да забави крачка.

В кухнята ме настани на една табуретка до хладилника с месо, докато успее да намери храна скришом от Луис, който вече не крещеше, но още гледаше сърдито. Две минути по-късно ми подаде пластмасова чиния и седна на табуретка до мен.

— Геврек с топено сирене с водорасли, пържени картопки, вода с лед и двойно кафе. Всичко това поръсено обилно със сол.

Проследих пръста ѝ, който сочеше различните лакомства.

— Това би трябвало да е най-неапетитното и неядливо „менк“, което някога е поднасяно.

— Но? — попита Пейдж.

— Въпреки това е свършено.

Тя остана с мен, докато се нахраня, като държеше под око Луис, за да не наплаши още някого и да го принуди да напусне. Продължихме да бържим безгрижно, обсъждайки моя джип и плановете на Пейдж да пребоядиса фоайето и да постави сандъчета с цветя. Минаха няколко дни, а ние още не бяхме обсъдили онова, което чух при огледа на къщата, но аз нямах нищо против. Надявах се да е било инцидентно и скоро да го забравим.

Чувствах се добре още като пристигнах, но храната и общуването с най-добрата ми приятелка ме накараха да се почувствам още по-добре. Сега Колин можеше да връхлети в кухнята и на всеослушание да обяви, че ме обичано сърцето ми дори нямаше да трепне.

Както се оказа, не Колин влетя в кухнята, а Натали.

— Дойдоха за поръчка за къщи — каза тя. — Един сладур с очила чака отвън.

Глътнах кафето си на екс. Луис тикна два кафяви хартиени плика в ръцете на Натали. Тя изчезна отново през летящата врата.

— Сладур — повтори Пейдж след кратка пауза. — С очила.

Кимнах, отпих от водата.

— Не искаш ли да му кажеш здрасти?

Исках. Толкова силно, че трябваше да използвам цялата току-що погълната енергия, за да се удържа да не скоча от табуретката и да изхвъркна от кухнята. Но не можех да забравя онова, което татко каза за мама и не бях сигурна дали е редно да го правя.

— Топката е в неговото поле — обясних. — Няма как да прескоча мрежата.

— Но той знае, че си тук. Ако не искаше да те вижда, нямаше да влезе. — Пейдж вдигна рамене. — Не съм спортист, но това ми звучи като сервис.

Оставих чашата и й подадох чинията.

— Ей сега се връщам.

После се втурнах в салона. Докато минавах покрай огледалната стена зад бара, имах неблагоприятното да проверя как изглеждам. Шофирането със спуснат гюрук беше изсушило дългата до раменете ми коса и я беше превърнало в гнездо от заплетени възли и сплъстени

краища. Толкова бързах да дойда тук, че не успях да си сложа спирала и гланц за устни — двете основни неща, без които едно момиче не трябва да се показва пред хората, както винаги казваше Джъстин. Четката за коса и гримовите останаха вкъщи, затова единственото, което ми оставаше, бе да нащипя бузите си и да прокарам пръсти през косата, преди да продължа към фоайето.

Нямаше смисъл да си правя труда. Докато аз зърна отдалече главния вход, Кейлъб — не Саймън — вече излизаше през него. От прозореца видях как сваля слънчевите — не диоптровите — очила от главата си и ги слага на носа, вървейки към субаруто.

— Познавам този поглед.

Обърнах се към Натали. За мое огромно разочарование, бях забравила присъствието ѝ.

— Всъщност той е *твоя* привилегия.

Опитах се да се усмихна.

— Не знам за какво говориш.

Тя се опря на стойката на салонния управител и издърпа тънката верижка около врата си. От деколтето ѝ се показва сребърна окръжност с един-единствен диамант на нея.

— Гаджето ми направи предложение преди два месеца — каза тя.

— Леле! — Не знаех дали съм изненадана — тя беше на моите години — или по-скоро ревнувам. — Поздравления.

Тя наниза пръстена на върха на пръста си и започна да си играе с него.

— Заедно сме от три години, но въпреки това мисля, че не трябва да бързаме. Той обаче беше на противното мнение, а аз го обичам прекалено силно, за да се карам с него. Според него и двамата открай време знаем, че ще сме заедно цял живот, затова нищо няма да се промени, когато го обявим официално.

Кимнах, чудейки се защо ми разказва всичко това, но бях твърде любопитна, за да задам гласно този въпрос и да я разколебая да продължи.

— Звучи мило.

Тя вдигна поглед от пръстена.

— Нали? И всичко наистина щеше да звучи така... ако не ми се беше обадил преди три седмици.

— Защо? — попитах. Не успях да се удържа.

— За да ми изтъкне всички причини, заради които трябва да отложим сватбата — прекалено сме били млади, нямало защо да бързаме, засега просто да се срещаме било достатъчно — плюс още една.

Чаках. Тя лекичко издърпа пръстена от пръста си; той падна на гърдите ѝ.

— Влюбил се в друга.

Представих си червена лодка. Красиво момиче със сребристи очи и къса черна коса. Саймън се накланя напред, затваря очи... целува я.

— А може и да не е влюбен — казах бързо. — Може би просто така му се струва, защото е размислил за сватбата с теб.

Тя ми се усмихна тъжно.

— Благодаря, но повярвай ми — познавам го добре и мога да разбера дали е истина, или не. Ако изобщо имах някакъв шанс, нямаше да се оставя татко да ме придума за този вак-бяг.

— Моля?

— Ваканция-бягство. Сляхме думите, за да спестим време и да избегнем болезнените спомени.

Докато Натали се отдалечаваше, си мислех, че нейната история обяснява идването ѝ в Уинтър Харбър. Тя хвърляше светлина и по въпроса защо е дошла в „Рибената чорба на Бети“. Нали миналото лято аз също приех изневиделица предложената ми работа, само и само да избягам от мислите си. Единственото, което оставаше неясно, бе защо сподели с мен всичко това.

— Моето гадже... моето бивше гадже... така и не ми направи предложение — обявих аз.

Тя се обърна.

— Въпреки това искаш да си пак с него.

Отговорът дойде лесно, инстинктивно, но не бих могла да го изрека гласно. За щастие, Натали запълни празните досега места.

— В такъв случай е по-добре да му го кажеш съвсем ясно, защото ако не ти, някой друг ще го направи.

ГЛАВА 8

По-късно същата вечер стоях в кухнята на къщата край езерото, втренчена в екрана на мобилния си телефон. Независимо колко силно го исках, думите не можеха да се изпишат сами, а всичко, което опитах през последния час, звучеше не на място. Трябваше да изглежда едновременно непреднамерено и сериозно. Чаровно, но и искрено. Неизискващо, но и неустойчиво. И колкото повече се опитвах да постигна всичко наведнъж, толкова по-малко време ми оставаше да се радвам на плодовете от труда си. Стига да приемем, че трудът ми ще бъде възнаграден, но можеше и да не е. Тази вероятност още повече затрудняваше избора на думи.

Нали си сирена — укорявах се аз. — Независимо дали ти харесва, или не, това би трябвало да ти се получи лесно.

Зяпах телефона така още минута, после го оставих. След това пак го взех. Отворих хладилника. Затворих го. Пуснах радиото. Взех да сменям станциите.

Опитах се да избира между джаз и ретро парчета, единствените станции, които не звучаха така, сякаш се излъчват от върха на комин, когато на кухненската врата се почука.

Очите ми се приковаха в сянката, очертана зад транспаранта, който бях спуснала по-рано, за да не ме виждат отвън. Инстинктивно посегнах към керамичния буркан с ножовете и дървените лъжици и когато не го открих на обичайното му място, си казах, че неочакваният посетител сигурно е брокерката Ан, или хора, които са видели надписа край пътя „ПРОДАВА СЕ“ и искат да огледат къщата по-отблизо.

Докато вървах към вратата, стисках телефона в ръка и си отбелязвах наум да поговоря с мама за това. В края на краищата е осем часът. И къщата е все още наша. Макар да не живеем вече тук, това не значи, че всеки може да се навърта наоколо по нощите.

— Ванеса. Здравсти.

Освен, разбира се, ако това не е Саймън.

— Тя кара ауди — каза той.

Трябваше ми опора и се подпрях на вратата.

— Коя?

— Извинявай. — Той тръсна глава и тръгна обратно към алеята за коли. — Вашата брокерка. Тя кара ауди. С багажник на покрива. Когато видях джипа, не знаех... Искам да кажа, не бях сигурен... Помислих си, че трябва да проверя и...

— Джипът е мой — казах бързо. — Подарък от нашите за завършването.

— О! Хубаво. — Едното крайче на устата му се изви нагоре. — И е тъмнозелен. Сигурен съм кой го е избрал.

Аз също се усмигнах.

— Стикерът от „Дартмут“ за предна броня и флагчето за антената сигурно ще пристигнат всеки момент. А задната седалка е достатъчно голяма, за да побере платнения ми дартмутски сак, който ще е натъпкан с новия ми дартмутски анцуг, дартмутските ми тениски, пуловери, кърпи и кальфки за възглавница.

— Кальфки за възглавница?

— Тях специално аз си ги избрах. Бархетни са и са страшно удобни.

Усмивката му помръкна, после съвсем се изгуби.

— Поздравления впрочем. За завършването. За „Дартмут“ и всичко останало. Това са едни от най-важните постижения.

Думите му бяха ведри, но той изглеждаше тъжен, докато ги произнасяше. Знаех защо е така. По същата причина и аз взех дипломата си с насълзени очи, а когато получих писмото от „Дартмут“, първо набрах телефонния код на Мейн, а после затворих слушалката.

Той трябваше да е до мен. И ако не беше случилото се миналата есен, щеше наистина да е до мен.

— Искаш ли да влезеш? — попитах.

Той си пое дъх.

— Дали *искам* — Погледът му срещна моя и се задържа така. Затаих дъх, уплашена, че ако помръдна дори на сантиметър, той ще се разколебае и ще си тръгне. — Разбира се. Но дали е редно?

И точно тогава красноречието пак ми изневери. Как да го придумам да влезе, без при това да го правя явно? Какво трябва да кажа, че да излезе така, все едно той сам е взел това решение? След разговора с Натали трябваше да направя нещо, за да съм сигурна, че

Саймън знае какво чувствам. Но след разговора с татко преди няколко дни все още исках да му дам възможност да избира. Ето защо планът за тази вечер беше просто да му покажа, че съм тук. Ако имаше желание да ме види, можеше да се възползва от тази възможност. Ако ли пък не, нямаше. Каквото и да се случеше, щеше да е изцяло по негов избор.

— Има нова завеса за душа в банята на долния етаж — казах най-накрая.

— Искаш да кажеш, че онази от винил в пастелни цветове с картата на света...?

— Вече я няма. Петнайсет години са внушителен стаж, но нашата брокерка каза, че ще накара потенциалните купувачи да си приберат портфейлите, а пък мама не би я допуснала в новата ни луксозна къща. Затова я изхвърлихме. Новата е на райета, не на континенти.

Той кимна бавно.

— Е, това вече... непременно трябва да го видя.

Сърцето ми подскочи. Споменаването на декорацията в банята не беше точно извиване на ръце... ето защо това си беше чисто негово решение, нали така?

Отстъпих назад и още по-широко отворих вратата. Той направи крачка и спря.

— О, ти очакваш гости.

Погледът му беше прикован в масата, подредена за двама. Порано бях донесла съдове от новата къща и ги подредих, докато умувах над съвършеното съобщение.

— Тогава трябва да си вървя.

— Недей. — Ръката ми хвана неговата, сърцето ми се качи в гърлото.

— Ванеса — започна той с напрегнат глас. — Знам, че мина доста време, но още не мога. Не съм способен да те гледам с...

Докато се мъчеше да завърши изречението, което нито един от нас не искаше да чуе докрай, осъзнах три неща. Първо — той реши, че подготвям романтична вечеря, но не с него. Второ — че не е могъл да ме превъзмогне, поне не напълно, щом като не може да понесе да съм с някой друг, девет месеца след като ме видя да се натискам с Паркър Кинг, звездата по водно поло на „Хоторн“.

Трето — че ще проваля този шанс, ако не направя нещо. И то бързо.

— Това е за теб — казах. — Или поне се надявах да е така.

Очите му се отместиха от масата към мен. Отворих мобилния си телефон и му го подадох, така че да може да види екрана, на който все още стоеше недовършеното ми съобщение до него. В белия екран отгоре беше изписан номерът на неговия телефон.

— Търсех начин да те поканя, без това да е прекалено очевидно. Защото си мислех, че ако просто се появя и те повикам, ти няма да дойдеш. — Затворих телефона и сведох очи. — Аз просто... наистина исках да те видя.

Той не каза нищо, но и не си тръгна. Окуражена, продължих.

— Новата ни къща гледа към океана. Спалнята ми е толкова близо до него, че когато вятърът е насрещен, пръските от вълните стигат до прозорците. — Замълчах и започнах да си играя с телефона. — Чувам вълните и мога да позная кога има прилив и кога — отлив. Приливите са слаби. И равномерни. Нямаат нищо общо с миналото лято.

Той стоеше напълно неподвижно. Вдигнах очи на нивото на гърдите му, той не помръдна.

— Всяка нощ лежа в леглото, заслушана във вълните, и си мисля колко хубаво би било да седя долу на плажа... с теб. Докато слънцето грее и приливът следва естествения си ритъм. Можем отново да сме заедно като някога, преди всичко да се обърка.

Спрях и зачаках. Повече не можех да кажа. Ще е равносилно на това да го сграбча за ръката и да го дръпна вътре.

— Не можем да върнем миналото — миг по-късно тихо каза той. — Твърде много неща се случиха.

— Знам. — Смътно усещах как ударите на сърцето отекуват в ушите ми. — Но пък можем да продължим напред.

Той ме погледна. Облегнах се на вратата, за да не се хвърля към него.

— Като приятели ли?

Сърцето ми замря.

— Да. Разбира се, че като приятели.

Стисна силно устни, докато слабо ми се усмихваше.

— Чесново хлебче ли надушвам? — попита.

Влязох в кухнята и разтворих вратата докрай. От очите ми бликнаха щастливи сълзи, когато той прекрачи вътре, но успях да ги избърша, преди да забележи.

На идване бях взела храна от италианския ресторант в градчето и я сложих във фурната, за да я запазя топла. Ядохме в картонени чинии, които открих на най-горния рафт в килера, вместо в предварително донесения керамичен комплект, а в картонените чашки наляхме вода, вместо виното от къщата на брега. И вместо да седнем на кухненската маса, излязохме на стълбите на верандата.

Едно от любимите ми неща, когато съм със Саймън, е мълчанието. Без значение какво правим: разхождаме се сред природата, гледаме филм, или се шляем край езерото, ние буквално можехме да мълчим с часове. В тази тишина винаги ни беше леко и приятно.

Тази вечер обаче разговаряхме. За последния ми срок в гимназията. За неговите лекции в „Бейтс“. За „Дартмут“. За родителите му. Кейлъб. Пейдж. Музика, филми. Предимствата на ръчните скорости пред автоматичното управление и други теми, свързани с автомобилите. Единствената тема, която и двамата избягвахме, бе причината, поради която имахме да наваксваме толкова много един за друг. Лично аз нямах нищо против това. Достатъчно бях размишлявала върху онзи момент, когато между две целувки с Паркър видях субаруто на Саймън да се отдалечава с мръсна газ; върху мига, когато той каза, че има нужда от време, за да осмисли чувствата си, след като е научил каква всъщност съм аз и още много други такива моменти, след които всичко тръгваше наопаки. Точно сега имах нужда от един прост и нормален разговор и малко надежда, че може би някой ден всичко ще се оправи.

Изглежда, не само аз се надявах на това. Два часа по-късно, когато най-после си признах, че съм премръзнала и го попитах дали има нещо против да се приберем вътре, макар да се страхувах, че като си даде сметка колко дълго е останал, ще реши да си ходи, той се съгласи без никакво колебание.

Влизането ни вътре прекъсна разговора, но тишината не беше неловка. Двамата мълчаливо разтребихме кухнята, докато накрая тя светна, сякаш никога не сме стъпвали в нея, после се върнахме във всекидневната. Тишината не ме притесняваше, докато не приседнах в

единия край на дивана, а той — на другия. Тогава тя стана мъчителна, неестествена — също както и физическата дистанция между нас.

— Така по-добре ли е? — попита след известно време той.

— По-добре ли?

— По-топло.

— О, да. Много по-добре, благодаря.

Той кимна, после огледа всекидневната. Възползвах се от това, за да го разгледам така, както копнеех да направя месеци наред. Носеше тъмни джинси, сиво спортно яке и износени маратонки „Найки“. Тъмната му коса бе по-дълга от обикновено и леко се чупеше над ушите и затворената с цип яка. Горната му устна и челюстта все още бяха покрити със светла брада, но тя беше късо подрязана. Имаше нови очила без рамки, които откриваха очите му.

Изглеждаше различно. По-зрял.

Още по-хубав, отколкото го помнех.

— Толкова е странно — каза той.

Сърцето ми заблъска в ребрата.

— Кое?

— Това, че вашите продават къщата.

Сърцето ми успокои ритъма си.

— Никой друг не е живял тук. — Той скръсти ръце на гърдите си и отпусна глава върху облегалката на дивана. — Не съм мислил, че това някога ще се промени.

Аз също огледах всекидневната. Задържах погледа си на карираните завеси, на каменното огнище, на дървените греди, които го очертаваха. Всичко онова, което бяхме оставили, за да може потенциалните купувачи да добият реална представа за живота край езерото.

— Аз също — отвърнах. — Но предполагам, че според нашите така ще ни е по-леко. Вместо да се върнем тук, докато все още не сме преодолели случилото се.

Отново настана мълчание. После Саймън проговори, но толкова тихо, че едва го чувах.

— Не значи, че си преодолял нещо... само защото не е пред очите ти всеки ден.

Главата му, все още отпусната върху облегалката на дивана, се обърна към мен. Сведох поглед, изплашена от това, което бих казала

или направила, ако срещна очите му. После реших, че едва ли има значение какво казвам или правя, тъй като според Шарлът моите необичайни способности нямат влияние над Саймън. Той се влюби в мен, преди да съм се преоборила напълно, така че чувствата му към мен, добри или лоши, са съвсем истински.

Което ще рече, че решението все още зависеше от него.

Той се изправи. Предполагах, че иска да си тръгне, преди да сме навлезли в още по-опасни води, затова аз също станах. Все така свела глава, се упътих към кухнята, за да го изпратя, но веднага след това се заковах на място, за да не се блъсна в него.

— Извинявай — казах.

Зачаках той да се отмести, да тръгне към вратата.

Но той не го направи. И едва не припаднах, когато пръстите му леко докоснаха китката ми.

— Саймън...

— Знам. — Пръстите му се плъзнаха по кожата ми, палецът му се задържа там, където се усещаше моят пулс. — Знам какво казах, но ако нямаш нищо против... искам просто да погледна нещо.

Нямах представа за какво говори, но гласът му, макар и тих, звучеше твърдо. Уверено. До такава степен, че устоях на инстинктивното желание да го разубедея, каквото и да се канеше да направи. Оставаше да се надявам, че после няма да съжалява за това.

Стоях напълно неподвижно, забила поглед в ципа на якето му, когато пристъпи към мен. Дишането ми се ускоряваше с неговото приближаване. От толкова близо различавах всяко сребърно зъбче на ципа, всеки бод на белия декоративен шев от двете страни.

Долових и уханието му — на сапун и солено, след като цял ден беше работил навън. Усещах топлината му. Лекият му дъх над главата си.

Ръцете му, които обгръщаха талията ми.

Затворих очи и зачаках приливът на енергия да ме раздруса... но това не стана. Вместо да се налее със сила, тялото ми внезапно омекна, омаломощи се.

Прегръдката му стана още по-здрава. Вдигнах ръце и опрях длани на гърдите му. Когато усетих колко бързо бие сърцето му, плъзнах ръце нагоре, към раменете, и обвих врата му. Почувствала едва доловим натиск върху гърба си, пристъпих напред, докато телата

ни се допряха. Когато той потръпна, понечих да се отдръпна назад, но той не ми позволи.

Стояхме притиснати един в друг, брадичката му опираше главата ми, бузата ми лежеше върху гърдите му. Помислих си, че точно това е искал да види, макар още да не бях сигурна какво точно проверява, но тогава той пак се раздвижи. Брадичката му се откъсна от главата ми. Повдигнах очи, когато усетих дъхът му да пълзи покрай ухото ми, по лицето.

Не вършиш нищо нередно... всичко това става по негово желание...

— Ванеса — прошепна той с устни до моите. — Аз...

После спря, отдалечи ме от себе си и опря ръцете си върху раменете ми, сякаш можех да му се нахвърля. Кое то беше твърде вероятно, защото всеки сантиметър от тялото ми закопня за него при тази внезапна раздяла.

— Какво има? — попитах. — Какво не е наред?

Той разтърси глава и погледна към прозореца на всекидневната. На фона на мрака отвън в него се отразяваха телата ни.

— Мисля, че дочух нещо — каза той миг по-късно. — Извинявай.

— Всичко е наред. — Останахме така още няколко секунди, той с длани върху раменете ми, аз — хванала ръцете му. Когато не чухме нищо друго, освен щурците и шума на листата, попитах нежно: — Да не е било просто игра на въображението? За да те предпази от нещо, което още не си сигурен дали искаш да направиш.

Той ме погледна, после слабо ми се усмихна. Ръцете му бяха на хълбоците ми, а моите го прегръщаха през врата, когато ярка бяла светлина разсече стаята.

Вкамених се.

— Това не беше ли...? Приличаше на...

Светкавица. Тъкмо се канех да го кажа, когато се случи отново. И още два пъти след това. Ослепителните проблясъци следваха толкова бързо един след друг, че не виждах нищо в продължение на няколко секунди, след като всичко приключи. Щом погледът ми се проясни, вече бях сама, а задната врата зееше отворена.

— Саймън! — Втурнах се навън и запалих осветлението. Мъждива жълта светлина окъпа верандата и част от задния двор. Там

не се виждаше никой. Погледнах към езерото, после нагоре. Водата беше равна и спокойна. По нея играеха отблясъците на полумесеца, който грееше върху чистото небе.

Каквото и да беше станало преди малко, то не е било светкавица. Наложих си да се успокоя, щом усетих, че правя нещо, което не бях правила откакто двамата със Саймън се оказахме в капан на дъното на същото това езеро преди девет месеца.

Ослушвах се. За Рейна. И Зара. За останалите сирени, които им служеха и в смъртта си, така както го бяха правили приживе. Представих си ги как плуват около нас, как се тълпят наоколо с крехките крайници и помръкнали сребристи очи.

Но в съзнанието ми не прозвуча нищо. Нямахме какво да чуя.

А после — стъпки. Притаени тревожни гласове. Идваха откъм западния край на къщата. Втурнах се натам, давайки си сметка, че може да са на всеки — случайни минувачи, обирджии, рибарите от оная вечер — и че няма с какво да се защитя, ако се наложи.

Но не ме беше грижа. Единствената ми мисъл бе да открия Саймън.

Тръгнах през тревата, внимавайки да не изляза на светло. Промъкнах се покрай далечния край на верандата и надникнах иззад ъгъла на къщата. Забелязах две фигури да тичат по алеята за автомобили и понечих да ги последвам... но ливадата отстрани на къщата беше стръмна. Явно тялото ми се обезводняваше, защото мускулите ми отказаха. Няколко метра преди дворът да стане отново равен, ми се наложи да спра и да се превия надве, за да си поема дъх.

Моторът на някаква кола изрева. Над главата ми светнаха фарове.

Една ръка затисна устата ми, друга ме хвана през кръста.

Откъснах се и побягнах към верандата, но това усилие съвсем ме омаломощи.

— Ванеса — прошепна познат глас. — Аз съм.

Тялото ми се отпусна. Саймън ме притисна силно, докато светлините от фаровете шареха из двора. После моторът изръмжа и чакълът захрущя под гумите. Колата, която не можехме да видим, се понесе по алеята, излезе на пътя и пое към града.

— Кои бяха тези? — попитах, когато той най-накрая ме пусна.

— Нямам представа, но изтърваха нещо.

В тъмнината блещукаше малък квадрат. В центъра му имаше изображение на някаква двойка. Притискаха се така, сякаш имаха нужда от целувка, както другите хора се нуждаят от кислород.

Квадратът се оказа екранът на дигитален фотоапарат.

Двойката бяхме ние със Саймън.

ГЛАВА 9

— Значи пак сте заедно.

Подадох на Пейдж купчина лилава хартия.

— Чу ли изобщо нещо друго от това, което ти разказах?

— За ония, които са ви шпионирали ли? И откачените снимки на някакъв психопат? И за колата, която изфучала от вашата алея, сякаш имала ракетен двигател под капака? — Тя взе едно от подвързаните с кожа менюта от стойката и го отвори. — Разбира се. Как бих могла да не го чуя, щом всичко това води до най-същественния момент от миналата нощ.

— Когато Саймън ме изпрати до нас ли?

Тя поклати глава.

— Много мило от негова страна, но говорех за това, че те е поканил да прекараш вечерта там. С него.

— Не беше покана — поправих я. — Не и в този смисъл. Вече ставаше късно. А аз бях доста напласшена. Предложи да остана в тяхната стая за гости, за да не се налага да шофирам сама посред нощ.

— Може и да е казал стаята за гости, но е *имал предвид* собствената си стая. Там е трябвало да завърши всичко, след толкова много разговори и след като ви е било толкова добре, че чак сте заспали — или каквото там сте правили — заедно. — Тя вдигна рамене. — На теб ти е ясно, на мен ми е ясно и на Саймън определено му е ясно.

Звучеше толкова убедена, а аз дори бях пропуснала някои подробности от случилото се, преди светкавицата на фотоапарата да засвятка из всекидневната — даже това, че двамата със Саймън тъкмо щяхме да се целунем. Заради внезапното прекъсване няха достатъчно време, нито можех трезво да разсъждавам върху това какво означава всичко. Ето защо не се чувствах готова да го споделя. Не помогна и това, че Саймън не ми даде никакво обяснение; след като колата изчезна, умът му автоматично взе да анализира ситуацията и докато ме

изпращаше до къщата на брега, той не обели дума за онова, което щеше да стане между нас, ако не ни бяха прекъснали.

Само едно нещо ми подсказа, че не беше забравил докъде бяхме стигнали. Когато спряхме пред желязната порта, той слезе от неговата кола, за да се сбoguва. Докато приближаваше джипа, обърнах глава, за да изключи радиото. Отне ми само части от секундата, но това се оказа достатъчно да се наведе през отворения прозорец, да вдигне косата от ухото ми и да прошепне четири думи.

Видях, каквото ми трябваше.

После си тръгна.

— Може ли за секунда да се съсредоточим върху атаката на тия откачалки? — обърнах се към Пейдж. — Моля!

Тя затвори менюто и огледа салона, за да се убеди, че тримата посетители на ресторанта, дошли за бърнч^[1], не подслушват. Когато пак се обърна към мен, игривият блясък в погледа ѝ беше изчезнал.

— Извинявай — тихо каза тя. — Повече от всичко искам отново да се събереш с любовта на живота си... но също така много ми се иска в сравнение с миналото лято, това да мине съвсем нормално. Затова ми е трудно да говоря за атаката на някакви откачалки.

— Напълно те разбирам. Повярвай ми!

Тя скръсти ръце върху купчината хартия и се наведе към мен.

— Имаше ли и други снимки, освен вашите от снощи?

— Да. Слава богу, нас ни няма на тях, но не се виждат и никакви други хора. Просто обикновени пейзажи — плажът, туристическите пътеки, скалите. С изключение на снощните снимки, този фотоапарат може да е на всеки посетител на Уинтър Харбър.

— Смяташ ли, че може да е на някой от групата при огледа на къщата?

— Може. В това има някакъв смисъл. Но ако е така, защо са били там толкова късно снощи? По това време къщата обикновено е празна.

Пейдж отвори уста да отговори. Но още преди да е успяла, на масата между нас изникна кана с кафе.

— Двете изглеждате погълнати от работа — каза Натали, добавяйки две чаши за кафе и захарница. — Затова реших, че сигурно се нуждаете от още гориво.

— Благодаря ти! — Лицето на Пейдж просветна и тя се облегна назад, видимо благодарна за прекъсването. — Ти си страхотна. Не е ли

страхотна наистина?

Като се има предвид колко отскоро познавахме Натали, това изявление ми се видя прекалено щедро и прибързано. После обаче реших, че още ме гони параноята от първата ни среща. Казваше си дума и тревогата, че вероятно е дочула разговора ни с Пейдж. Затова се опитах да потисна подозренията си.

— Наистина улучи точния момент. — Усмихнах се на Натали, докато ми наливаше кафе. — Благодаря.

— Пак заповядайте. Е, каква е задачата за днес? Плочки за плотовете в кухнята? Гипсови корнизи? Медни кранчета?

Пейдж наклони глава на една страна.

— Медни ли? Хм. За това не съм мислила.

Вдигнах кожената папка.

— Нови менюта?

— Че какво им е на старите? — попита Натали.

— Точно това — стари са — отвърна Пейдж. — По-скоро древни. И са от амбалажна хартия, която навремето е била червена, но още преди петдесет години е избеляла до сиво.

— Цялото ли меню ще променят?

— Не и блюдата — отвърна Пейдж. — Само имената им.

Натали хвърли бегъл поглед на хартията, която Пейдж ѝ показваше.

— Защо?

— По същата причина, поради която и пребоядисваме. За да вдъхна нов живот в ресторанта на Бети и да привлече нови клиенти.

Натали кимна. Бавно.

— Какво? — попита Пейдж.

— Нищо. Новият живот винаги е по-добър от стария.

Наблюдавах как Пейдж обръща очи към менюто и устните ѝ се свиват.

— Просто... — продължи Натали — не съм сигурна дали лилавата хартия ще промени нещо.

— Розова по-добре ли ще бъде? — попита Пейдж.

— Няма значение, дори да изредиш всички цветове на дъгата. На хората не им пука как изглежда менюто.

Канех се да се съглася с това, но лицето на Пейдж така помръкна, че побързах да подхвърля:

— Дори досега да не им е пукало, веднага ще започнат да обръщат внимание, щом видят колко са хубави тези.

— Може и така да е — каза Натали. — Но аз лично се съмнявам.

— Тогава какво предлагаш? — попитах. — Нали си работила и в друг ресторант? Там как вървяха нещата?

— Толкова добре, че хората се редяха от три следобед, за да чакат да отворим за вечеря в пет. — Тя погледна към Пейдж, която се беше съсредоточила върху струята захар, която изсипваше от захарницата в кафето си. — Но онова беше съвсем различно място.

Очаквах Пейдж да каже нещо, или поне да вдигне поглед.

— Никога не е излишно човек да се вслуша в някой и друг съвет, нали? — казах, когато тя не направи нито едното, нито другото.

Пейдж отпи от кафето си и се насили да се усмихне.

— Сигурно.

— Знаеш ли, съжалявам за това. Забрави изобщо какво казах. — Натали тръгна да си ходи. — Това не ми влиза в работата, нали съм просто сервитьорка. Какво ли разбирам аз.

Извинението и оправданието, изглежда, умилостивиха Пейдж, която най-после откъсна поглед от кафето си.

— Сигурно не по-малко от мен самата. Ако имаш някакъв секрет как да успее ресторантът, ще се радвам да го чуя.

Натали хвърли поглед през рамо. Тъй като клиентите й изглеждаха доволни, тя набързо приседна на свободния стол край масата.

— Онова място се казваше „Планинари“ и беше долнопробна кръчма — започна тя с тих, но развълнуван глас. — Направо същинска дупка, схлупена барака, заради която нормалните хора минаваха на отсрещния тротоар.

— А кварталът добър ли беше? — попита Пейдж. — Според местните собственици и търговци ние сме на най-доброто място — хем в града, хем на брега.

— Онова беше най-долнопробният квартал в града. Наоколо нямаше река или море, нито университет, нито друго място, което хората редовно посещават. Най-близката забележителност беше една пералня на самообслужване, която нощем ставаше нелегално казино.

— Страхотно — каза Пейдж и ме погледна скришом.

— Направо ужасно. Нашите не биха ми позволили да работя там, ако не познавах собственика. И ако бакшишите не бяха зашеметяващи. А тях наистина си ги биваше. Всяка божа вечер. — Тя бръкна в джоба на късите си панталонки и измъкна изтъркано квадратно картонче. — Ето го менюто.

— Това ми прилича на подложка за чаша — каза Пейдж.

— Наистина е подложка за чаша, с петна от бира и лютив сос. — Натали обърна картончето и ни го подаде. — Нося я навсякъде с мен. Малко си падам сантиментална.

— Понеделник — ребърца — започнах, присвивайки очи, за да разчета неясния почерк. — Вторник — крилца. Сряда — пилешки пръчици.

— Храна като за бар — отбеляза Пейдж. — И то само един вид за деня.

— Това беше всичко, което им трябваше. Собственикът всеки месец променяше реда на блюдата, но иначе те си останаха същите през петте години, докато работех там.

— Тогава това трябва да е била дяволски добра храна — казах.

— Не беше зле, но можете да намерите същата, ако не и по-добра, в още десетина, при това много по-прилични заведения в града.

— Тогава откъде дойде успехът? — Пейдж взе картончето от Натали и започна да го изучава, сякаш отговорът се криеше в петната по него. — Какво караше хората да висят по два часа на опашка, за да влязат?

Натали помълча известно време.

— Забавлението.

— Оркестър ли имаше?

— Не точно.

Веждите на Пейдж първо се свъсиха, после хвъркнаха нагоре към челото.

— А, не. И дума да не става. Ние не сме такъв тип заведение. Баба Би може и да не е вече толкова навътре в нещата като преди, но това все още е нейният ресторант. Нещо такова направо ще я доведе до инфаркт.

На Натали ѝ трябваше малко време, за да схване за какво точно заведение говори Пейдж. Когато разбра, избухна в смях.

— Ако в онова заведение имаше нещо неприлично, баща ми отдавна да е умрял от срам. Пък и Уил беше толкова мил, че...

Тя внезапно млъкна. Вдигна ръка и пръстите ѝ погалиха кръглата издатина върху гърдите под тениската.

— В Бостън има едно много популярно кафене — опитах се да замажа недоразумението, — където върви караоке по двайсет и четири часа седем дни в седмицата. „Планинарите“ нещо от този род ли беше?

Ръката на Натали се отпусна и тя продължи.

— Не точно, въпреки че някои от редовните ни клиенти започваха да пеят, ако се задържат достатъчно дълго.

— Значи, забавлението нямаше нищо общо с музиката, така ли? — попита Пейдж. — Тогава какво остава?

— Леден риболов — ухили се Натали.

Пейдж я изгледа недоумяващо.

— Нищо не схващам.

— В Северен Върмонт има малка, но много сериозна общност от риболовци в леда. Щом замръзнат езерата, те са там всеки ден, пробиват дупки, хвърлят въдиците и чакат нещо да се хване. Това е доста самотно занимание, затова, след като са били безкрайни часове сами, те се отправят към Бърлингтън^[2], за да се сгреят и позабавляват.

— Аха... — поклати глава Пейдж. — Все още не ми е ясно.

— Преди осем години, когато в „Планинарите“ се смятало за чист късмет, ако влязат десетина души дневно, там се отбил човек на име Тък Холертън, за да пийне след цял ден риболов. Навън било толкова студено, че той дори не си направил труда да сложи улова в хладилника; просто напълнил открития багажник на пикапа със сняг и нахвърлял рибата отгоре. Когато влязъл в ресторанта, оставил колата край пътя и онова, което било в багажника, привлякло вниманието на останалите посетители.

— Защото не били виждали риба да се съхранява по този начин ли? — попитах.

— Защото никога не били виждали толкова големи риби, особено пък посред зима. — Натали хвърли поглед зад гърба си. Щом установи, че клиентите ѝ са още по масите, продължи. — Зверовете били направо огромни, някои от тях стигали размера на акула. Цяла вечер хората разпитвали Тък къде ги е уловил, но той отговарял, че това си е само между него и рибите. Тия десетина местни клиенти —

предимно мъже — били толкова впечатлени, че разказали историята на приятелите си, които на свой ред я разказали на приятелите си. Никой преди това не бил чувал за Тък, но хората толкова искали да разберат нещо повече за тайнствения рибар в леда и за неговия невиджан улов, че започнали да идват в ресторанта всяка вечер с надеждата да го заварят заедно с чудовищата, които измъквал от дълбините. Той наистина се появявал от време на време, затова и те го чакали всяка вечер.

Улових погледа на Пейдж. Сигурно и за нея разговорът навлезе в минно поле, щом стана дума за чудовища от дълбините.

— И така чак до ден-днешен — небрежно каза Пейдж. — И как така пълният с риба багажник на Тък е донесъл успех на ресторанта?

— Историята за него се предавала от уста на уста. Скоро там започнали да се отбиват и други, които хващали риба в леда, за да сравняват улова си. После любопитните клиенти взели да идват, за да огледат улова на новодошлите, пък и едни други да се огледат. Сега там всяка вечер има състезание кой е хванал най-голямата и най-необикновена риба за деня. — Натали потупа купчината лилава хартия. — Вестта, която се разнася от уста на уста, е най-добрата реклама за всеки бизнес... Неприятно ми е да го кажа, но никой няма да приказва за новите менюта в ресторанта на Бети.

— Разбрано — каза Пейдж. — Затова пък *ще говорят* за храната. Винаги е било така, а ние няма да променяме блюдата.

— Как е клиентелата тук?

— Все по-малко. Въпреки менюто, обновлението и всичко останало.

— Да не говорим за цените. — Натали посочи с глава възрастната двойка на съседната маса. — Дали тези хора, които са дошли тук веднъж заради брънча, ще се върнат пак, и то с приятели?

Пейдж обмисли тази вероятност, наблюдавайки двойката.

— Възможно е.

— Ами какво става през лятото, когато езерата не са замръзнали — попитах. — Какво кара хората тогава да идват в „Планинарите“?

— Името. — Натали се изправи. — Защото след оная зима то стана много популярно. Дори да не могат да видят как точно заведението си е спечелило това име, хората идват да разгледат

мястото, където се случват щурите неща, за които са чували. И да станат част от историята, макар и не пряко.

Когато тя отиде да даде сметката на възрастната двойка, аз погледнах Пейдж.

— Това ми звучи като бар „Бул и Финч“.

— Където всеки знае името ти?

— Където всеки *е знаел* името ти — докато не тръгнала приказка, откъдето дошло вдъхновението за оня стар телевизионен сериал „Бар *Наздраве*“. А сега е най-популярната туристическа дестинация в Бостън.

— Дори без щурите рибари.

— Но със същата слава, за която говореше Натали. Актьорите никога не са стъпвали там, но въпреки това хората се редят на опашка по тротоара, за да влязат.

Пейдж въздъхна.

— „Ресторантът на Бети“ си има своята слава. Спечелил си е име преди повече от петдесет години. Споменават го в безброй туристически списания. Хората вече би трябвало да го знаят и да идват тук, за да опитат от прословутата ни чорба.

— Да, ама не го правят — казах предпазливо.

— Може да е временна криза. Ако предприемем правилните мерки, може би всичко ще е пак като преди. — Гласът ѝ звучеше безгрижно, но бръчката между свитите ѝ вежди стана още по-дълбока.

— Май не ти се вярва много, че това е възможно — казах.

— Защо, напълно е възможно. Както ти е известно, винаги се случват разни щури неща. — Тя се опита да се засмее. — Просто... Спомняш ли си курса по мениджмънт в хотелиерството в Сан Франциско, който проучвах?

Кимнах. Преди окончателно да реши да се завърне в родното си градче, през последния учебен срок тя всяка нощ прекарваше часове наред пред компютъра, проучвайки сайтовете на различни курсове в интернет.

— Е, доста мислих по въпроса и наистина ми се иска да отида...

Ахнах.

— Страхотно!

— Да, наистина. Благодаря. Освен всичко друго обаче, курсът е и много скъп. А след като плати обучението ми в „Хоторн“ миналата

година, поправи къщата, която Оливър порути миналата есен, и вложи цял камион пари в обновяването на ресторанта, портмонето на баба Би доста олекна. Тя продължава да твърди, че можем да си го позволим, но ако и до края на лятото в ресторанта ще е като през последните няколко седмици... здравата сме го загазили.

За миг пред очите ми се мярна как Оливър изрязва снимки и статии от вестниците, докато в мазето на къщата на Бети и Пейдж десетки сирени — и аз в това число — лежим потънали във вода в самоделни дървени аквариуми. По заповед на Рейна Оливър унищожи мебелировката и килимите в къщата, за да направи тези аквариуми. Не бях ходила там след завръщането си в Уинтър Харбър, но по думите на Пейдж нямаше да позная къщата след ремонта.

Прогоних този спомен. След това, изпреварвайки пристъпа на премаляване, посегнах към кафето.

— Е, какво правим тогава? — попитах, сипвайки пълна лъжица захар в чашата си.

Пейдж отмести картонената подложка за чаши и придърпа бележника си.

— Обмисляме какво забавление да предложим на Уинтър Харбър.

Преди да започнем да се замеряме с идеи, отпих от кафето си и мислено си отбелязах да похваля Натали за това как го е направила. Представляваше идеалната комбинация от солено и горчиво и имаше толкова добър вкус, че посегнах да си сипя втора чаша още преди да съм изпила първата.

Вече бях преполовила и втората чаша, когато осъзнах, че нещо не е наред. Отпих още една глътка, за да се уверя, после взех лъжичката, загребах от захарницата и я поднесох към устните си.

Белият прах не беше захар.

В купичката имаше сол.

Сърцето ми лудо заблъска и устата ми пресъхна. Наведох се през масата.

— Пейдж, нали не си споменавала пред Натали нищо за...

Спрях насред думата. Облегнах се назад.

— Какво да ми е споменавала? — попита Натали, заставайки до нас.

Мислите ми трескаво запрепускаха.

— Машината за лед. На бара. Ръчката заяжда, затова трябва да я разклатиш, за да не се препълни контейнерът.

— Добре е да го знам. — Натали кимна към салона. — Търсят те, Ванеса.

Погледнах покрай нея. Не видях никого, но въпреки това станах.

— Благодаря. Връщам се веднага.

Погледнах часовника си, докато прекосяха салона. Още нямаше единайсет, което означава, че Саймън и Кейлъб още не са в почивка. Да не би Саймън да е излязъл по-рано? Може би няма търпение да ме види?

От тази мисъл се почувствах толкова щастлива, че закрачих още по-бързо. Когато вече виждах отдалече стойката на салонния управител, ми мина през ум, че Саймън не е единственият, който може да ми направи неочаквано посещение. Имаше вероятност това да са и рибарите от миналата седмица. Или натрапниците от снощи. Явно и преди са ме следили, защо да не го направят и сега.

Посред бял ден е — казах си. — Това е публично място. Ако имат лоши намерения, едва ли биха дошли тук точно сега.

Съвсем логичен аргумент. Въпреки това краката ми така трепереха, че когато стигнах външната врата, се наложи да се облегна на стената, за да не падна...

... но някой ме подхвана още преди рамото ми да опре стената.

Не беше Саймън. Нито някой от рибарите или непознатите натрапници.

А майка ми. Шарлът Блу.

---

[1] Комбинация от късна закуска и ранен обяд, английски неологизъм, образуван от сливането на английските думи за закуска и обяд breakfast и lunch. Б.пр. ↑

[2] Град в щата Върмонт, САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

— Какво правиш тук?

Тя продължи да ме подкрепя, докато не стъпих здраво на краката си, после ме пусна.

— Съжалявам, че те стреснах. Всъщност не бях много сигурна, че ще те заваря на работа.

Но все пак знаеше, че идвам тук от време на време. Не бяхме разговаряли от месеци, което означаваше, че или някой друг ѝ е казал, или е подслушвала мислите ми без мое знание. Щом съобразих това, се опитах да ги заглуша.

— Имаш ли минутка да поговорим? — попита.

Обърнах се да погледна в салона. Натали седеше на стола ми и двете с Пейдж бяха потънали в разговор.

— Да — казах. — Но нека не е тук.

Тя отстъпи настрана и ме остави да водя. Нетърпелива да получа отговор на въпроса, който току-що зададох, аз прекосих бързо фоайето, слязох по стълбите на верандата и заобиколих сградата. Очаквах, че върви плътно след мен, но когато стигнах кея и не усетих да се поклаща втори път от нейната тежест, се обърнах и видях, че е изостанала с няколко метра.

Докато я наблюдавах да приближава, главата ми беше като щит, а мислите — готови за атака стрели. Не я бях виждала от миналата есен, когато ни спаси двамата със Саймън от Рейна, Зара и останалите сирени на дъното на езерото Кантака. Тогава ми каза, че би искала да е до мен всеки божи ден от тук нататък, за да наваксаме пропуснатите седемнайсет години. Но как ще продължим занапред, зависело изцяло от мен. Ако искам да я виждам често, така ще бъде. Ако ми е нужно време да остана насаме със себе си, за да обмисля и приема случилото се, щеше да се съгласи и с това. Не би се възпротивила, дори ако пожелаех нещата да си останат постарому, както беше, преди да разбере за съществуването ѝ, след като случайно се натъкнах на нея в едно бостънско кафене. Осъзнаваше, че нейното присъствие ще

причини нови тревоги на мен и семейството ми и че аз повече от всичко искам час по-скоро да забравя онова, което се случи през последните шест месеца. Затова обеща да е на разположение всеки път, когато ми потрябва, но иначе аз трябваше да продължа живота си без нея.

В онзи ден избрах последния вариант. Разбира се, искаше ми се да науча всичко за нея и за мен самата. Но много повече ми се щеше да си представя, че никога не сме се срещали. Не бях убедена дали мога да понеса още някоя неизвестна до този момент истина за живота си. Пък и винаги можех да променя това решение. На няколко пъти бях на крачка да го направя — когато не се чувствах добре, или не разбирах някоя определена реакция на момчетата в училище — но тогава виждах как мама, жената, която ме е отгледала, прегръща татко. Или как татко целува връхчето на носа ѝ. Или как двамата се носят в танц из кухнята. И устоявах на първоначалния порив.

Ако тогава му се бях поддала, сега появата на Шарлът нямаше да ме шокира толкова. Във фойето на ресторанта бях твърде стъписана, за да успея да я огледам добре. Сега обаче, докато приближавахме към кея, нямаше да пропусна този шанс. Преди шест месеца тя бе висока и стройна. Синьо-зелените ѝ очи грееха. Имаше тъмна коса, дълга и здрава. Светлата ѝ кожа бе гладка, без нито един недостатък или следа от бръчки. Тя не само изглеждаше великолепно, но и се движеше по този начин. Гмуркаше се и плуваше в езерото като млад спортист в разцвета на силите си.

Жената, която приближаваше към мен сега, леко накуцваше, а раменете ѝ бяха прегърбени. Очите ѝ все така грееха, но клепачите бяха отпуснати. Меката ѝ кожа беше провиснала и образуваше гънки. Косата ѝ беше подстригана късо и белите косми преобладаваха над кестенявите. Носеше тъмни джинси, дълга жилетка от кашмир и сребърни кожени сандали, което все още я правеше най-стилната жена в Уинтър Харбър... Ако се съди по онова, което облеклото не успяваше да прикрие обаче, изглеждаше така, сякаш е заела дрехите на дъщеря си.

Нейната дъщеря. Не знаех дали някога ще свикна с факта, че това всъщност съм аз.

— Знаем какво си мислиш — каза тя.

Протегнах ѝ ръка, докато се качваше на кея. Нейната трепереше, когато я пое.

— Естествено, че знаеш — отвърнах.

Тя се усмихна и за секунда лицето ѝ отново доби младежки вид.

— Не е това. Обещах, че няма да подслушвам мислите ти и не съм го правила.

Опитах се да отвърна на усмивката ѝ, но все още се питах дали казва истината.

Когато се качи на кея, тя леко стисна ръката ми, после я пусна.

— В момента си мислиш, че не си ми се обаждала. Не си опитвала да се свържеш с мен, а ето че аз се появявам и нарушавам нашето споразумение. Няма нужда да подслушвам мислите ти, за да го разбера. Виждам го. Изписано е върху лицето ти.

— Просто съм изненадана — отвърнах успокоена, че това е единственото, което подозира. — Но и се радвам да те видя. Мина много време.

Тя отклони поглед и тръгна по кея.

— Наистина е така.

Хвърлих поглед назад към ресторанта, докато я следвах. Паркингът продължаваше да е почти празен. Двама души от персонала седяха на терасата над вълнолома, но си приказваха нещо и не ни обръщаха внимание.

— Как си? — попита тя.

Обмислих какво точно да отговоря. Щом не е подслушвала мислите ми, значи не търсеше някаква определена информация.

— Отлично. Добре съм. Доста заета, но съм добре.

— Сигурно годината никак не е била лека. Последен срок в гимназията, дипломирането, кандидатстването в колежи.

— В колеж — поправих я. — Само един. „Дартмут“.

— Където и Джъстин щеше да учи.

Замълчах. Тя не знаеше истината — Джъстин само се е преструвала, че подава документи и е подправила известието за прием в колежа, защото е имала намерение да избяга с Кейлъб. Явно татко беше спестил някои подробности в имейлите си до Шарлът.

— Точно така — потвърдих. Така ми беше по-лесно, отколкото да разяснявам каква всъщност е истината. — Приеха ме. Заминавам в края на август.

Тя понечи да ме прегърне през раменете, но после, изглежда, размисли и склучи ръце зад гърба си.

— Това е чудесно — каза. — Поздравления!

— Благодаря.

Стигнахме края на кея и се загледахме към пристанището. И то, също като паркинга, беше почти пусто. Миналото лято тук гъмжеше от моторници, платноходки, джетове, каяци, канута — на практика всичко, което може да се държи над водата. Сега обаче само на отделни места се виждаха рибарски лодки; едва привечер щеше да настане известно оживление, когато рибарите започваха да се връщат.

— Как се чувстваш? — попита тихо тя.

Уморена. Немощна. Жадна. Даже по-силно от обикновено, и то за много по-дълги периоди.

— Страхотно. Новата ни къща е буквално на брега на океана и това много помага. — Извих очи към нея, без да обръщам глава. — Татко сигурно ти е казал, че се преместихме.

— Сигурно щеше да ми каже, ако още поддържахме връзка. Но тъй като вече не общуваме, нищо не знам.

Погледът ѝ срещна моя. Отместих очи. Тяхната връзка също беше част от уговорката ни. Двамата редовно си пишеха още откакто тя ме беше оставила на неговите грижи; престанаха, когато лично се запознах с нея. Тъй като вече сама можех да я държа в течение какво се случва с мен, решихме, че повече не е необходимо те двамата да си общуват. Особено след като новината, че татко е поддържал тайна кореспонденция — при това не каква да е тайна кореспонденция — през всичките тези години, можеше да убие мама.

— Ами *ти* как се чувстваш? — попитах на свой ред малко след това. Не просто отвърщах на любезността с любезност. Наистина ме интересуваше.

Над водата полъхна хладен ветрец. Когато тя загърна още поплътно жилетката около тялото си, забелязах очертанията на ребрата ѝ.

— Ванеса — каза тя с мек, но сериозен глас. — Нямам намерение да се задържам дълго тук.

Обърнах се към нея.

— Но ти току-що дойде.

Сигурно усети разочарованието в гласа ми, защото главата ѝ се наклони на една страна, когато ме погледна.

— Само се отбих до Уинтър Харбър на път за Монреал. Трябва да се срещна с някои хора там...

— Ненофарите ли? — Според Шарлът ненофарите бяха група могъщи сирени, които с течение на годините станали толкова силни, че вече притежаваха далеч по-големи способности в сравнение с другите сирени. Двете с нея бяхме техни наследници. Ето защо татко не бе устоял на нейния зов, макар искрено да е обичал мама.

— Да — отвърна Шарлът. — Трябва да уредя някои неща с роднините.

— Мислех, че от години не си говорите. Още откакто си се преместила тук.

— Така е. Но както беше крайно време да се запозная с теб, така дойде ред да се видя и с тях.

— Въпреки че са избили много повече мъже от която и да е друга група сирени по света? И че точно по тази причина си ги напуснала? — В мига, в който осъзнах как звучат — като съдник, — сведох очи.

— Да — отвърна тя. — Независимо от това.

Кимнах, неспособна да определя какво точно чувствам в момента. Въпреки че в нас течеше една кръв, двете с нея всъщност бяхме напълно непознати. Заради това нейните постъпки, предполагам, не бяха моя работа. От друга страна, самата Шарлът отне човешки живот миналата есен. Тогава за първи път постъпи като другите сирени, заради което ги бе напуснала десетилетия по-рано. Направи го, за да се сдобие с необходимата сила и да надделее над Рейна и останалите сирени в Уинтър Харбър. После призна, че се е чувствала дори по-ужасно, отколкото е очаквала, и се закле никога повече да не взема жертви.

Тогава каква работа имаше сега с най-опасните сирени на света?

— Във всеки случай — продължи тя — не бях решила твърдо да се отбия в Уинтър Харбър, докато не стигнах отбивката от магистралата за насам. Затова и не те предупредих по-отрано. Само че не знам... — Тя сведе поглед и гласът ѝ секна. Миг по-късно вдигна глава и направи опит да продължи. — Само че не знам колко дълго ще отсъствам. Затова исках поне да те видя и да разбера дали не се нуждаеш от нещо. Занапред няма да можеш да се свързваш с мен.

— Ами мобилният телефон? — попитах. Това беше единствената ми връзка с нея. — Няма ли да го вземеш със себе си?

— В Монреал ще се видя само с братовчедка си. След това ще пътувам до някои много отдалечени краища на страната, където връзката е ненадеждна.

— Но...

— Ванеса!

Обърнах се и засенчих с длан очите си от слънцето.

— Това Саймън ли е? — попита Шарлът.

Сърцето ми се качи в гърлото, когато се убедих, че наистина е той. Стоеше в края на паркинга с лице към водата. Субаруто беше спряно зад него и Кейлъб седеше вътре.

— Значи, още сте заедно. Имах такова предчувствие.

— Всъщност не е така. — Помахах и вдигнах един пръст, за да му дам знак, че ми трябва още минутка. — Той скъса с мен през октомври, след като...

Този път моят глас изневери. Но и без това нямаше нужда да обяснявам.

— Повярвай ми — започна тя, а в гласа ѝ се долавяше едновременно разочарование и удовлетворение, — може и да сте скъсали, но въпреки това сте все още заедно.

Обърнах се към нея. Тя ми се усмихна.

— Върви да го поздравиш.

— Всичко е наред, мога и...

— Ванеса. — Тя докосна ръката ми. — Аз ще съм тук, когато се върнеш.

Не помръднах от мястото си, докато присядаше в края на кея, навиваше си крачолите и сваляше сандалите. Изчаках, докато потопа босите си крака във водата, сякаш солта щеше да я прикове тук до връщането ми, и чак тогава поех по кея към брега. Бързайки към Саймън, се опитвах да внеса ред в чувствата си. Шарлът живееше в Бостън. Докато бях там, можех да я виждам всеки ден, стига да бях пожелала. Въпреки това не го направих. А сега, когато вече нямаше да е на разположение, внезапно съжалих, че не съм се възползвала от тази възможност.

За добро или лошо, обърканите ми чувства отстъпиха пред едноединствено, когато наближих Саймън.

Щастие.

— Здравсти — посрещна ме той.

— Здравсти. — Спрях на две крачки от него. Искаше ми се да го прегърна, но не знаех дали е редно.

— Съжалявам, дано не съм прекъснал...

— Не си — отвърнах бързо. — За сведение, и занапред може да го правиш навсякъде и по всяко време.

— Прието. — Той кимна към кея. — Това Бети ли е?

Хвърлих поглед назад. Нямаше как да му кажа, че е Бети — той я познаваше и можеше да реши да я поздрави. Изкуших се да излъжа, че е приятелка на родителите ми, дори потенциален наемател на „Рибената чорба на Бети“, защото не исках да му напомням за събития, които и двамата се надявахме да забравим... Но и това не можех да направя. Ако за нас двамата със Саймън имаше някакво бъдеще, трябваше да започнем на чисто. Това значи да сме честни един с друг, независимо колко трудно е понякога.

— Шарлът е — казах и се обърнах към него. — Отива в Канада и се е отбила да се видим.

— О! — Чертите му за миг се изопнаха, но после лицето му пак се отпусна. — Тогава няма да те задържам, обещавам... само исках да се уверя, че благополучно си стигнала дотук.

В гърдите ми се разля топлина.

— Всичко е наред.

— Нещо подозрително?

— Не, доколкото успях да забележа.

— Хубаво. — Той приближи към мен и сниши глас. — Има и още нещо.

Погледът ми спря на устните му, надвесени само на сантиметри от моите.

— Искаш ли да вечеряме заедно днес?

Вдигнах очи. Усмихнах се.

— С удоволствие.

— Страхотно. Какво ще кажеш за Пейдж?

Замълчах.

— Какво за нея?

— Смяташ ли, че и тя може да дойде? Ако се съди по снощната случка, ония са готови на всичко, за да открият това, което търсят. Колкото повече глави участват в разплитането на загадката кои са те и защо са дошли, толкова по-добре.

В главата ми тутакси изникнаха три неща. Първо, съдейки по дочутото при огледа на къщата, вече имах известна представа защо натрапниците са ни дебнали снощи. Второ, не исках Саймън да научи за това, за да не се тревожи. Най-вероятно бяха любопитни търсачи на силни усещания, попаднали на слуховете из мрежата, които не са имали лоши намерения. Но дори това беше достатъчно да задейства Саймън.

Трето, той вече беше обезпокоен. Както винаги.

— Ще я попитам — казах.

— Страхотно. — Той си отдъхна и отстъпи назад. — Сега трябва да се връщам на яхтеното пристанище. Какво ще кажеш за седем, в „Скарата на Мърфи“?

Кимнах. Той ми се усмихна бегло, преди да се обърне и да затича към колата.

Докато вървях обратно към кея, си мислех, че не така трябваше да започва това лято. Знаех, че вече не мога да отричам истинската си същност, макар понякога много да ми се искаше... Но ако при всяка среща със Саймън това е в центъра на вниманието, тогава как ще продължим напред? И най-накрая — как ще създадем нормални, или поне възможно най-близки до нормалните отношения.

Тази мисъл толкова ме притесни, че когато се добрах до кея, едва усещах краката под себе си. Устата ми беше пресъхнала и гърлото ми гореше. Когато взех да залитам, ускорих крачка и полутичайки, полупрепъвайки се изминах оставащото разстояние.

Отпуснах се на края на кея, навих крачолите на панталона си и потопих крака във водата. Облекчението не настъпи веднага, затова се наведох напред и наплисках ръцете и лицето си. Мина цяла минута, докато се почувствам достатъчно силна, за да седна с изправени рамене, без да политна напред.

Тогавашарлът, която спазва обещанието си и ме чакаше, заговори. Гласът ѝ беше мек, сериозен.

— И така, Ванеса... имаш ли нужда от мен?

— Да. — Поех си дълбоко въздух и бавно го изпуснах. — Имам нужда да останеш малко по-дълго. Моля те.

ГЛАВА 11

— Не съм имала гадже от двеста четиридесет и два дни, девет часа и три минути — каза Пейдж.

— Е, и? — попитах.

— Не знам дали това време е достатъчно, за да се излекувам и да имам пак връзка.

Паркирах джипа и се обърнах към нея.

— Първо на първо, ти скъса с Райли, а не той с теб. Затова съм сигурна, че вече напълно си се възстановила след раздялата.

— Много по-трудно беше, отколкото си мислиш. Преди това с никого не съм късала. Освен това изобщо не исках да се разделям с него. Направих го само защото мислех, че така е редно.

— Разбирам. — Наистина я разбирах. Пейдж се превърна в сирена миналата есен, за да спре Рейна завинаги. Тя искаше да свикне с новите си способности, без при това да навреди на човек, когото истински обича. Ето защо скъса с Райли, приятел на Саймън и негов съквартирант в „Бейтс“. — Странно обаче, че през всичките тия двеста и четиридесет дни нито веднъж не спомена името му.

— Може би защото е прекалено мъчително за мен.

— Или защото вниманието ти беше ангажирано с десетките сладки момчета в гимназията, които се надпреварваха за твоето внимание.

— Е — сви рамене тя, — наистина ми костваше доста време, докато успея да ги отблъсна.

— Пък и това сега — продължих, усмихвайки се бегло — не е любовна среща.

— Вярно. Това е двойна любовна среща.

— Това е просто среща.

— Придружена от храна, напитки... и нов тоалет, който не съм виждала досега.

Погледнах бегло тюркоазената си пола, която купих в следобедната почивка.

— Просто давам моя дял в подкрепа на местния бизнес.

Тя ме потупа по коляното.

— Какво будно гражданско чувство.

Погледнах я.

— Много ли съм наконтена? Дали да не отскоча до нас да се преоблека? Наистина не отивам на любовна среща и не искам Саймън да си мисли, че се опитвам нещо да променя. Най-малко от това имам нужда.

— Шегуваш ли се? Ти го обичаш. И трябва да се възползваш от всяка възможност, за да му напомниш, че и той изпитва същото към теб. Повярвай, дори срещата да беше на някоя бензиностанция, с това — тя посочи последователно моята блуза с жабо, джинсовото яке и огърлицата с мъниста — пак нямаше да си прекалено наконтена.

Ръката ѝ все още беше върху коляното ми, стиснах я силно.

— Благодаря.

— Пак заповядай. Хайде сега да вървим и да дадем нашия дял за любимата ни мазна дупка в Уинтър Харбър.

Докато слизахме от колата и пресичахме улицата, аз не за първи път този ден се запитах защо Саймън избра точно това място за срещата ни. Щом ще обсъждаме нещо, което никой друг не трябва да чуе, не трябваше ли да сме на някое по-уединено място, като дома на някой от нас, например?

Неговата цел ми се изясни, чак като влязохме в заведението. Защото вътре беше претъпкано. Всички маси и столчетата на бара бяха заети.

— Нещо не схващам — заяви Пейдж, надвиквайки врявата от класически рок, разпалени разговори и смехове. — Да не би тук да поднасят сандвичите с гарнитура от кеш, вместо с картофки?

— Добър вечер! — Най-едрият мъж, когото бях виждала, с преполовена чаша бира в ръка откъсна поглед от играта на бiliarд, която наблюдаваше, и се обърна към нас. — Да ви почерпя по едно, дами?

— Не, благодаря! — Хванах Пейдж под ръка и я повлякох през навалищата.

— Искате ли да седнете? — провикна се друг откъм бара. — При мен има две свободни места!

Пейдж потръпна.

— Кани ни да му седнем в скута!

Задърпах я още по-силно напред.

— Не натам! — провикна се някой от двайсетината мъже, наобиколили джагите. — Ние сме тук!

Докато стигнем другия край на заведението, бяхме обстреляни с още десетина подобни предложения. А мъжете, които не успяваха да обелят нито дума, защото бяха или твърде пияни, или недостатъчно пили, ни опипваха с поглед, докато минавахме покрай тях, и отпиваха от чашите си. Даже тия с венчални халки прекъсваха разговора, за да ни огледат. Не ни беше за първи път да привличаме вниманието по този начин. Само дето досега не бяхме получавали толкова внимание наведнъж. Избягвайки погледите на мъжете, вече започвах да съжалявам, че не дойдох по джинси и яке, вместо с новия си тоалет.

— Ванеса!

Гласът ми се стори познат. Забавих крачка и мярнах Колин в тълпата. Седеше в едно сепаре заедно с три момичета — единствените момичета в заведението, освен нас с Пейдж.

— Елате при нас! Ще ви направим място!

Докато той махаше и ни освобождаваше място в сепарето, навалицата се разреши и аз успях да разгледам по-добре неговата компания. Две от момичетата изобщо не бях виждала, но определено познавах третото.

— Ето я Натали! — извика Пейдж, дърпайки ме за ръката. — Ела да я поздравим.

Щом тя тръгна към тях, почувствах слаба тежест в гърдите. Пейдж беше готова да приеме с отворени обятия новата си приятелка, но мен Натали все още не беше успяла да спечели. Заради странното чувство при първата ни среща, соленото кафе, което ни сервира, и нещо, което все още ми убягваше, реших, че е най-добре да внимавам.

Това бе една от причините, поради които не изгарях от желание да я поздравя точно сега. Втората бе, че не исках да карам *нашата* компания да ни чака, нито по-късно да давам обяснения защо Колин е бил доста по-въодушевен от срещата ни, отколкото би трябвало да се очаква. Затова когато Пейдж продължи да ме тегли натам, аз забих пети в пода. Тя се обърна към мен и аз кимнах по посока на втория салон в заведението.

Той беше по-малък, но също толкова претъпкан. Саймън и Кейлъб седяха на малка масичка в ъгъла.

Пейдж вдигна палец в знак на съгласие. После се обърна към Натали и приближи ръка към ухото си, сякаш се обажда по телефон, давайки знак, че ще звъне по-късно. Помахах на Колин, докато Натали се навеждаше към него и му говореше нещо на ухото. Някакво изражение се мярна по лицето му, но тълпата ни повлече, преди да успее да прецени точно какво е то.

— Това да не е лаптоп? — попита Пейдж, когато наближихме Саймън и Кейлъб.

Когато най-после се добрахме до салона, предназначен за хранене и значително по-тих от бара, видях, че наистина е лаптоп. Лежеше на масата между Саймън и Кейлъб и беше заобиколен от бележници, химикалки и картончета от картотека, сякаш се намирахме в библиотека.

— Моя грешка — извика Пейдж край ухото ми. — Щом има компютър, значи наистина не е любовна среща.

И така да е, пак бях страшно щастлива да видя Саймън. Той стана, издърпа празния стол до себе си и изчака да се промъкна в тясното пространство между него и масата, преди да седне. Кейлъб направи същото за Пейдж.

— Благодаря. — Тя се усмихна. — Много хубаво, че все още има майки, които учат синовете си на добри обноски.

— Много съжалявам — каза Саймън. — Представа нямах, че ще е толкова претъпкано.

— Представа нямахме, че в града са останали толкова много хора — добави Кейлъб.

— Няма защо да се извинявате — каза Пейдж. — Всъщност е хубаво да си сред толкова хора. Как вървят нещата на яхтеното пристанище?

Не знаех дали тя умишлено отправи този въпрос към Кейлъб (доколкото я познавах, май наистина беше така), но той тутакси се впусна в подробности около шефа си, капитан Монти, и сегашното състояние на яхтеното пристанище. Разсеяна от близостта на Саймън, само на два сантиметра от мен, слушах с половин ухо техния разговор. Той се наведе към мен и отново се извини.

— Всичко е наред, наистина — уверих го. — Но защо не се срещнахме в дома на някой от нас?

— Реших, че ще е най-добре да сме по-настрани от родителите. Мама щеше толкова да ти се зарадва, че нямаше да ме остави на мира, докато първо двете не изпиеме кана чай в кухнята. Не съм много сигурен, но си помислих, че и вашите ще са не по-малко щастливи да ни видят двамата с Кейлъб.

— Абсолютно си прав. И дори да успеехме някак да избегнем въпросите за училището и семейството, щяха да си намерят милион причини да ни прекъсват — горещ шоколад, сандвичи, още горещ шоколад. — Чувствайки се непривично срамежлива, аз бегло му се усмихнах. — Съвсем правилно си решил.

Тъглчетата на неговите устни се извиха нагоре, когато погледът му попадна на моята огърлица, после отново срещна очите ми.

— Между другото, изглеждаш прекрасно.

Бузите ми пламнаха.

— Благодаря. Ти също.

Зарекох се да не анализирам всяка негова дума и жест в опити да разбера какво наистина мисли и чувства, но не можех да не отбележа, че е обръснал брадата си и се е подстригал. Освен това носеше панталон в цвят каки, вместо обичайните джинси, и кафява памучна блуза, а не тениска, както обикновено. За разлика от неочакваната ни среща в къщата край езерото, за тази знаеше отрано... и сигурно заради това беше положил извънредни усилия за външния си вид. Също като мен.

— Добре дошли. — Сервитьорката стоеше край масата. — Какво да бъде?

Пейдж ме сръга в ребрата и аз поех менюто. Когато я погледнах, тя ми даде знак с брадичка. Не бях сигурна на какво точно иска да обърне внимание — да позная дали сервитьорката е с грим, или с маска? Или че ризата ѝ е толкова къса, та чак пъпът ѝ се вижда. Или че дори да обслужваше сама целия салон, пак беше толкова спокойна, сякаш го е правила милиони пъти преди.

Карла — изсъска Пейдж, след като вече бяхме поръчали.

— Коя? — попитах.

— Новата сервитьорка, която напусна разплакана след скандала с Луис. — Думите излитаха една по една от устата на Пейдж. — Това

беше тя.

— Не думай! — Извъртях се на място, за да я огледам още веднъж. Карла нямаше повече от осемнайсет години, а тази сервитьорка определено беше над двайсет и пет.

— Сигурна съм. Тази има сребърна гривна, на която са гравирани цветя и инициалите ѝ — същата, каквато носеше и Карла, докато работеше при нас. — Пейдж поклати глава. — Забеляза ли как взема поръчката, без да записва? Това е знак, че отдавна работи като сервитьор, а само преди няколко седмици не можеше да държи бележника и химикалката едновременно, без да изпусне едното.

— Значи добре си я обучила.

— Вярно е, че съм добра — каза Пейдж, — но не съм магьосник.

Карла се изгуби сред навалищата в съседния салон. Обърнах се и видях, че лаптопът на Саймън е отворен и обърнат към нас двете с Пейдж.

— Изходът за дигитална камера на компютъра се оказва съвместим с фотоапарата, който сте намерили — започна Кейлъб. — Свалихме снимките, за да видим дали не сме пропуснали нещо.

Той бавно започна да прехвърля снимките една по една, всяка от които излизаше на целия екран на компютъра. Взирах се да открия някаква следа на кого може да е принадлежал фотоапаратът, но колкото и големи да бяха, снимките не показваха нищо повече от онова, което вече бяхме видели на екрана му.

— Пак ми приличат на обикновени туристически снимки — казах.

— На мен също — потвърди с въздишка Саймън.

— Не е съвсем така — обади се Пейдж.

Всички се обърнахме към нея, после пак към екрана на лаптопа.

— Какво имаш предвид? — попита Саймън.

Тя посочи към тъчпада.

— Може ли?

Той плъзна компютъра през масата към нея. Тя превъртя снимките до първата от поредицата.

— Някои от тях могат да минат за снимки на обикновен турист — фарът, панорамната гледка към океана, даже този порутен кей, вклинен в пристанището. Но ако фотоапаратът наистина беше на случаен турист, тук щеше да ги има табелата с името на града, която

прилича на платноходка, десетметровият омар, който маха пред кантората за наем на спортни имоти в Уинтър Харбър, и бронзовият рибар в началото на пристана. Доста съм разговаряла с туристите в ресторанта на Бети, за да знам кое тук най-много им прави впечатление.

— Омарът наистина е знаменитост — съгласи се Кейлъб.

— Освен това, къде са хората на тия снимки? — продължи Пейдж. — Туристите винаги снимат спътниците си. Главно за да се присмиват едни на други, когато разглеждат после снимките от пътешествието.

Спомних си за дебелиите стари албуми със снимки, струпани върху един от стъклените рафтове във всекидневната на къщата на брега. Аз и родителите ми от дълго време никъде не бяхме пътешествали, но въпреки това всички имахме снимки от знаменателните места, които Пейдж току-що изреди.

— Точно заради това си мисля, че тук става дума за нещо друго. — Тя се спря на снимката на един заоблен каменен блок. — Това е огромна скала. На плажа. Един любител фотограф определено би искал да я снима за спомен, но със сигурност щеше да хване и още нещо в кадър, за да покаже колко голяма е всъщност. Професионалният фотограф би я представил по-добре на фона на окръжаващата я среда. А какво ни показва тази снимка от върха на скалата, на която се вижда само сребристият пясък и водата долу? Какъв е смисълът от нея?

Тя имаше право. Освен това огромната скална маса беше първата от поредица идентични снимки. Някои показваха по-малки заоблени скали, подобни на онези, които покриваха целия бряг в околността. Други бяха на гранитни плочи. На трети пък се виждаха червените и сиви камъчета, с които обикновено покриваха алеите за автомобили. Имаше и още близки планове — на пънове, плавей и жилава пясъчна трева.

— Чакай — хванах ръката на Пейдж, за да не се прехвърли на следващата снимка. — Това тук ми изглежда познато.

— Наистина ли? — съсредоточи се и тя. — На мен пък ми прилича на близък план на произволно взета скала.

Придърпах компютъра към себе си и присвих очи.

— Мисля, че сме били тук. — Погледнах към Пейдж. — Това не ти ли прилича на познато място?

— Прилича ми на всяко друго място, където съм била. Точно това е проблемът.

Обърнах компютъра така, че Саймън и Кейлъб да виждат екрана по-добре.

— А вие какво мислите?

Кейлъб поклати глава.

— Същото като Пейдж.

Наблюдавах как Саймън изучава снимката, надявайки се по лицето му да разбере, че е разпознал мястото, но то изразяваше нещо друго: някаква смесица от вълнение и съсредоточеност. Спомнях си това изражение от миналото лято, когато с помощта на стария си преподавател по природни науки откри начин да замрази водите около Уинтър Харбър за първи път в историята на градчето. Сега, когато отново го забелязах, то ме изпълни с надежда и тревога.

Саймън плъзна пръсти по тъчпада. Стрелката на курсора пресече екрана и спря в горния му край. Следващите кликания последваха толкова бързо, че загубих представа кои файлове и папки е отворил.

Секунда по-късно снимката на скалите беше заменена с карта.

Кемп Хероин.

— Това не е ли мястото, където... — Гласът на Пейдж секна. — Вие не бяхте ли...?

— Да — преглътнах мъчително, докато Саймън увеличаваше изображението. — Наистина бяхме.

— Том Конъли — тихо каза Саймън. — Точно на това място открихме тялото му, когато търсехме Кейлъб и ни връхлетя внезапна буря.

— Сигурни ли сте? — настоя Пейдж.

— Фотоапаратът има навигационна система — обясни Саймън. — Тя показва географската ширина и дължина на точката, където е правена всяка от снимките. Мястото и преди ми изглеждаше познато, но благодарение на тези данни, мога съвсем точно да определя положението му.

— Затова и ти го позна — обърна се към мен Пейдж.

Кимнах, неспособна да откъсна очи от червената точка върху дигиталната камера. Въпреки че оттогава мина близо година, все още

помнех всяка негова черта, сякаш океанът го беше изхвърлил на брега едва вчера. Подпухналото тяло, ролексът, впит в отеклата китка... усмивката, застинала върху лицето.

— Нещо не схващам — обади се Кейлъб миг по-късно. — Който и да е бил в къщата миналата нощ, излиза, че е искал да види *теб*, Ванеса. Ние четиримата знаем какво е участието ти в събитията от миналото лято, но останалите хора не са наясно. Въпреки че вие открихте тялото при Кемп Хероин, ти си стояла в колата през цялото време, докато Саймън е разговарял с полицаите на плажа. Никой не е разбрал за присъствието ти. — Той замълча, пое си дълбоко въздух. — С изключение на Джъстин, между теб и всичко станало не може да се направи никаква връзка.

— Но понеже всички останали жертви са мъже, никой не я свързва с тях — добави предпазливо Саймън.

Погледнах към Пейдж. Тя кимна.

— Те знаят. — Съжалих за думите си в мига, в който ги изрекох, и се постарях по-внимателно да подбера следващите. — За това кой всъщност е виновен за всичко. Не знам откъде са разбрали, но случайно дочух едни хора да говорят за тях... за нас... при последния оглед на къщата край езерото. Ако се съди по тази снимка, това са същите хора, които се появиха и миналата нощ.

Думите ми бяха последвани от продължително мълчание.

— Те всъщност споменаха ли една определена дума — попита Кейлъб, — която допреди миналото лято я имаше само в книгите?

Ние всички знаехме за какво говори той, но не можехме да си позволим да го произнесем гласно. На мен също все още ми беше трудно да я произнасям дори когато не се намирах в ресторант, претъпкан с потенциални подслушвани.

Сирени.

— Да — отвърнах.

— Видя ли тези, които я споменаха? — продължи да разпитва Кейлъб.

Поклатих глава, после погледнах бегло Саймън, който продължаваше да се взира в екрана на лаптопа.

— Не успях.

Последва ново мълчание. Не можех да разбера дали обмислят чутото, дали ме чакат да продължа, или и двете едновременно. Вече

съжалих, че изобщо съм им казала, когато Кейлъб се обади.

— Трябва да прегледаме пак и останалите снимки.

Саймън продължи да изучава изображението на скалата още известно време, после кимна и започна да въвежда някакви цифри и координати. Останалите наблюдавахме мълчаливо как пред нас се появяват различни познати места. След три снимки Кейлъб отвори тефтера си и започна да записва нещо.

Най-накрая, тъкмо когато пресуших гарафата с вода на масата и гърлото ми пак започна да пресъхва, Саймън отвори и последната снимка.

— Леле! — възкликна Пейдж.

И аз бих реагирала така, но не можех да продумам. Не само защото устата ми сякаш беше пълна с памук, но и защото внезапно се парализирах при вида на нас двамата със Саймън върху екрана. Това беше същата снимка, заради която ни прекъснаха миналата вечер и която мислех, че съм разгледала добре на екрана на дигиталния фотоапарат. Само че сега изглеждаше съвсем различно. Разпростряна върху целия екран на компютъра, тя ясно показваше колко плътно ръцете на Саймън обгръщат талията ми. И колко силно са впити пръстите ми във врата му. Как се притискат телата ни, сякаш сме залепени един за друг и се каним да скочим от самолет на седемстотин метра височина.

— Странно как изобщо сте забелязали светкавицата — пошегува се Пейдж.

Протегнах се през масата и затворих капака на компютъра.

— Е, какво според вас означава всичко това? — едва успях да произнеса.

— Означава — тихо каза Саймън, — че тези хора не се шегуват. Направили са много сериозно проучване.

— Но не е изключено и да са съвсем случайни туристи, нали? — намеси се Пейдж. — „Хералд“ доста подробно описа всички случаи на удавяне миналото лято. Може просто да са преровили онлайн архивите.

— В „Хералд“ местата бяха упоменати най-общо — каза Кейлъб. — Фарът, пристанището. Там и дума нямаше за втората скала отляво, нито за гниещия плавей до спасителния пост.

— Но това е невъзможно. Освен полицаите и хората от спешните служби, единствените, които знаят къде точно са открити телата, са... — Пейдж тръсна глава и млъкна. Миг по-късно блъсна стола си назад и скочи. — Отивам да проверя какво става с нашата поръчка.

Когато тя изчезна в блъсканицата, Кейлъб също се изправи.

— Отивам да проверя какво става с нашата Пейдж — каза.

Останахме сами със Саймън, точно както се надявах да се случи, когато ме покани на вечеря. Но вместо да бърбля весело, да се смея и да вдъхвам нов живот на връзката ни, аз само стисках празната чаша за вода и бавно късах неговата хартиена салфетка на дребни парченца.

— Защо нищо не ми каза? — попита той най-накрая.

— Не исках да се тревожиш.

— Въпреки това вече бях разтревожен.

— Знам, но... — Въздъгнах и вдигнах очи към него. — Не исках да ти го причинявам.

Погледът му срещна моя.

— Кое?

— Да мислиш непрекъснато за това коя — какво — съм аз. И то да е постоянна пречка за теб.

— Ванеса, дори тези снимки да ги нямаше и ти да не беше дочула нещо... пак щеше да си това, което си. И двамата с теб пак трябваше да се справяме с това.

С това. Сякаш това, което всъщност съм аз, е някакъв проблем. Болест. Нещо притеснително и досадно, за което няма открито решение или лек.

— Прав си — казах. — Разбира се, че си прав, но...

Прекъсна ме внезапно и познат звук, който идваше от съседния салон. Саймън вдигна поглед, чертите му се изопнаха и аз разбрах, че той също го е чул. Един след друг останалите посетители наоколо преставаха да разговарят и се заслушваха.

В гласа на Пейдж.

Която беше в съседния салон и... пееше.

ГЛАВА 12

„Какво беше това??“

„Кое какво беше?“

„Стига, Пейдж!“

„Ама това бяха *REO Speedwagon*^[1]. Как бих могла да устоя?“

„Като хвърлиш един поглед на тия, които те зяпаха. Ето така.“

Облегнах се на джипа и зачаках. Когато екранът на телефона ми остана тъмен, изпратих още един есемес.

„Знаеш много добре какво им причиняват гласовете ни. Защо обърка всичко?“

Пак никакъв отговор. Нямах търпение да ѝ позвъня и да я попитам лично, защото бях сигурна, че е по-наясно и от мен за всичко това. Ако не друго, знаеше, че Рейна, Зара и останалите сирени с песен примамиха своите жертви мъже на дъното на пристанището по време на фестивала „Северно сияние“ миналото лято. Защо тогава бе така небрежна в използването на дарбите си?

За жалост, трябваше да почакам с обаждането. В момента тя бе заедно със Саймън и Кейлъб, които я караха към дома — живееше по-близо до тях, отколкото до нас.

Преди това обаче те ме съпроводиша чак до нашата порта, за да се уверят, че никой не ме следи. Ето защо Пейдж ще може да говори свободно най-малко след двайсетина минути.

„Обади се, когато можеш, хо, В.“

Натиснах „ИЗПРАТИ“ и се отправих към къщата. За щастие, в „Скарата на Мърфи“ никак не се скъпяха на солта в храната. Ако я пестяха, нямаше да оцелея до края на вечерята и сигурно по някое време щях да забия лице в пържените си картофки. Щом Пейдж се върна на масата, побързахме да сменим темата от убийци и нападатели на нещо друго, защото подозирахме, че това я е прогонило преди малко. Въпреки това гърлото ми остана свито и усещах кожата си изопната до скъсване, сякаш лежа на плажа и съм изгоряла на слънцето. Ако на връщане Саймън не караше само на десетина метра

зад мен, сигурно щях да наруша всички ограничения на скоростта и да префуча без спиране покрай всички знаци „Стоп“, за да се прибера час по-скоро.

Защото исках да поплувам. *Имах нужда да плувам.*

— Прибрах се! — Затворих външната врата, метнах чантичката си на пода и изхлузих в движение сандалите от краката си. — След секунда ще дойда да ви видя, преди това обаче имам нужда от едно бързо гмуркане!

Тръгнах по коридора, който водеше към моята спалня, но се заковах на място, когато долових някакво отражение в прозореца отляво.

Отражението беше на вратата на кухнята. През нея виждах масата... и кой седи там. Гледката не се промени, дори когато заобиколих и огледах самата врата.

Прекосих стаята, отбелязвайки различни подробности, докато приближавах. Три чаши за кафе. Недовършено парче чийзкейк. Малка пътническа чанта. Чехли.

— Не знаех, че имаме пижамено парти — казах, влизайки в кухнята.

Лъжичката, с която мама разбъркваше напитката си, замръзна във въздуха. Татко се задави с глътката кафе, която току-що беше отпил.

Шарлът се усмихна.

— Здравей, Ванеса.

— Здравсти. — Преместих поглед от нея към родителите си, които се опитваха да се съвземат. — Какво става?

— Просто поднесох десерта. — Мама скочи от мястото си и стисна ръката ми, докато минаваше покрай мен, за да стигне до шкафа. — Седни. Ще ти донеса чиния.

— Няма нужда. Не съм гладна. — Застанах край кухненския плот. Зачаках.

— Как е великолепната четворка? — попита най-накрая татко, после се обърна към Шарлът и започна да ѝ обяснява, сякаш аз изобщо не бях в стаята. — Ванеса излезе на вечеря с приятели. Пейдж, мило момиче, с което се запозна миналото лято и което всъщност живя у нас, докато изкара учебната година в Бостън. А братята Кармайкъл...

— Тя ги познава.

Татко млъкна. Зад гърба ми мама изпусна вилица. Тя издрънча върху плочките на пода.

— Какво става? — попитах отново.

— Шарлът току-що се отби, минавайки през града. — Гласът на мама беше любезен, сякаш биологичната ми майка е някоя далечна братовчедка, която тя не познава много добре, но въпреки това се радва да я види.

— Това ми е известно. Но какво прави тук? В нашата къща?

Гледах Шарлът, докато задавах тези въпроси. Тя отвори уста да обясни, но мама я изпревари.

— Видяхме се случайно на пазара. Когато Шарлът спомена, че е отседнала във „Фар“ за няколко дни, аз я поканих да се премести тук.

— И тя прие? — Това също беше отправено към Шарлът.

— Да. — Гласът на мама прозвуча тихо край ухото ми. — Всичко е наред, скъпа. Наистина.

Щеше ми се да ѝ повярвам, но не беше лесно. Двете се бяха срещали само веднъж — в деня, когато сирените завлякоха мен и Саймън на дъното на езерото. След като мама знаеше какво е станало между Шарлът и татко, как можеше да се държи като любезна домакиня, сякаш в тази ситуация няма нищо нередно и ненормално? Дали не го прави, защото е решила, че се нуждае Шарлът да е колкото се може по-близо до мен? И да си мисли, че не съм я виждала от онзи ден на езерото?

— Баща ти тъкмо ми разказваше за вашия частен плаж — обади се Шарлът. — Ще ми се да го видя.

— Сигурна съм, че Ванеса с удоволствие ще ти го покаже — каза мама.

Тъпата болка, която усещах в гърдите си цяла вечер, внезапно се изостри. Днес не бях излъгала — наистина се радвах да видя Шарлът. Точно затова я помолих да остане малко по-дълго. Но сега, застанала между тях двете, почувствах, че привързаността ми към жената, която ме отгледа, е по-силна от тази към жената, която ѝ беше причинила толкова болка. Така ставаше всеки път.

Ето защо казах:

— Разбира се. Какво ще кажете още сега да отидем?

— Ами, знам ли. — Татко хвърли поглед към прозорците, които гледаха към океана. — Стана късно, тъмно е. Защо не почакаете до утре

сутринта?

— Защото — отвърна Шарлът, избутвайки стола си назад, — според мен двете с Ванеса вече достатъчно дълго чакахме.

Не бях сигурна какво точно има предвид, но думите ѝ отказаха татко да възразява. Той сведе поглед и взе да мушка с вилицата в парчето чийзкейк, докато тя ставаше. Краката ѝ за кратко се подкосиха и се наложи да се хване за ръба на масата. Очаквах той да скочи и да обгърне раменете ѝ, да я подкрепи, ето защо си отдъхнах облекчено, когато вместо това предложи на мама да помогне в разчистването на кухнята.

Пък и Шарлът се справи сама. Вярно, движеше се като двойно по-възрастна жена, болна от артрит, но успя да излезе от кухнята и да стигне до задната врата.

Каменните стъпала към плажа обаче бяха друго нещо.

— Ти мини първа — каза тя, спирайки на най-горното стъпало.

Застанах на стъпалото под него и ѝ протегнах ръка.

— Изглеждат по-стръмни, отколкото са в действителност. Просто ще слезем по-бавно.

Тя поклати глава.

— Трябва да поплуваш — усещам солта, която се изпарява от кожата ти. Ще стигна долу, докато излезеш от водата.

— Не искаш ли и ти да поплуваш? Така ще се почувстваш по-добре. И умората ще мине.

— Достатъчно е просто да нагазя до коленете и пак ще се почувствам добре. Честна дума. — Тя вдигна глава. — Моля те, Ванеса, върви.

Колкото по-дълго стоях, толкова повече натежаваше тялото ми. Колебаех се дали да я послушам, или да настоявам да ѝ помогна надолу по стълбите. Останех ли още няколко секунди обаче, и двете щяхме да сме еднакво зле.

— Добре — отстъпих. — Няма да се бавя дълго.

Затичах се надолу по стълбите, обръщайки се на два пъти, за да се уверя, че тя е добре. Първият път не беше помръднала от мястото си, но вторият вече прекрачваше към следващото стъпало. Поуспокоена, изминах тичешком останалото разстояние до плажа. Отначало мислех да мина направо през поляната до спалнята си, за да си облека банския, но после прецених, че силите няма да ми стигнат.

Вместо това се скрих зад скалите и смъкнах якето и жилетката си. После, само по бельо, сутиен и блузка, се гмурнах в океана.

Явно шокът е бил по-силен, отколкото предполагах, защото ми трябваше повече време от обикновено, докато почувствам как живителният приток на енергия се разлива от върховете на пръстите ми по цялото тяло. Това още повече ме разтревожи, което на свой ред наложи още по-дълго да остана във водата. С надеждата да ускоря процеса, като изплакна тялото си както отвън, така и отвътре, аз отворих широко уста и започнах да поглъщам солената вода, докато плувах.

Няколко минути по-късно краката ми опряха пясъчното дъно и главата ми се подаде над водата. Лунната светлина трепкаше по голите ми крака, докато преминавах през прибоя, и аз изведнъж се сетих за Саймън. Почувствах внезапна вина, сякаш някаква неконтролируема част от съзнанието ми иска да го убеди да остане с мен на всяка цена, затова съсредоточих цялото си внимание върху плажа и Шарлът.

Тя беше слязла долу, както ми обеща, и сега седеше на пясъка, оставила протегнатите си крака на милувките на разпенената вода. Гледаше встрани, докато вървях по пясъка, оставяйки ми време да намъкна якето и полата. Заговори чак когато се настаних край нея.

— Много съжалявам, че пак те притесних. Нямах намерение да се появявам така неочаквано, но когато с Жаклин... с майка ти... се разговорихме, тя настоя да отседна тук.

Гласът ѝ прозвуча колебливо, когато произнесе името на майка ми, но после укрепна. За миг усетих порив да ѝ обясня, че чувствата ми към тях двете са различни, да разсея тревогите ѝ. Но после една студена вълна обля краката ми и този порив премина.

— Знам — отвърнах. — Тя се е заела с мисията да облекчи положението ми с каквото може. Това явно включва и целодневно общуване с теб.

— Трябва да ѝ е много трудно.

— Вероятно милион пъти повече, отколкото дава вид.

— С радост ще измисля някакъв предлог да се върна в хотела, ако смяташ, че това ще я успокои.

Обмислих предложението ѝ.

— Благодаря, че го казваш... но след като вече си тук, сигурно ще се почувства още по-зле, ако внезапно си тръгнеш.

— Защото ще си мисли, че те ощетява по този начин?

— Точно така.

Тя кимна замислено. Минутка по-късно мобилният ми иззвъня. Измъкнах го от джоба на полата си и видях името на Пейдж да свети на екрана.

— Ще ѝ звънна по-късно — казах, преди Шарлът да е настояла да отговоря. Точно сега не беше моментът да обсъждаме случилото се в заведението на Мърфи. Тъкмо се канех да прибера телефона, когато се чу сигнал за получено съобщение.

„В., опитам да се обадя. Направо съм разбита, лягам. Става ли да говорим утре?“

Веднага след първото се получи и второ съобщение.

„Между другото, С. е 100% влюбен. Двамата пак ще се съберете!!!“

Сърцето ми препускаше, докато пишех отговора.

„Оценявам обичайната ти непоклатима вяра в това. Утре ще говорим. Наспи се добре.“

— Сигурно е много хубаво да имаш приятелка, която десет минути след раздялата ви вече има нужда да говори с теб — каза Шарлът.

Усмихнах се.

— Така е наистина.

— Двете с Джъстин също ли бяхте толкова близки?

Въпросът ѝ ме хвана неподготвена, но все пак успях да отговоря.

— Още повече. — Което беше трудно за вярване, тъй като с Пейдж имахме много повече общо, отколкото със сестра ми сме имали някога... но все пак беше истина. — Може ли и аз да те питам нещо?

— Естествено. — Тя изглеждаше поласкана.

Погледнах я.

— Нещо лично е.

— Няма значение.

Внимателно подбрах думите.

— Имала ли си някога връзка? Имам предвид истинска връзка, с някого, когото не си...

— На когото не съм повлияла чрез силата си ли?

Въздъхнах.

— Точно така.

— Не.

Сърцето ми се сви.

— О!

Тя бавно притисна колене до гърдите си и обви ръце около тях.

— Когато се преобразих, бях само на тринайсет. А това, за жалост, е твърде крехка възраст, за да обичаш и да бъдеш обичан истински в замяна.

— Ами след това? Никога ли не си имала гадже? — Думата прозвуча нелепо, особено в сравнение с онова, което имаше между мен и Саймън, но беше единствената, която ми дойде наум.

— Не и в обичайния смисъл на тази дума. Животът на една сирена — особено когато не използва силата си — може да бъде много самотен.

Погледнах бегло към къщата. Когато видях, че кухнята е тъмна, а в дневната просветва екранът на телевизора, продължих:

— Ами татко? Дори към него ли не изпитваше нищо?

— Напротив. При това чувствата ми бяха много силни. Баща ти беше и продължава да е прекрасен човек.

— Значи, ако се бяхте срещнали при други обстоятелства, докато той е още свободен... смяташ ли, че между вас щеше да се получи нещо повече?

Тя откъсна поглед от хоризонта и спря очи върху мен.

— Мисля, че бих направила всичко възможно това да стане.

— Какво щеше да направиш?

Тя не отвърна веднага и аз се уплаших, че изобщо няма да го направи — че въпреки обещанието да отговори на всеки мой въпрос, все пак има някаква граница. И аз току-що съм я преминала. Но после тя отново се обърна към водата и каза:

— Щях да го убедя, че не съм това, което съм.

Из главата ми взеха да се въртят десетки нови въпроси. Като например как и защо? За каква би се представила? Дали това би помогнало? Но преди да реша с кой от тях да започна, тя отново заговори.

— Предполагам, че истинският ти въпрос е как вие двамата със Саймън може да продължите от тук нататък след всичко, което се случи миналото лято. И дали може да създадеш същите отношения като другите млади хора. Права ли съм?

Отговорът се състоеше от една-единствена дума, но ми беше много трудно да я произнеса.

— Да.

В брега се разби голяма вълна. Шарлът се дръпна назад, когато водата я обкръжи. Изчака да се оттегли обратно, после продължи.

— Ванеса, ако двете не бяхме толкова здраво свързани, отговорът ми щеше да е прост: не можете.

— Но...

— Ти го обичаш. Той също те обича, независимо от случилото се.

— За първото си права. Но не съм убедена за второто.

Тя протегна ръка и, без да поглежда към мен, я постави върху коляното ми.

— И за него съм права.

С нея ставах двамата. Двете с Пейдж бяха толкова сигурни в нас със Саймън, че скоро щяха да поръчат цветя и да ангажират диджей.

— Нали това би трябвало да е достатъчно — истинското, силно, неумиращо чувство, което изпитвате един към друг. Тъй като любовта ви е по-силна от всичко останало, тя би трябвало да оцелее въпреки всички препятствия.

Точно на това се надявах и аз, но си дадох сметка колко е наивно, когато го чух от нейните уста.

— Само че това не е достатъчно — продължи Шарлът.

— Откъде знаеш? Нали ти самата никога не си се влюбвала? — Ахнах и запуших устата си с ръка. — Извинявай. Казах ужасно нещо.

— Няма нужда да се извиняваш. Въпросът ти е правилен. — Тя още по-силно притисна колене към гърдите си. — Знам това, защото съм виждала какво става с безчет други двойки. Както една обикновена жена е убедена, че всичко е подвластно на любовта, така мисли и сирената. Докато не се увери в противното. Дори връзката да започне добре, тя не може да оцелее при всички изпитания, които ѝ предстоят.

— За жаждата ли говориш? За тая немощ? Или за непрекъснатата нужда да плуваш? — Разтърсих глава. — Саймън ще приеме всичко това. Той дори е готов да ме защитава, да се грижи за мен. — В това бях много по-сигурна, отколкото дали още иска да е с мен.

Очите ѝ потърсиха моите.

— Прекрасно... но въпреки това не е достатъчно.

— Ама...

— Това не е всичко, Ванеса. — Тонът ѝ стана остър. — Жаждата, премалата, останалите нужди на твоето тяло... това е само началото. Особено за ненофарите. Способностите ни са много по-големи от тези на нашите себеподобни, затова и нуждите ни са повече.

— Какво искаш да кажеш?

— За разлика от останалите сирени — продължи тя с внезапно омекнал глас, — нашите тела много бързо се адаптират след преобразяването. Те са като скенери, при това не само по отношение на солената вода, но и за получаваните и излъчвани сигнали. Те знаят какво е въздействието им — както върху мъжете, така и върху останалите сирени — много преди самите ние да сме го осъзнали. Може и да не си личи, но ние винаги сме десет крачки пред останалите сирени дори когато не използваме активно и не усъвършенстваме дарбите си.

Замислих се над думите ѝ.

— В момента аз притежавам сила, за която не си давам сметка, така ли? И която не мога да контролирам.

— Точно така. Тя може би е по-мощна и по-различна от моята и тази на останалите ненофари. Защото се променя с всяко поколение сирени. Аз бих могла донякъде да те напътствам, но за добро или лошо, ти сама трябва да я овладееш през личния си опит и собствените си открития. Понякога уроците ще идват, когато най-малко ги очакваш.

Пред очите ми се мярнаха образите на Рейна и Зара. За тях тези приливи на неочаквана мощ сигурно са били особено вълнуващи. Мен обаче мисълта за тях би ме накарала да се завия през глава в леглото и завинаги да си остана там.

— При определени обстоятелства — продължи Шарлът — тази сила може да ти е от огромна полза. При други, особено когато твоите свръхспособности не са нито необходими, нито желани, тя може да е изтощителна и да ти причини вреда. Тъй като телата ни непрекъснато работят, те изискват и непрекъснато да бъдат хранени. Много по-често и в много по-големи количества от сирените, които не са от нашето потекло.

Главата ми се замая, докато се опитвах да осмисля всичко това.

— Ами ако не успеем да им насмогнем?

Тя се насили слабо да се усмихне.

— Нека караме едно по едно.

Улових погледа ѝ, после отклоних очи. Тежестта от гърдите ми премина към ръцете и краката, затова зарових длани в мокрия пясък, та кожата ми да попие неговата влага.

— Ако ти беше просто млада сирена, дошла за съвет при попитната си и по-зряла посестрима — продължи тя, — бих ти казала колкото се може по-внимателно, че е невъзможно да имаш нормална любовна връзка. Щях да те посъветвам да прекъснеш тази връзка, преди нещата да са се усложнили още повече. И щях да те уверя, че колкото и да е болезнена раздялата, тя би спестила на теб и на твоя любим болка, каквато дори не можеш да си представиш и от която най-вероятно никога няма да можеш да се съвземеш.

Следващия въпрос сигурно си го бях задавала наум поне пет пъти. Но когато тя така и не стигна до неговия отговор, аз си поех дълбоко въздух и го произнесох гласно.

— Но тъй като съм твоя дъщеря...?

Наоколо се разнасяха различни шумове — вятърът, прииждащите вълни, разбиващата се вода. Но въпреки това чух как тя рязко си пое дъх.

— Но тъй като ти си ми дъщеря — каза тихо, колебливо, сякаш проверяваше дали е чула правилно, — бих ти предложила да постъпиш така, както аз бих направила. Убеди Саймън, че не си тази, която си.

Погледнах я.

— А коя съм тогава?

Очите ѝ блеснаха.

— Каквато беше, преди да се превърнеш в това, което си сега.

— И как да го направя? Способностите ми не действат на Саймън. Сама го каза.

— Не са ти и нужни. Просто бъдете заедно. Забавлявайте се. Говорете за обичайните неща, за които сте си приказвали и преди. Правете всичко, както сте го правили тогава, особено онова, което те е накарало да се влюбиш.

— Но той все ме разпитва и е толкова скептичен... Не зная дали още сме способни просто да се забавляваме. Особено ако първо не обсъдим всичко около преобразяването и свързаните със сирените

събития. Той държи да знае всичко не само защото иска да го проумее, но и защото го е грижа за мен. Това със сигурност ще отнеме много време.

— Ванеса, повярвай ми... Ще дойде време, когато и двамата ще съжалявате за всяка пропусната секунда.

Опитах се да подреда всичко в главата си, докато вълните се разбиваха в брега и водата прииждаше към нас. Полата ми съвсем подгизна, а ръкавите на джинсовото яке прилепнаха за ръцете ми, но аз едва ги усещах. След няколко минути зададох и последните два въпроса.

— Ако и нашата връзка трябва да приключи така, както казваш, че приключват всички останали... това няма ли все пак да боли?

Тя сви устни, сякаш искаше да заключи с тях своя отговор.

— Да — каза най-накрая, — така ще бъде.

— Тогава защо да не скъсам с него още сега?

Пръстите ѝ трепереха, когато опря до бузата ми студената си мокра длан.

— Защото Саймън те прави щастлива, а ти заслужаваш всеки миг щастие, който ти предлага този живот. — Тя бавно отпусна ръка. — И защото добре знам, че не си способна да го направиш.

---

[1] Американски рок състав, основан през 1966 г., особено популярен през 70-те и началото на 80-те години на ХХ в. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Реших да последвам съвета на Шарлът. Част от мен наистина искаше да постъпи така, но по-важното беше, че Джъстин би ме посъветвала същото. Веднъж в детството ми, когато една нощ лежах будна, прекалено уплашена, за да заспя, тя ми каза да си представя, че тъмното всъщност е светло. Сега — сигурна съм — щеше да ме посъветва да си представя, че положението не е чак толкова страшно, колкото изглежда. Щеше да настоява, че само това е начинът да не се парализирам от страх и да пропусна единствената си възможност.

И щеше да е права.

Въпреки това много трудно щях да накарам Саймън да забрави събитията от последните дванайсет месеца — или поне да не се фиксира върху тях. Та нали той все пак беше господин Всезнайко, който подлага всичко на съмнение. Таях слаба надежда, че поне малка частица от него иска същото като мен и ако действам правилно, той ще се отпусне достатъчно, че да можем пак да си приказваме или да мълчим, да се смеем или да не се смеем, както винаги е било.

Само трябваше да намеря подходящия подход. Никога досега не бях подготвяла любовна среща (дватама със Саймън официално станахме двойка отскоро и не ми се беше налагало), но когато избирах мястото, държах на две основни неща.

Първо, трябваше да е такава, където никога преди не сме ходили заедно.

И второ, не трябваше да е близо до океана.

Ето защо близо седмица след разговора ни с Шарлът на плажа ние пътувахме към Крофорд, малко градче на два часа западно от Уинтър Харбър. Според задълбоченото ми интернет проучване то имаше старинен чар, беше тихо и заобиколено от планини — идеалното място за възобновяване на една романтична връзка.

Както и за закуска, оказа се.

— Не ми спомена, че днешното приключение включва и най-хубавите палачинки на света. — Саймън напъха препълнената вилица

в устата си.

— Нима? Ами стана ли дума за най-сладкия и ароматен кленов сироп в Мейн?

— Той е домашно приготвен — намеси се сервитьорката, допълвайки чашите ни с вода. — Направен е от дърветата, под които седите.

Вдигнах поглед към разлистените клонаци над главите ни. Слънчевите лъчи се промъкваха през листака и грееха лицето ми. В ресторанта, който на пръв поглед приличаше повече на западна бордей, имаше много свободни маси — само един-двама фермери се наслаждаваха на сутрешното си кафе. На влизане повечето от тях едва ни погледнаха, но един си изпусна ножа и трудно успя да го намери, тъй като гледаше мен, вместо към пода. Този изблик на внимание беше достатъчен, за да поискаме маса навън, където очевидно беше доста хладно за останалите посетители.

Сведох очи обратно към масата. Саймън ми подаваше солницата.

— Е, сиропът не е чак толкова сладък — казах.

— Не искаш ли да си сложиш малко във водата?

Взех парче препечена филийка от чинията си и съсредоточено задъвках.

— Не. Добре съм си и така.

— Но нали това те предпазва от обезводняване?

— Точно така. — Свих рамене. — От време на време.

Сърцето ми заблъска в очакване той да ме попита още нещо. Когато не го направи, вдигнах очи и го видях да дъвче, а солта си стоеше където ѝ е мястото — до черния пипер.

— Как откри това място? — попита Саймън. — Доста е встрани от отгъпканите маршрути.

— Дочух едни клиенти в ресторанта на Бети да говорят за него. — Този отговор беше дълго репетиран, така че да не се досети за безкрайните часове, прекарани в проучване на местата за идеална любовна среща. — Разправяха, че е страхотна дестинация за едnodневна екскурзия и че гледката покрай пътя е удивителна.

— Определено имат право. След като си пътувал по тях двайсетина години, всички китни междуградски пътища започват да си приличат. Но този, с това слънце, което наднича иззад хълмовете! И всичките тези цветя, които така ухаят, сякаш са направо под носа ти.

— Не е зле — казах.

Той се ухили.

— Никак даже.

Отвърнах на усмивката му и тялото ми се отпусна. Досега всичко вървеше дори по-добре от очакваното. Когато предишния ден Саймън дойде в ресторанта на Бети да си вземе обяда и го попитах иска ли да прекараме цял един ден заедно, той се съгласи без колебание. Дори не попита къде ще ходим и защо. Просто се съгласи и каза да му пиша за подробностите по-късно. Щом му предложих рано сутринта да предприемем едно минипътешествие, той след секунди отговори, че това изглежда чудесен вариант за преди обяда. Когато го взех на другата сутрин, небето едва беше започнало да се обагрят от сиво към розово. Чакаше ме пред портата на фамилната им къща и затича към джипа още преди да съм спряла. Докато пътувахме, говорихме малко, главно за работата на всеки от нас или за песните, които пускаха по радиото. През повечето време обаче мълчахме, поглъщайки свежия въздух и гледката наоколо.

Всичко се оказа толкова хубаво, че бях готова да призная тази формула за действаща.

— Пропуснах да ти кажа — обади се по едно време той, — че двамата с Кейлъб пуснахме обява в сайта на „Хералд“. В раздела за изгубени и намерени вещи. Решихме, че този, който е изпуснал фотоапарата, отчаяно ще иска да си го върне и ще се обади.

Но можеше и да не го направи.

— Добър ход. — Наведох се през масата и сниших глас. — Смяташ ли, че това на камиона може да се приеме на сериозно?

Той се наклони на една страна и надникна покрай мен към камиона, който бездействаше на мръсния паркинг. Отзад в откритата каросерия имаше висока бяла рекламна табела, Саймън прочете гласно нейното послание: „Следвай конския ти-знаеш-какво до стоте вълшебни акра на Мейн“, после пак се облегна назад.

— Знам ли. Но така със сигурност грабват вниманието. И това очевидно действа, дори когато камионът не се движи. Затова мисля, че може да се приеме на сериозно.

Изчаках очите му да срещнат моите и попитах:

— Искаш ли да тръгваме?

— Към стоте акра ли?

Кимнах и затаих дъх. Имаше много причини да ми откаже — нито знаехме къде точно се намира това място, нито дали е далече от тук. А и нищо чудно да се окаже просто капан за туристи. Трябваше да се върне час по-скоро в Уинтър Харбър, за да се чуе с Кейлъб и да направят ново разследване. Имаше достатъчно основание да изтъкне коя да е от тези причини като основателна.

Вместо това той натъпка още едно голямо парче от палачинката в устата си, сдъвка го, преглътна и каза:

— Тогава да побързаме. Ако земята наистина е вълшебна, кой знае какви са възможностите на тоя камион.

Разсмях се. Двамата едновременно скочихме, после настана лек смут, защото по едно и също време посегнахме да платим.

— Ти ще черпиш следващия път — каза той.

Усмивката ми стана още по-широка.

— Дадено.

Помахаме на сервитьорката за довиждане и тя ни отвърна от един отворен прозорец на ресторанта. После се завтекохме към джипа. Шофьорът на камиона се беше появил отнякъде и вече го изкарваше на пътя. Возилото му определено не приличаше на летящо килимче: щом го настигнахме, непрекъснато се налагаше да набивам спирачки, за да не се забия в задницата му и в конския ти-знаеш-какво, от който имаше цели два броя. През следващите двайсетина минути двамата със Саймън непрекъснато се шегувахме и се заливахме от смях. Реших, че където и да отиваме, трябва да е наистина вълшебно място, защото ни действаше още отсега.

Мястото се оказа и красиво на всичкото отгоре — разбрахме го, щом се спуснахме по чакъления черен път и поехме през хълмисти земеделски земи. На около километър по-нататък камионът спря пред голям бял обор. Ние продължихме още малко, присъединявайки се към десетината коли на мръсния паркинг, после изскочихме от джипа.

— Здравейте — посрещна ни шофьорът на камиона, когато наближихме. — Добре дошли във фермата Лангден. Аз съм Джак — една трета шофьор и две трети търговец.

— Здравсти. — Саймън разтърси протегнатата ръка на Джак и се огледа. — Хубаво място.

— Наистина е така. Ето защо ми е много неприятно да ви кажа, че съм закъснял.

Погледнах към Саймън.

— За какво?

— За сутрешната езда. — Джак потътри крака покрай камиона, пъхна единия си ботуш между горната част на задната гума и калника и се оттласна нагоре. — Имах проблем с единия теглич и докато го оправя, другият вече беше заминал. Оставих рекламата за всеки случай, ако някой иска да се присъедини към следобедната езда, но това ще стане чак след около шест часа.

Той сграбчи рекламната табела с две ръце и я наклони, докато не легна на дъното на откритата каросерия.

— Вие от къде сте?

— От Уинтър Харбър — отвърна Саймън. — Това е малко градче на...

— Знам къде е. — Мъжът скочи на земята и застана пред нас. — Ама и вие извадихте голям късмет с лятото миналата година.

Саймън кимна. Аз сведох поглед.

— Да, сър — каза той. — Наистина така беше.

— Двамата с жена ми заведохме внуците да се пързаят, когато заливът замръзна. Като тръгнахме от тук температурата беше двайсет и шест градуса и падна на четири, когато приближихме вашата околност. Не съм виждал такова чудо преди.

— Да се надяваме, че и занапред няма да видите — каза Саймън.

— Дано. — Джак кимна към мен. — Носиш ли си други дрехи?

От разговора лицето ми беше добило цвета на новата ми пола: яркочервен. Освен полата носех бяла блуза без ръкави, джинсовото си яке и кожени чехли.

— Не — отвърнах.

— Добре тогава. — Той отвори ремаркетото и започна да тупа конете по хълбоците, докато животните не започнаха да излизат заднешком. — Почакайте тук за минутка. Ще гледам да уредя нещо.

После поведе конете към конюшната. Саймън се подпря на камиона. Аз също се облегнах до него.

— Още ми е странно, когато другите хора говорят за това — тихо каза той. — Знам, че цялата страна е информирана поне за част от събитията тук от миналото лято... но продължавам да си мисля, че само ние сме го преживели.

И с мен беше така. Но не исках точно сега да го обсъждаме. За късмет, Джак не се забави много, че мълчанието ми да се види подозрително на Саймън.

— Колко часове езда имате? — провикна се отдалече, докато идваше към нас.

— Николко — извиках в отговор.

— Около десетина минути на гърба на едно пони по време на панаира през 1998-а — обади се Саймън.

Джак се изкиска.

— Добре. Трябва да изберете между два варианта. — Той застана до нас и посочи назад към конюшните. — Имаме два коня, готови за езда, но без опит и водач няма да стигнете далече, а и тримата ни тренъори са вече заети. Щях да ви поема аз, но имам уговорени срещи чак до обяд. Което ще рече, че може да яздите, колкото ви душа иска, на голямата ливада. Тя е равна, безопасна и се вижда откъм къщата, та ако ви сполети беда, все някой ще види и ще ви се притече на помощ.

Погледнах покрай него към ливадата, която приличаше по-скоро на просторен преден двор. Наистина беше хубава, но пък я виждаха всички — които идват, които си тръгват или просто минават от тук.

— А другият вариант какъв е? — попита Саймън.

— Да дойдете пак след шест часа — отвърна Джак. — Тогава ще има запазени коне за вас.

Саймън ме погледна. Вдигнах рамене.

— Май първият вариант е по-добър — казах.

— Добре тогава — кимна Саймън. — Започваме още сега.

— Фантастично. — Джак ми подхвърли топка дрехи. — От сувенирния магазин са. Подарък от заведението, стига да ги искаш.

— Благодаря. — Улових топката дрехи и ги разгънах. Оказаха се шорти с цвят как и емблемата на фермата Лангден — силуетите на табун черни коне, които препускат на фона на звездно небе — щампована на джоба. — Много мило от ваша страна.

— Най-малкото, което можем да направим за съседите. — Той извърна очи и погледът му взе да шари наоколо. — Някой от нашите скоро ще ви доведе конете, а плащането ще уредим по-късно. Приятно прекарване!

Когато той изчезна в конюшните, се обърнах към Саймън и му показах шортите.

— Ей сега се връщам.

Лесно можех да намъкна късите панталонки под полата и да я сваля, без да покажа и сантиметър гола кожа, но преобличането беше добър претекст да остана за малко сама. Грабнах чантата си от джипа и се скрих зад конюшната. Когато се уверих, че Саймън още е край камиона и не ми обръща внимание, смених дрехите си и изгълтах две бутилки солена вода, които носех в чантата. Сутринта бях плувала два часа и изпих толкова много вода, че от ситните капчици в порите кожата ми излъчваше меко сияние и досега. Това ме караше да се чувствам отлично.

Не знаех обаче как ще реагира тялото ми след толкова дълго време, прекарано в близост до Саймън. Ето защо предпочитах да се презапаса със солена вода, вместо да се обезводня пред очите му.

— На това му се казва резервоар.

Извърнах се рязко. Към мен приближаваше младеж с джинси, яке с емблемата на фермата Лангден и лопата на рамо.

— Моля? — казах.

Той кимна към празната бутилка, която държах.

— Пресуши цялото това нещо, без дори веднъж да си поемеш дъх. Впечатлен съм.

— Благодаря. — Опитах се да се усмихна, докато отстъпвах заднешком. — Изглежда съм била по-жадна, отколкото предполагах.

— Да не се изгуби. Мога ли да ти помогна с нещо?

Той ускори крачка. Аз също. И залитнах, защото петата ми се удари в камък. Извиках, когато две здрави ръце ме прихванаха изотзад и силно ме изтеглиха, за да стъпя на крака.

— Тя е добре — каза Саймън. — И двамата сме добре.

Опитах се да успокоя дишането си. Младежът спря и леко повдигна лопатата. Миг по-късно я отпусна и бавно взе да отстъпва назад.

— Спокойно, човече. Просто си върша работата.

Не помръднах, докато не изчезна зад ъгъла на конюшната.

— Май е по-добре да си вървим — предложи Саймън.

Напъхах празните бутилки в чантата си и се извърнах към него.

— За нищо на света. Чувствам се отлично и наистина искам да поаядя.

— Този можеше да...

— Този беше съвсем безобиден. Не би си помислил да ми посегне, а дори да го беше направил, щях да се справя с него.

Не бях толкова сигурна, колкото се показвах, но, изглежда, някак успях да убедя Саймън. Затова той не се възпротиви, когато стиснах ръката му и казах:

— Хайде. Давай да оседлаем нашите еднорози, пегаси или както там викат на конете по тия места.

Скоро обаче се видя, че нашето средство за обиколка из стоте вълшебни акра на Мейн са най-обикновени коне. Моят беше тъмнокафява кобила с бяло петно на муцуната, която леко накуцваше. На Саймън се падна стар сив кон. Инструкторът ни беше женен мъж с вид на човек, който вече има внуци. Той ни даде няколко съвета как да спираме, как да тръгваме и да насочваме конете и ни демонстрира как се качва на седлото.

Опитах първа, сложих крак в стремето и стиснах юздите, за да се издърпам нагоре. Тъкмо се канех да прехвърля другия си крак през гърба на кобилата, когато усетих как Саймън внимателно постави ръце на хълбоците ми. Той явно искаше да ми помогне да се вдигна, но неочакваното му докосване спря дъха ми и ме извади от равновесие. Прехвърлих една ръка през седлото и напрегнах всичка сила да се преметна отгоре.

— Фасулска работа. — Усмихнах се и отметнах падналата пред очите ми коса.

Саймън потупа кобилата, сякаш я молеше да внимава с мен, после се качи на коня си. Трябваша му няколко опита, докато се озове на седлото, но не стана ясно дали причината беше в плашливостта на коня, или защото Саймън беше нервен.

Щом и двамата се закрепихме здраво на седлата, взехме да водим конете напред-назад по алеята за коли. Инструкторът, явно доволен от новопридобитите ни умения, позволи да отидем на голямата ливада, но предупреди да не излизаме извън оградата и да държим къщата под око. Спазвахме неговите указания... докато не открих една пътека в най-отдалечения край на ливадата.

— Как мислиш, накъде ли води? — прошепнах, сякаш някой можеше да ни чуе. — Дали към двореца на Пепеляшка? Или към чаеното парти на Лудия шапкар? А защо не и към Оз?

— А може би към всички тях — предположи Саймън.

Тъй като виждах само покрива на фермата, обърнах кобилата и я подкарах нагоре по ниския хълм. Вторият етаж на къщата тъкмо се показва, когато дръпнах юздите.

— Нещо не е наред ли?

Обърнах се. Саймън гледаше със свити вежди и здраво държеше юздите. Усмихнах се, за да го успокоя. После силно смушках кобилата с пети. Тя изненадано трепна и се насочи към пътеката.

— Ванеса, накъде...? Джак каза да...

Затаих дъх, докато минавах покрай него и поемах по пътеката. Отначало чувах само ударите на копитата на моята кобила по отъпканата земя, но секунда по-късно зад нас се дочу бързо препускане.

Отдъхнах си и пак предпазливо смушках кобилата. Тя мина в тръс, напредвайки между потъналите в зеленина хълмове, които сякаш се простираха километри напред. Отначало непохватно и доста болезнено се друсам върху седлото, но след известно време успях да нагодя надигането и спускането на задницата си с движенията на коня. Сърцето ми препускаше в очакване да дочуя зад нас тропот на коне, шум от коли и гласове, които ни наобикалят и нареждат да слезем от седлата и незабавно да напуснем. Нищо такова обаче не стана.

Минута по-късно пътеката навлезе в гъст шубрак. Дръпнах леко юздите, очаквайки Саймън да настоя да се връщаме обратно. Но и това, както хайката на разгневени фермери от Лангден, не се случи. Затова продължих напред.

Не ми отне много време да разбере как стоте вълшебни акра на Мейн са спечелили славата си. Пътеката взе да се стеснява, а дърветата наоколо ставаха все по-високи и по-дебели. Слънчевите лъчи се прокрадваха през люлеещите се клонки и караха въздуха да сияе, а земята под краката ни да блещука. Под балдахина на листата цъфтяха цветя във всички нюанси на пурпурното, червеното и жълтото. Между техните листенца трепкаха крилете на пеперуди. Птички извиваха сладкогласни меки трели. Докато следвахме криволичетата пътека, имахме чувството, че не просто минаваме през това място, а че то ни обгръща от всички страни.

Двамата със Саймън не отронихме и дума през цялото време. Когато стигнахме стар покрит мост, никой от двамата не попита другия дали да не спрем за малко. Просто слязохме от конете, усукахме

юздите им около един пън и продължихме пеша към червената дървена конструкция. Стигнахме мълчаливо до средата на моста и там се опряхме на едното от ниските перила. Докато надвесени наблюдавахме блещукането на течението на десетина крачки под нас, съзнавах само две неща: природната красота, която ни заобикаля... и ръката на Саймън върху моята.

След известно време той заговори:

— Кога стана толкова смела?

Вдигнах поглед от водата и го зарях над едно високо вечнозелено дърво в далечината.

— Преди никога не би направила подобно нещо. — Гласът му беше притихнал и замислен.

— Какво по-точно?

— Да не послушаш авторитетите. Да нарушиш правилата. Вярно, Джак изобщо не е страшен, но все пак. Той ни каза докъде можем да ходим... а ето ни сега, на другия край на света. Предишната Ванеса щеше да е твърде изплашена — не защото се е забъркала в нещо нередно, а просто защото е пренебрегнала думата на един възрастен и е дошла чак дотук.

Предишната Ванеса. Дали опитите ми да го убедя, че съм различна, една нова и подобрена версия, дават резултат?

Сякаш отговаряйки на безмълвния ми въпрос, Саймън продължи.

— Има и още нещо. Например как се отърва от онзи зад конюшнята. И колко категорична беше, че ще се прибереш сама онази вечер...

— Което ти така и не ме остави да направя — припомних му. — И кара след мен чак до нашата порта.

— Така е и пак бих го направил. Но това не значи, че не си била напълно убедителна. Преди също нямаше да помолиш да дойда с теб, но и не би отказала, ако ти предложех.

Нищо не отговорих. Той имаше право.

— Дори това — продължи той с внезапно омекнал глас, — че ме покани да прекараме деня заедно, особено когато нещата между нас... са толкова неопределени. Това е съвсем ново за теб. Различно.

— Предишната Ванеса щеше да чака ти да направиш първата крачка.

— Да, така мисля.

— А ти щеше ли да я направиш?

Той леко се засмя.

— Ето, виждаш ли? Това също — преди никога не би ми задала този въпрос.

Последва дълго мълчание, докато чаках да ми отговори.

— Хм... — Той се изправи и опря длани на парапета. — Дали щях да дойда при теб? И то не просто като приятел?

Лакътят му опря моя. Дъхът ми спря.

— Мисля, че не бих имал избор.

В този момент предишната — само отпреди седмица — Ванеса веднага щеше да се разколебае и нямаше да направи онова, което направи новата Ванеса.

Тя го целуна. Аз го целунах. Без преди това да се обръщам към него, изчаквайки и той да се обърне към мен; без да пристъпвам по-близо, с надеждата той да направи същото. Поставих ръката си върху неговата, дръпнах го леко, така че да мога да се промуша в тясното пространство между него и парапета, надигнах се... и го целунах.

Може би точно това имаше предвид Шарлът, когато разговаряхме на плажа преди няколко седмици. Тялото ми действаше по своя воля, без да чака изоставащата мисъл да го настигне. Дали това не беше проявление на моята нова мощ?

Каквото и да ме движеше, ако подозирах за ефекта от това еднократно действие, бих го извършила много по-рано. Защото всичко останало — колебанието, въпросите и предубежденията — изчезна. Нервността и притеснението бяха изместени от възбуда; срамежливостта — от дързост. Обикновено първите ни целувки, особено ако не се бяхме виждали с дни, винаги започваха полека. Внимателно. Нежно. Този път обаче прескочихме първоначалния момент, устните ни се движеха трескаво, достигайки места, които иначе си позволяваха да докоснат в най-разгорещения момент на любовния акт. Ръцете му твърдо и уверено се спускаха надолу по гърба ми, обхванаха хълбоците ми. Притиснах цялото си тяло към неговото, сякаш без капчица съмнение предугаждах желанията му и бях сигурна, че няма да се отдръпне.

Странното бе, че аз го направих.

Той се наклони към мен, притисна ме към парапета на моста. Смъкнах пуловера му, после се опрях с две ръце на перилата и се

повдигнах. Краката ми обвиха кръста му, дланите му пристегнаха талията ми. Устните му се плъзнаха надолу по шията ми и по откритата кожа на деколтето. Вплетох пръсти в косата му и придърпах лицето му към своето. Той плъзна ръка по гърба ми, хвана яката на якето и дръпна надолу, докато то не се изхлузи от раменете ми. Както устните му пърхаха по рамото ми, ръката му смъкна тънката презрамка на потника ми. Другата му ръка плъзеше по десния ми хълбок, под колана на късите панталонки. Още по-силно обвих краката си около кръста му и го зацелувах, докъдето стигаха устните ми — шията, челюстта, нежната кожа зад ухото.

Добре съм — помислих си, подготвяйки се за въпроса, който знаех, че следва. — Всъщност се чувствам направо страхотно. Точно... теб... искам. Ти си всичко, което искам.

Само че въпросът, който Саймън винаги задаваше, независимо колко сме били заедно, така и не прозвуча.

Значи, или бях дори по-убедителна, отколкото допусках, или и някой друг беше станал по-смел.

— Вие двамата забелязахте ли, че конете тръгнаха без вас?

Саймън отскочи назад. Покрих устата си с ръка, сякаш исках да залича всякакви доказателства какво сме вършили току-що, после скочих от перилата.

В края на моста стоеше Джак, яхнал висок кон. Той кимна към пътеката, по която конете ни се отдалечаваха в посоката, откъдето бяхме дошли.

— Може би все пак ще ги настигнете — продължи той. — Вече десетина от работниците ми ви издирват, а два изпуснати коня няма да направят живота им по-лек.

След това се обърна и препусна обратно, но първо ни смигна закачливо.

Още секунда стояхме, без да помръднем, после и двамата избухнахме в смях. Той бе толкова облекчаващ, така ободрителен, че дори не се притесних от мисълта какво ни чака, като се върнем във фермата.

— Ела насам — каза Саймън, когато смехът поутихна. Протегна ръка, която поех, и той ме дръпна към себе си. — Ванеса...

Когато не продължи, аз кимнах, опряла чело в гърдите му.

— Знаем. И аз също.

Той ме целуна по челото, по върха на носа, по устните. Леко. Внимателно. Нежно.

После настигнахме конете и се върнахме във фермата, където не ни чакаха никакви неприятности, а само топло посрещане.

Не бързахме да се връщаме в Уинтър Харбър. По пътя обратно се отбихме за обяд, обиколихме няколко магазинчета за антики и направихме почивка за една дълга и спокойна вечеря. Разговорът вървеше ведро и никой от двамата не спомена за събитията от миналото лято, миналата есен или дори миналата седмица. На мен лично през цялата вечер дори не ми хрумна за тях.

Никой от двама ни не искаше този ден да свършва, но решихме, че е по-важно да не разтревожим родителите си, защото пред нас имаше още много такива дни. Затова, щом слънцето започна да клони на запад, ние поехме в източна посока.

Мисълта, че Саймън иска да е с мен, ми даваше кураж, и когато той пожела да кара на връщане, просто му подадох ключовете. От последното ми плуване бяха минали дванайсет часа и макар тайно да отпивах солена вода на едри глътки, силата ми постепенно се изчерпваше. Пък и денят беше богат на толкова събития, че нищо чудно умората ми да се дължи и на преживяното.

Изглежда, по някое време съм задрямала, защото както гледах обагреното в червено небе над полските цветя, така в следващия момент се пробудих внезапно от мигащи червени светлини.

— Какво става? — попитах, изправяйки се на седалката. — Къде сме?

— Изглежда, е станала злополука. — Гласът на Саймън звучеше напрегнато. Джипът бавно напредваше в опашката от коли. — Току-що влязохме в Уинтър Харбър.

Злополуки ставаха непрекъснато. Давах си сметка, че това се случва постоянно, на обикновени хора по обичайни причини. Затова успях да запазя спокойствие, докато минавахме покрай двете полицейски коли и линейката и наближихме медицинските работници, които се опитваха да възстановят сърдечната дейност на пострадал човек.

После един от тях се отмести. Маската на дихателния апарат падна от лицето на момичето и главата ѝ клюмна на една страна.

Безжизнените очи на Карла срещнаха моите.

ГЛАВА 14

ИЗВЪНРЕДНИ НОВИНИ: ЗВЕЗДА НА АТЛЕТИКАТА В УИНТЪР ХАРБЪР ПОЧИНА НА 18

Малко повече от година след като Джъстин Сандс, първата жертва от поредица фатални инциденти миналото лято, беше открита в подножието на Скалите на Хиона, тялото на Карла Марсиано, току-що завършила гимназията в Уинтър Харбър и рекордьор на училищния отбор в бягането на 400 м, е намерено на кръстовището на Мейпъл Аейн и Вашингтон Авеню.

Води се разследване и полицията усилено издирва очевидци. Ако вие или ваш познат имате информация за причините, довели до смъртта на госпожица Марсиано, молим ви да се обадите в Полицейския участък на Уинтър Харбър на телефон 207-555-3900.

Продължаваме да следим развитието на случая, очаквайте още новини.

— Това е качено на сайта на „Хералд“ след по-малко от дванайсет часа — каза Пейдж. — Някой новодошъл в града не би предположил, че само допреди година единственото нещо на този сайт беше тъпият комикс, който показваше как да събираме хартия за вторични суровини в града.

— Само това ли можеш да кажеш по въпроса — попитах.

Тя затвори лаптопа си и се облегна назад.

— Разбира се, че не. Това е ужасно. Трагично. И тотално ме побърква. Но ако започна да обяснявам колко ме побърква, съвсем ще полудея. А лятото едва сега започва и не е време да си губя ума.

Огледах се наоколо, за да се уверя, че все още сме сами на терасата за почивка на персонала.

— Но ти я познаваше. Казвала ли е някога нещо, което да подсказва, че...

— По петите ѝ са злите сирени ли? Не. Освен това тя се задържа тук само няколко дни, като половината от времето тичаше като обезумяла напред-назад, а през останалата половина реवेशе. Единственото, което успях да разбера, е, че има скъпо влечение към хартиените кърпички. — Пейдж сведе очи към скута си, после зарея поглед над пристанището. — Че *имаше* скъпо влечение към хартиените кърпички.

Проследих погледа ѝ. Повърхността на водата беше равна и спокойна. Безоблачното небе имаше яркосин цвят. Също като вчера, онзи ден и по онзи ден, времето в Уинтър Харбър беше идеално. Това може би трябваше да ми поддейства окуражаващо, след като всички жертви миналото лято, включително Джъстин, бяха открити след силна гръмотевична буря... Но в същото време правеше случая още по-заплетен.

— Ами ти? — обърна се към мен Пейдж. — Не ти стига, че си я видяла да лежи там, на сред пътя, ами и да четеш тия писания... начело с името на сестра ти... — Тя вдигна слънчевите очила високо над челото си и се наклони към мен. — Добре ли си? Искаш ли да си вземеш един ден почивка, да прекараш известно време с вашите?

— Не, благодаря. Добре съм. Изпитвам известна вина, но иначе съм добре.

— Вина ли? Защо?

— Заради първата мисъл, която ми мина през главата, когато успях да огледам жертвата снощи.

Пейдж сложи длан върху ръката ми на масата.

— Точно както казваш, случилото се е ужасна трагедия, независимо че...

— Всичко е наред, Ванеса.

— Но аз почувствах облекчение, че е момиче. — Думите сами изскочиха от устата ми. — Ужасно е, знам, обаче...

— Не е ужасно. Напълно разбираемо е. И аз си помислих същото.

— Благодаря ти — въздъгнах.

— Пак заповядай, но не го казвам, защото очакваш да чуеш точно това. — Тя помълча. — Известно ти е обаче, че и други хора ще

направят тази връзка. Статията на сайта на „Хералд“ е само началото. Големите информационни канали може и да не надушат веднага новината, но из града хората ще я обсъждат, ще сравняват...

— Случилото се с Карла и Джъстин ли? Понеже тя беше първата жертва и единственото момиче сред пострадалите миналото лято?

Лицето на Пейдж се сбърчи в разкаяна гримаса.

— Наистина е така, но има и някои сериозни разлики. Най-съществената е, че Карла не е открита близо до вода. На това място има много остър завой, затова не е чудно да е пътна злополука, а виновникът да е избягал. И независимо от това какво ми мина през главата тая нощ, двете с теб сме наясно, че случилото се миналото лято е невъзможно да се повтори. — Вдигнах рамене. — Затова нека си говорят.

Тя стисна ръката ми.

— Самото безстрашие. Точно както каза красивият и умен господин Всезнайко.

Изпих на един дъх чая с лед, сякаш той би могъл да охлади пламналото ми лице.

— Като стана дума за него, май е време да сляза долу. Тази сутрин ми прати съобщение, че днес двамата с Кейлъб не само ще обядват, но и ще закусват тук. Но ти не се притеснявай — закуската ще си я платят. Сигурно просто иска да се увери, че съм стигнала тук цяла и невредима.

— Моля те. В случай че Саймън иска филе миньон, вместо обичайния сандвич с яйце и бекон, ще го има, при това безплатно. Всеки, който кара моята Ванеса да се чувства щастлива, както го прави той, получава каквото пожелае. — По устните ѝ заигра усмивка, докато се изправяше и събираше лаптопа и папките от масата. — Кейлъб също е добре дошъл. Това се подразбира, естествено.

— Естествено.

Усмивката ѝ стана още по-широка. Тъкмо щях да попитам дали не пропускам нещо, когато тя изведнъж стана сериозна и ме погледна.

— Между другото, много съжалявам за оная вечер в заведението на Мърфи. Така и не успях да ти се извиня и искам да знаеш, че се почувствах ужасно след това. Просто не знам какво ми стана... Предполагам, че всичко това ми дойде в повече — онези снимки и спомените, които те събудиха.

Аз също се изправих.

— Всичко е наред. Разбирам те.

Тя широко разпери ръце. Двете се прегърнахме през масата.

— Ето, виждаш ли? — подсмръкна тя. — Само да стане някаква трагедия и съм на ръба на пълен срив.

— Единственото добро нещо е, че тази трагедия ще е последната.

Двете слязохме по стълбите и се разделихме пред кухнята. Пейдж тръгна към Луис, който видимо преживяваше свой малък срив край фритюрника, а аз завих към салона.

— Ванеса! Слава богу!

Замръзнах край бара. Летящата врата рязко се върна назад и ме блъсна към нея. Натали прие това мое движение като един вид предложение и ми тикна каната с кафе, докато префучаваше покрай мен.

— Осма маса чака сметката, на десета искат още един стол, а на четвърта е свършила захарта.

— Добре, обаче аз не съм...

— А, знаеш ли как се регулира климатикът? С всичките тия хора наоколо стана доста горещо. Благодаря!

Все така стиснала каната с кафе, аз се огледах и започнах да броя.

Осем маси. В салона имаше двайсет маси и само осем бяха свободни. Това беше най-напрегнатият ден в ресторанта на Бети от началото на лятото насам.

В кухнята зад гърба ми дрънчаха съдове. Гласовете ставаха все по-високи. Хвърлих се в битката, започвайки със сметката на осма маса.

— Крайно време беше — изръмжа мъжът, докато пълнех чашата му.

— Съжалявам, че трябваше да чакате — казах. — Тази сутрин персоналът не достига.

— Не му обръщай внимание — обади се неговият сътрапезник. — Той пие кафето си само по един начин: вряло и от закусвалнята на бензиностанцията.

Бегло огледах ръцете им и се усмигнах. Първият мъж носеше венчална халка, вторият — не.

— Ще обичате ли още нещо? — попитах.

— Телефонният ти номер ще ни дойде много добре. — Ергенът пресуши чашата с кафе, която току-що му бях наляла. После ухилен ми я протегна и аз отново я напълних.

— Вашата сервитьорка ще дойде след минутка.

— Няма нужда да бърза. — Усмивката му стана още по-широка. — Щом гледката е толкова хубава, предпочитам да ѝ се наслаждавам колкото може по-дълго.

Усмихнах се насила и му обърнах гръб. Усещайки как погледът му лази по гърба ми, аз се скрих зад бара и грабнах чифт сребърни прибори и захарница. Разнесох ги по съответните маси, като гледах да не се бавя, за да не привлече още нечие внимание. След това се отправих към фойето, където още няколко посетители чакаха да бъдат настанени. Дръпнах в движение няколко менюта от лавицата и насочих клиентите — три компании, и трите мъжки — към техните маси. Когато на минаване хвърлих поглед към отражението си в огледалото над студената камина, забелязах, че по челото ми вече са избили капчици пот. Това ме накара да се сетя за подмятането на Натали за климатика. Термостатът беше в другия край на салона, точно до вратата към кухнята. Втурнах се натам, придържайки се плътно към стената, за да избегна нова среща с моя обожател.

Тъкмо бях успяла да сваля температурата от двайсет и четири градуса, долната граница на икономичния режим според Пейдж, на двайсет и два, когато мобилният в джоба на късите ми панталонки избръмча.

„Кейлъб се усна. Идвам скоро. — С.“

Написах в отговор:

„Не бързай. Аз съм тук.“

— Бездънни бъчви.

Вдигнах поглед от телефона. Пейдж стоеше до мен, препасала престилка и с ръце на кръста.

— Моля? — Чух добре какво каза, но не разбрах за какво говори.

— Бащата на Натали е предложил нещо като бонус на всеки, който дойде преди осем. Затова дай да им предложим безплатни питиета и да им наливаме чашите колкото пъти пожелаят — кафе, чай, газирана вода, портокалов сок. Ако поискат да си напълнят и термосите, преди да отплават, така да бъде.

Някакво чувство — подозрение, предпазливост, завист — се надигна от дъното на стомаха ми. Бащата на Натали? Какво общо имаше той с всичко това?

Пейдж свали ластика от китката си и върза тъмната си коса на конска опашка.

— Онзи ден двете с нея нахвърляхме няколко идеи как да съживим бизнеса, после тя ги споделила с баща си, който на свой ред очевидно ги е раздрънкал на цялото пристанище. Щях да се вбеся... ама виж ресторанта сега. — Тя се обърна към мен със светнали сиви очи. — Може пък нещата все пак да потръгнат.

Отворих уста да я засипя с въпроси, но гласът ми секна, когато тя извади от джоба на престилката си химикалка и бележник и ми ги тикна в ръцете.

— Нали нямаш нищо против да вземеш някоя и друга поръчка, докато настаняваш хората? Само днес, обещавам. Една свободна минутка да ми остане и ще се обадя на някои от сервитьорите, които напуснаха преди няколко седмици. — Тя се протегна и ме целуна по бузата. — Благодаря ти. Ти си върхът.

Наблюдавах я как вади от джоба на престилката си друга химикалка и бележник и се втурва между масите. Преди да стане управител на ресторанта, Пейдж работеше като сервитьорка тук. А сега се смееше, бърбеше и се шегуваше, буквално омагьосвайки посетителите. Чак когато мина покрай моя обожател и той я измери с преценяващ поглед, си дадох сметка, че клиентите са главно мъже. От всичките трийсетина посетители само четирима имаха дамска чанта, провесена на облегалката на стола. Останалите бяха развлечени, обрулени от ветровете, гладни мъже. При това не какви да е, а рибари.

Които се подсилваха, преди да излязат в открито море.

Ресторантът на Бети винаги е бил популярен, но през последните години беше по-скоро туристическа забележителност, отколкото предпочитано от местните място. Тази тълпа определено се състоеше от нови — и особено необходими в този момент — клиенти. Ето защо, въпреки резервите си, повечето от които бяха свързани с факта, че Натали раздава аванси без официалното съгласие на Пейдж, аз се отправих към една от масите, клиентите на която тъкмо бях настанила.

Следващите двамадесет минути изобщо не успях да подвия крак. Накрая едва дишах. Заедно с Пейдж и Натали непрекъснато приемах

поръчки, пълних чашите, сервирах храна, чистех и забърсвах масите и настанях новодошлите. Освен това се опитвах да не обръщам внимание на комплиментите и парирах опитите за флиртуване, което беше още по-трудно и изтощително, отколкото да отгатвам желанията на посетителите още преди да успеят да ги изрекат. Скоро се чувствах толкова разгорещена, жадна и уморена, че взех да се отбивам зад бара за по няколко глътки солена вода между две поръчки.

Тъкмо бях поела поредната доза солена вода и се изправях, когато мобилният ми пак избръмча с ново съобщение от Саймън.

„Вече сме на път. Нямам търпение да те видя.“

Думите се размазаха пред очите ми. Примигнах, за да си проясня погледа, и опрях ръка до главата си, която сякаш кръжеше. Затворих капачето на телефона, прилекнах да отпия от чашата със солена вода, която държах зад бара, и пак се изправих. Този път залитнах и трябваше да се вкопча в касовия апарат, за да не падна.

— В дамската тоалетна е свършила тоалетната хартия — обяви Пейдж, докато префучаваше покрай мен на път за кухнята. — Ще метнеш ли няколко рула, моля. Благодаря!

Зарадвана, че имам извинение да напусна салона, взех една свободна солница иззад бара и се втурнах към фойето, където бяха тоалетните. Краката ми сякаш омекваха с всяка крачка. Когато най-после зърнах отдалече външната врата, почти на един скок взех оставащото разстояние и влетях в дамската тоалетна.

Вътре се уверих, че и двете кабинки са свободни, после заключих вратата и пуснах водата от кранчето. Когато един от умивалниците се напълни, развинтих металното капаче на солницата и я изпразних вътре. Погледнах се в огледалото, докато разбърквах водата с ръка. Добре че бях сама, та никой не успя да чуе стенанието ми.

След обичайното плуване и душ тази сутрин изглеждах съвсем нормално. Сега обаче кожата ми беше бяла като порцелановия умивалник, макар да се чувствах толкова разгорещена, че по лицето и врата ми се стичаше пот, от която яката на блузата ми беше станала вир-вода. Сутринта подсуших косата си, но тя вече беше толкова мокра, сякаш току-що излизах от океана. Безцветният гланц, който винаги слагах, се беше изтрил от устните ми. Сега те бяха бледорозови и напукани.

Най-зле обаче бяха очите. Обичайният им цвят беше лешников със син оттенък. Понякога, в зависимост от светлината, изглеждаха сиви, даже сребристи. Напоследък все по-често забелязвах метални отблясъци в тях, от което стомахът ми се свиваше, тъй като сребристите очи бяха обща отличителна черта за повечето сирени.

Сега обаче беше още по-зле.

В момента цветът им не преливаше от сиво-синьо през стоманено до тъмнозелено, което ми напомняше за океанските дълбини. Това не бяха даже пъстрите лешникови очи, които прикриваха истинската ми същност. И не защото в момента изглеждаха много по-малки... заради кожата, увиснала над тях. Веждите тежаха надолу и затискаха клепачите. Вътрешните и външните ъгълчета на очите ми бяха провиснали. Иначе гладката кожа под очите сега беше набръчкана.

Отстъпих назад, взирайки се в отражението си.

Какво става с мен?

Несъзнателно отправах този въпрос към Шарлът и се послушах за отговор. Когато не го получих, наведох глава и започнах да плискам лицето, шията и ръцете си. После загребах от водата с две шепи и започнах да пия. Продължих така, докато най-накрая престанах да усещам вкуса на солта и лицето ми се охлади. После отново се огледах.

Доста по-добре. Очите ми, макар и още тъмни, вече бяха възвърнали нормалната си големина, но кожата ми още беше изопната и едва-едва порозовяваше.

Това ли имаше предвид Шарлът, когато каза, че ненофарите се нуждаят от повече и по-чести дози енергия, в сравнение с останалите сирени? Ще се състарявам ли с по десет години всеки ден, ако не я осигурявам на тялото си? И щом като съм по-надарена от обикновените сирени, това ще ми помогне ли да си набавям по-лесно тази енергия?

Някой блъсна вратата на тоалетната и ме накара да подскоча. Когато не успя да влезе, тази, която напираше отвън, почука.

— Момент, моля! — Издърпах няколко хартиени кърпи от рулото на стената. Когато подсуших лицето си, измъкнах ключа от джоба на панталонките си и се отправих към малкия шкаф с резервни

материали. Отключих вратичката и посегнах да взема нови рула тоалетна хартия, но такива нямаше. Рафтът беше празен.

Излязох от тоалетната, обясних положението на жената, която чакаше отвън, и обещах веднага да се върна.

Открих Пейдж и я попитах къде е резервната тоалетна хартия, а тя ме отпрати към големия килер в мазето. На път за там хвърлих поглед към отражението си в огледалото над камината в салона и забелязах, че колкото бързо преди се беше опънала кожата на лицето ми, толкова бързо сега възвърна своята мекота. Забелязах и че обожателят ми още не си е тръгнал и... в момента ме наблюдава.

Погледнах часовника си. Ако се съди по неговото последно съобщение, Саймън трябваше да пристигне всеки момент. Гледката от предишната нощ с нова сила върна спомена за миналото лято, а аз исках на всяка цена да го залича от съзнанието му. Ако държах да си наваксаме пропуснатото време, в никакъв случай не трябваше да ме заварва в този вид. След това нямаше да има значение какво говоря — той щеше веднага да се обезпокои, а може би и занапред щеше непрекъснато да се тревожи. Най-бързото и просто решение бе да скоча в залива, който се намираше буквално в задния двор на ресторанта на Бети. Обаче нямаше как да го направя, без някой да ме види.

Но съществуваше и друг изход.

— Здравейте отново. — Стоях само на сантиметри от моя обожател и се усмихвах. — Как върви при вас?

— Бавно — изръмжа неговият приятел. — Но иначе е добре.

С разтуптяно сърце опрях едното си бедро в масата и се обърнах към по-младия мъж.

— А *Ви*е как сте?

Той се облегна на стола и ме изгледа преценяващо.

— Още съм гладен.

— Съжалявам да го чуя. Какво още мога да ви предложа? Палачинки? Пържени филийки?

Очите му леко се присвиха. И двамата знаехме, че не говоря за храна. Затова се наведох ниско към него, сложих ръка върху неговата и прошепнах в ухото му:

— Как се казваш?

Усетих как мускулите му се напрягат под пръстите ми. Освободената от тялото му енергия премина директно в моята кожа.

— Алекс.

Преглътнах и опитах отново.

— Откъде си?

Той остро си пое въздух. Почувствах, че краката ми вече укрепват.

— Портланд.

— Страхотен град. — Още повече доближих устни до ухото му. — Или поне така разправят.

Той наклони подканящо глава. Приливът на енергия, тръгнал от краката, продължи нагоре към гърдите и шията ми.

— Трябва да дойдеш някой път. Ще се погрижа да си изкараш добре.

Гласът му трепереше. Изправих се и незабелязано проверих ефекта от този разговор в огледалото над камината.

— Страхотно — казах.

Стиснах лекичко ръката му за всеки случай и прекосих салона, без да се обръщам назад. В кухнята се погрижих да избегна зоната на словесен и физически обстрел от Луис, която благодарение на сутрешния наплив заемаше почти цялото помещение. Вървейки плътно покрай стената, се отправих към задното стълбище.

Бързо установих, че мазето е единственото място в ресторанта, което Пейдж не беше удостоила с опресняване на боята или смяна на крушките. То продължаваше да е мрачно и влажно и в него се носеше мирис на плесен и пържени картофи. Изпочупени мебели, покривки и прибори бяха натрупани на големи безразборно пръснати купчини. Килерът със запасите беше съвсем в дъното и ми отне няколко минути, докато си проправя път по криволичетата пътека до него. С известно облекчение установих, че вратата лесно се отваря, а крушката вътре още не е изгоряла, но то се изпари при вида на пакетите с тоалетна хартия на най-горните рафтове, почти до тавана.

— Страхотно — казах отново, но не така въодушевено като преди малко.

Върнах се обратно в мазето и започнах да търся, докато не попаднах на стар метален сгъваем стол, който не се разпадна, когато го отворих. Замъкнах го в килера, поставих го пред рафтовете и стъпих

отгоре. Дори при тая допълнителна височина пръстите ми едва докосваха дъното на кутията с тоалетна хартия. Взех внимателно да я тегля напред, докато се наклони заплашително над главата ми. Тогава бързо я сграбчих с две ръце, но я изпуснах в мига, когато столът под мен поддаде.

Стоварих се на пода, приземявайки се тежко на едното коляно. Кутията не успя да ме улучи при падането, затова пък уцели крушката. Отгоре ми се посипаха парченца стъкло и аз вдигнах ръце пред лицето си, като в същото време се опитвах да се скрия под най-ниския рафт.

— Ванеса!

Едва долових мъжкия глас през шума от счупено стъкло, но знаех, че трябва да е Саймън. И слава богу. Пейдж сигурно му беше казала, че съм долу.

— Здравсти! — Измъкнах се изпод рафта и се опитах да намеря пътя в тъмното. — Тук съм!

Използвайки телефона като фенерче, открих кутията и я обърнах с капака нагоре. Тя все още беше здраво запечатана, затова стиснах телефона със зъби и извадих връзката с ключове от джоба си. Сложих ръка върху кутията, готова да разрежа лепенката, но политнах назад, когато отхвъркнало парче стъкло се заби в дланта ми.

Изкрещях. Телефонът падна на пода и слабата му светлина съвсем угасна.

— Ей, какво става?

Извърнах се към Саймън. Гласът му звучеше някак различно. Загрижено, но в него имаше и още нещо. За съжаление, не виждах лицето му, за да ми подсказже какво е. В килера беше толкова тъмно, че можех да разчитам единствено на пръстите, но не и на очите си. Кръвта вече капеше от ръката ми.

— Нищо — отвърнах. — Просто си порязах ръката. Но иначе съм добре. Добре съм.

В действителност доста ме болеше, но не исках той да усети това. Затворих очи, защото се напълниха със сълзи, и не се съпротивлявах, когато той взе ръката ми в своята. Очаквах веднага угрижено да провери състоянието ми и да започне да ме убеждава, че раната ми съвсем не е безобидна.

Той обаче нищо не каза. Поддържа дланта ми известно време, после пръстите му се плъзнаха нагоре към китката. Пристъпи по-близо

и обви ръка около талията ми.

Замръзнах. Не знаех какво прави и как да реагирам на това. Толкова ли съм била напориста вчера, че вече ме мисли за лесна? Ако е така, да го оставя ли да действа, за да не задава повече въпроси?

Той ме притегли към себе си. Опрях здравата си ръка до гърдите му.

— Ей — казах нежно. — Сигурна съм, че ръката ми е наред, но все пак трябва да я превържа с нещо. За всеки случай.

Той доближи лице до моето. Усетих го как кимва.

— Ей сега — прошепна.

Телефонът ми, който продължаваше да лежи на пода, завибрира. Слабата червена светлинка не успя да освети помещението, но все пак беше достатъчна, за да различа изцапаните кафяви ботуши, опрени в сандалите ми.

Саймън не носеше работни ботуши. Даже нямаше такива. Затова пък Алекс, мъжът, с когото флиртувах преди малко, беше с ботуши. Забелязах ги, когато се надвесих близо до ухото му.

Отворих уста да изкрещя и опрях ръка в гърдите му, за да го отблъсна. Но тогава и другата му ръка пропълзя около кръста ми и той стегна хватката си. Гърдите му опряха моите, когато пристъпи напред. Стана ми ясно, че не мога да му надделея със сила — не и ако използвам единствено мускулите си.

Насилих се да вдигна ръце и да ги обвия около врата му. Гласът ми остана тих, но настоятелен.

— Харесва ли ти на плажа? — попитах.

Той кимна пак, опрял глава в шията ми.

— Хайде тогава да се поразходим. Денят е прекрасен. Ще ми е приятно да го прекарам с теб навън.

— Добре — промърмори той. — По-късно.

Устните му се плъзнаха по ключицата ми. Преглътнах надигналия се писък.

— А защо не сега? — едва изрекох.

Той целият се опря на мен, притискайки гърба ми до стената. Ръцете му запълзяха надолу по бедрата ми. Когато се опитах да заговоря, той ми затвори устата със своята.

Извърнах лице и взех да се гърча под тежестта му. Той не каза нищо, но ме притисна още по-силно и затърси устата ми с устни.

Съпротивата изцеждаше цялата ми енергия и си давах сметка, че след секунди ще остана съвсем без сили.

Затова изкрещях. Колкото сила имах. Но този звук не беше пронизителен. Нито остър и тревожен.

Той беше мек. Сладък.

Въздействащ.

Алекс ме пусна и отстъпи назад. Стъписана от неговата реакция и от онова, което я предизвика, аз успях да помръдна едва след секунда. Най-накрая побягнах към вратата. Препускайки през мазето и нагоре по стълбите, аз само смътно си давах сметка за ярката светлина, която идваше иззад мен.

Щом влетях в кухнята, се постарях да се приведа в приличен вид. Не исках да стресна посетителите, но имах нужда от Пейдж. От Саймън. Някой, който да ми обясни какво се беше случило току-що.

За щастие, не ми се наложи да търся надалече. Саймън и Кейлъб седяха на бара. Пейдж им наливаше кафе.

— Ванеса! — Саймън скочи на крака. Кейлъб го последва.

— Божичко! — Пейдж изпусна каната с кафе на плота и грабна купчина чисти платнени салфетки.

— Добре съм — казах, когато ме наобиколиха.

Което беше лъжа по три причини.

Раната ми беше толкова дълбока, че кръвта капеше по пода.

Подобна рана би трябвало толкова силно да боли, че в сравнение с нея ампутацията да е желано избавление. Но тялото ми сякаш беше напълно изцедено. Не усещах нищо.

Но най-тревожното от всичко бе, че Алекс от Портланд не беше в мазето.

Седеше на мястото, където го бях оставила, и похапваше палачинки.

ГЛАВА 15

— Щом ти е било неприятно да обслужваш масите, да ми беше казала.

Саймън стрелна Пейдж с поглед.

— Съжалявам — извини се тя. — Ама пък това са дванайсет шева! Трябваше да се пошегувам, или щях...

— Напълно да полудееш. А лятото едва сега започва и не е време да си губиш ума.

Саймън се извърна към мен.

— Удобно ли ти е така? Имаш ли нужда от нещо?

— Вече си имам храна, възглавници, одеяла и любимите ми хора са наоколо. Какво повече ми трябва? — Потупах мястото на дивана до себе си. — Седни. Моля те. И яж.

Бръчката между смръщените му вежди стана още по-дълбока, когато спря поглед върху превръзката ми.

— Това все пак е лявата ръка — успокоих го. — Щом още мога да държа пръчиците за хранене, значи всичко мога.

Съмнението му не се разсея, но той все пак седна и взе чинията си от масичката за кафе.

— Охранителни камери — провъзгласи Пейдж, забивайки зъби в едно яйчено рулце. — Първо това ще купя. Направо не е за вярване, че досега не е имало камери в ресторанта.

— Чудесна идея — подкрепи я Саймън.

— Но не и жизненонеобходима. — Исках да разубедя Пейдж, която — сигурна бях — се чувстваше донякъде отговорна за случилото се. — Бети досега никога не е имала проблем с безопасността, нали така? На всичкото отгоре бях в мазето. Невъзможно е да наблюдаваш всяко тъмно ъгълче и затънтено място в ресторанта.

— Напротив, мога — отвърна тя.

— Ванеса, ще ни разкажеш ли още веднъж какво се случи? — обади се Кейлъб от двуместния диван.

Потиснах въздишката си. Вече им бях разказала цялата история в колата на път за болницата, където отначало отказах да ходя, но накрая склоних, защото не успях да спра кръвта само с марля и лейкопласт. Надявах се да не се налагат кръвни или други изследвания, което да подсказе на лекарите, че не съм от обичайните пациенти. За щастие, имах късмет. Останахме в болницата не повече от час и никой не спомена за изследвания. След като си тръгнахме, на път към къщата край езерото описах случилото се за втори път. Знаех, че приятелите ми се притесняват за мен, затова реших да им разкажа всичко. Ако зависеше от мен обаче, бих премълчала, или щях да го подмина като незначителен инцидент. Защото колкото повече говорехме за случилото се, толкова повече двамата със Саймън (най-вече) се отдалечавахме от щастливия си любовен ден, прекаран заедно.

Трябваше обаче да избирам — или да го разкажа на тях няколко пъти, или да отида в полицията. Двете с Пейдж не искахме да привличаме излишно внимание върху случката и успяхме да убедим момчетата, че не е нужно да уведомяваме полицейския участък на Уинтър Харбър за нея. Поне засега. Защото след като научат подробностите, двамата и сами ще успеят да се досетят кой може да ме е нападнал, без да въвличаме съответните органи.

— Слязох в мазето да взема тоалетна хартия — започнах. — Докато бях в килера със запасите, един кашон падна, удари лампата и я строши. Опитах се да отворя кашона с ключовете си, когато някакъв мъж, когото в тъмното взех за Саймън, влезе в мазето. Работата леко задебеля, порязах ръката си на парче стъкло, той откачи и аз се магнах.

— А той те остави да си тръгнеш, така ли? — попита Кейлъб.

Погледнах бегло към Саймън. Умишлено премълчах някои подробности, за да не го тревожа излишно, но въпреки това той здраво стискаше челюсти, докато гледаше втренчено недокоснатата чиния в скута си.

— Точно така. Май добре се получи, че се порязах и извиках. Защото едрият здравеняк не успя да понесе гледката на кръв.

— Но нали там е било тъмно — замислено се обади Пейдж, — как тогава е успял да види кръвта?

Очите ни се срещнаха. Нейните се ококориха и тя едва успя да смотолети едно: „Извинявай!“.

— Точно тогава Саймън ми се обади — обясних. — Видя кръвта на светлината от мобилния телефон, който беше паднал на пода.

— Но все пак е било достатъчно тъмно, защото не си успяла да видиш кой е точно — намеси се Кейлъб.

— Всъщност не се и опитах — признах си. — Единствената ми мисъл беше да се махна по-скоро от там.

Ръката на Саймън намери коляното ми и го стисна нежно.

— Никой друг нито видя, нито чу нещо, така ли? — обърна се Кейлъб към Пейдж. — А персоналът в кухнята не е забелязал от там да минава непознат ядосан мъж?

— Персоналът в кухнята се изчерпва с Луис и помощника му, а те бяха толкова заети, че нямаше да забележат дори ако на готварския плот кацне самолет на гражданската авиация. Това е единственият път да се излезе от мазето, а онзи сигурно не е посмял да се върне в салона, затова се е измъкнал през служебния вход. — Тя лапна последното парче яйчено рулце, сдъвка го и преглътна. — Ето защо ще инсталирам охранителни камери. Още утре.

— Няма кой друг да е, освен онзи, чийто фотоапарат е у нас. — Кейлъб поклати глава. — Това е единственото обяснение.

— Може да е бил някой от онези приятелчета в оранжевия пикап. Саймън се втренчи в Пейдж.

— Какви приятелчета?

— Какъв оранжев пикап? — добави Кейлъб.

Очите ни пак се срещнаха. Този път тя дори не си направи труда да се извини.

— Знаете ли, обещах да звънна на Натали и да я държа в течение, а вече става късно, затова е крайно време да го направя. — Тя стана и взе със себе си чинията с китайска храна. — Отвън връзката е по-добра. Ще съм на верандата, ако ви потребвам.

И се изниза. Тримата със Саймън и Кейлъб поседяхме мълчаливо няколко секунди, после Кейлъб скочи от мястото си и тръгна към вратата.

— Като стана дума за фотоапарата, се сетих, че не съм си проверявал мейлите днес. Ей сега се връщам.

Щом излезе, аз се протегнах и пъхнах ръка под мишницата на Саймън.

— Не беше нищо особено — казах.

— Кое... не беше особено? — попита напрегнато той.

— Преди няколко седмици двама рибари ме заговориха в железарския магазин, докато купувах нещо за татко. Когато си тръгнах, караха след мен из града известно време. Не е кой знае какво.

Той остави чинията си, дръпна се настрани и се обърна с лице към мен.

— Напротив, Ванеса, доста сериозно е. Даже ако всичко останало — дочутото при огледа на къщата, фотоапаратът, Карла и днешният инцидент — не беше станало, пак щеше да е сериозно. Защо го подценяваш?

— Не го подценявам. — Наистина беше така. — Просто... с мен всичко е наред. Всичко *ще бъде* наред.

Той взе наранената ми ръка в двете си длани.

— С дванайсет шева не може всичко да е наред. Щеше да стане още по-зле, ако не ти се бях обадил тази сутрин. И това също не е добре. Трябва да го обсъдим.

Нищо не отговорих. В ума ми се въртеше само една дума — *защо* — но не исках да я произнасям гласно, за да не чуя отговора.

— Познаваше ли ония от железарския магазин? — миг по-късно попита тихо той.

— Не.

— Но са карали оранжев пикап, така ли?

Кимнах.

— Стар. Очукан. Отзад бяха закачени въдици.

— Регистрационният номер от Мейн ли беше?

— Така мисля, но беше доста тъмно.

— Добре. Не се сецам да съм виждал такъв наоколо, но всички рибари, местни или не, рано или късно минават през яхтеното пристанище за стръв и такъми. Двамата с Кейлъб ще си отваряме очите на четири. И ако междуременно стане още нещо, дори непознат мъж случайно да се блъсне в теб на улицата... ще ми кажеш, нали? Моля те.

Знаех, че и занапред ще му спестявам тревогите, доколкото мога, но въпреки това кимнах, защото гласът му беше толкова тъжен. Щом и двамата искаме едно и също, какво значение има как единият от нас ще направи така, че то да се случи?

— От едно нещо обаче наистина имам нужда — казах, след като дълго време, сякаш с часове, двамата само преглъщахме храната с неохота. — Определено ще ми помогне да се почувствам по-добре.

Лицето му просветна.

— Какво — още едно одеяло? Вода?

Станах и му протегнах здравата си ръка. Той хвърли поглед към задната врата, която все така беше затворена, после пое ръката ми. Поведох го през дневната и после по стълбите нагоре.

— Ванеса — прошепна той. — Къде отиваме? Вторият етаж не е ли с ограничен достъп?

— Не по-ограничен от първия. — Първият етаж се беше превърнал в място за нашите среднощни любовни срещи, тъй като родителите ми не идваха в къщата край езерото. — Пък и никой няма да разбере, че сме били горе. Просто искам да ти покажа нещо.

Горе беше тъмно като в рог. Но аз познавах мястото толкова добре, че се добрахме до спалнята в дъното на коридора, без нито веднъж да се спънем в нещо. Там също не запалих лампата, оставяйки единствено синкавото лунно сияние да осветява пътя ни до канапето под малкия прозорец в срещуположния край на стаята.

— Какво търсим? — Той надникна през прозореца.

— Моето любимо място.

— Езерото ли? Гледката наистина е страхотна.

— Най-хубавата в цялата къща. Но не за това те доведох. — Без да пускам ръката му, нежно го придърпах, докато не застана отдясно на канапето, след това натиснах рамото му надолу, за да седне. — Гледай сега.

Той проточи врат.

— Доста неудобен ъгъл. Единственото, което виждам, са много листа и част от нашата къща.

— Коя част по-точно?

— Покривът... и прозорецът на нашата бърлога.

Поколебах се, очаквайки да разбере дали това му говори нещо. Когато се обърна към мен, обясних.

— Ти обичаш да работиш там. На бюрото пред прозореца. Знам го, защото прекарах много летни нощи, четейки точно на това място. Когато идвах, ти беше там — с наведена над някакви изчисления,

измервания и анализи глава. И продължаваше да седиш на същото място, когато вдигах глава след стотина страници.

— Значи светлината тук трябва да е била много силна.

— Всъщност не е най-добрата в къщата. — Когато пак се обърна да ме погледне, добавих: — Не че съм те шпионирала или друго нещо. Просто ми беше приятно да знам, че си там. Вдъхваше ми сигурност.

Той сякаш беше изцяло погълнат от гледката. Докато секундите течаха, се зачудих дали постъпих добре, че пак го върнах към миналото. Това определено не беше най-добрият начин да го убедя, че вече не съм същата, но все пак можеше да подейства — предишната Ванеса не би събрала кураж да го доведе тук и да сподели тайната си.

Преди наистина да се разтревожа, той се обърна към мен и каза:

— Не бих имал нищо против, дори да ме беше шпионирала.

После пхна пръст в една от гайките на джинсите ми и ме придърпа в скута си. Сгуших се в него и свих крака към гърдите. Той ме прегърна с две ръце и силно ме притисна към себе си. Окуражена, че всичко досега върви добре, затворих очи и продължих:

— Искам да бъда с теб, Саймън — прошепнах. — Не знам дали е редно да го казвам... Не знам дали изобщо искаш да го чуеш... но наистина е така.

Почувствах как сърцето му започна да бие по-силно, по-бързо.

— Първата ми мисъл, след като се събудя сутрин, е за теб. Ще ми се да ти се обадя и да чуя гласа ти. Когато ми се случи нещо хубаво, първо с теб искам да го споделя. Когато нощем не мога да заспя, само мисълта, че ще те видя на следващия ден, ми помага да се унеса. — Отворих очи и потърсих неговите. — Но най-силно от всичко искам да те направя щастлив — не разтревожен, загрижен или закрилящ. *Щастлив*. Всеки ден, поне докато ми позволяваш да го правя. Ако ми позволиш да го направя.

Преди година това също нямаше как да го кажа, макар и тогава, и сега то да беше самата истина.

— Какво би станало, ако най-дългият срок, който мога да ти отпусна, е месец? — тихо попита той.

Сърцето ми се сви. Дали не се връщаше по-рано в колежа? Или пък като Шарлът е преценил, че колкото по-рано прекратим връзката си, толкова по-добре?

Всъщност имаше ли някакво значение?

— Ще го приема — казах.

Той ме прегърна още по-силно и вдигна глава, така че устните му се изравниха с моите.

— Ами цяло лято?

— Още по-добре.

Устните му приближиха моите.

— А завинаги?

Някакво огнено кълбо сякаш се пръсна в стомаха ми и разля жарава по цялото тяло.

Така да бъде.

След това целувките ни имаха нов, различен вкус, по-различен дори от онези на покрития мост. Едновременно бяха нежни и нетърпеливи, пърхащи и настоятелни, благи и страстни. И нямаше да им се наситим чак докато първите слънчеви лъчи не стоплят гърбовете ни на следващото утро, ако някъде под нас внезапно не се беше хлопнала врата.

— Саймън! — провикна се Кейлъб.

— Ванеса! — крещеше Пейдж.

Прегръдката ни се разкъса и двамата скочихме едновременно. Саймън хвана ръката ми и я стискаше здраво през цялото време, след като изхвъркнахме тичешком от стаята и препускахме по стълбите надолу.

— Какво има? — извика той още преди да сме прескочили последното стъпало.

Пейдж разчистваше картонените кутии с китайска храна от масичката за кафе, за да може Кейлъб да разположи отворения си лаптоп отгоре. Двамата приседнаха на ръба на дивана и се впериха в екрана.

— Получихме отговори на обявата в „Хералд“ — каза Кейлъб.

— Да не си публикувал личния си имейл? — попитах, докато двамата със Саймън заобикаляхме масичката, за да седнем.

— Създадох нов адрес единствено с тази цел.

— Изгубенфотоапаратвуйнтърхарбър в gmail.com — прочете на екрана Пейдж. — Умно.

— Благодаря. — Пръстите на Кейлъб затанцуваха по клавиатурата. — Не бях сигурен дали нашият безжичен интернет има обхват и тук, затова свалих всички отговори, без да ги чета.

Чакахме мълчаливо, докато той наблюдаваше зареждането на файловете.

— Всички са от различни податели — каза Пейдж.

— Които обаче изглеждат подправени също като твоя — обади се Саймън, надвесвайки се още по-близо към екрана. — Просто поредица от случайни цифри и букви, изпратени от един и същи сървър.

— И към всички има прикачени файлове — вметнах, забелязвайки иконките. — За какво им е това? Да не би да изпращат същите снимки, за да докажат, че апаратът е техен?

— Ако е така, щеше да им стигне само един имейл адрес — отбеляза Пейдж.

Въпросите ни получиха отговор в мига, в който бяха зададени. Прикачените файлове бяха снимки — всеки имейл се състоеше от една снимка и една бележка. Снимките обаче не бяха тези, които вече познавахме. Сред тях имаше няколко пейзажа, близък план на още няколко скали и парчета тревна площ, а също и изгледи от града — сладкарницата на Еди, игрището за минигольф, библиотеката. На последните имаше и хора, но те едва ли си даваха сметка, че някой ги снима. Обективът не беше фокусирал по-специално никой от тях.

— Това е всичко — каза Кейлъб, след като и последният мейл беше отворен.

— Може ли да определиш точната локация на снимките? — попита Саймън.

Кейлъб натисна още няколко клавиша.

— Няма координати. Изглежда, са се усетили и са премахнали опцията за навигация на новия фотоапарат.

Той отново бавно прегледа снимките. Докато се вглеждах за някаква позната следа, Пейдж сложи ръка върху ръката на Кейлъб и спря курсора.

— Това момиче го има на всички снимки с хора. — Тя посочи.

— Откъде може да си сигурна — попита Кейлъб. — Тук даже лицето ѝ не се вижда.

— Зелена чантичка и розови обувки — отговори Пейдж. — Трудно е да пропуснеш такова нещо.

Тя имаше право. Момичето, което беше заснето как си купува мелба, готви се за удар при деветата дупка, връща книга на

денонощното гише и какво ли още не, го имаше на всяка снимка с хора.

— Защо пък точно тя? — попита Саймън. — Коя е?

Докато Кейлъб увеличаваше максимално снимката, компютърът изписка.

— Май безжичният интернет най-после се задейства. — Той минимализира снимката и се прехвърли на пощенската си кутия, която още беше отворена. — Имам нов мейл и още една снимка.

На нея също имаше човек — само един. И то не беше момичето със зелената чантичка и розовите обувки.

Това беше Карла. Покрита със синини и в безсъзнание, превита на две и с вързани китки. Очите ѝ с полуспуснати клепки сякаш молеха за нещо и бяха насочени право към обектива.

Отвън се хлопна вратата на автомобил. Саймън и Кейлъб едновременно скочиха от дивана и се втурнаха към прозореца на преддверието.

— Черното ауди — каза Саймън. — Вашата брокерка.

Станах с разтуптяно сърце, почувствала внезапно облекчение, че имам извинение да откъсна очи от екрана на компютъра.

— Очакваше ли я? — попита той.

— Не, но това нищо не означава. Сигурно идва да остави нещо за следващия оглед на къщата. — Целунах го по бузата, преди да отворя вратата. — Всичко ще бъде наред, но ти може да наблюдаваш от тук.

— Благодаря, ще се възползвам.

Хечбекът на аудито беше вдигнат, но чак когато приближих, забелязах, че вътре е не Ан, а Колин.

— Ванеса, здрасти. — Той се ухили. — Не знаех, че си тук.

— Ами — обърнах се и магнах на Саймън, — с приятелите ми си устройхме прощална вечеря. Нали разбираш — спомени, отминали случки, такива работи. Не казахме на нашите, защото сигурно щяха да се възпротивят.

— Напълно те разбирам. Аз също дума няма да кажа. — Той ми подаде дълга теракотена кашпа, пълна с цветя. — Майка ме помоли да я оставя на минаване. Според нея щяла да придаде уют.

— Сигурно е така. Остави я, където решиш.

За съжаление, той реши да я остави на най-горното стъпало, където в момента стоеше Саймън. След като се представи на Саймън,

който предпазливо разтърси ръката му, Колин надникна в дневната.

— Това да не е... — Гласът на Колин секна и той погледна първо Саймън, после и мен. — Извинете, може ли само да хвърля един поглед?

— Не знам дали е...

— Естествено — прекъснах Саймън. Разбирах тревогата му, но Колин беше съвсем безобиден. Освен това се стараех да му угодя, за да не се изкуши да издаде мястото на нашите среднощни срещи. Или да се разприказва за случилото се между нас преди седмица на плажа.

— Всичко е наред — казах, когато Колин влезе в къщата, а аз го последвах, минавайки покрай Саймън. — Той само ще надникне и си тръгва.

— Това да не е новият „Макбук Про“? Той е, нали?

Двамата със Саймън влязохме в дневната точно когато Кейлъб затвори лаптопа и измери с поглед Колин.

— Извинете. — Колин отстъпи от масичката за кафе. — Не исках да ви се натрапвам, но още не съм го виждал лично.

— Всичко е наред — казах още преди някой да е изтърсил нещо, за което после ще съжالياва. — Има ли още нещо, което можем да направим за теб или за майка ти, Колин?

Той поклати глава и пак се извини. Изпратих го до външната врата, оставих Саймън да го наблюдава как потегля с колата и се отправих към банята.

Избягнах да се поглеждам в огледалото, докато пълнех мивката с вода и изсипвах в нея пакета сол, който бях скрила за всеки случай между две хавлии в шкафа с кърпите по-рано същата вечер. После обаче любопитството ми да видя последиците от този изпълнен със стресови ситуации ден — положителни и отрицателни — надделя и аз крадешком се огледах.

Красавица.

Това беше първото, което ми дойде наум, а се славах сред близките си като най-неувереното момиче. Въпреки това не можах да се въздържа. За разлика от видяното в тоалетната на ресторанта само преди няколко часа, сега кожата ми беше мека и гладка, без нито една бръчица или недостатък. Косата лъщеше, спускайки се на вълни по раменете. Устните ми бяха розови и сочни.

Очите бяха огромни и сияйни.

И по-сребристи от когато и да било.

ГЛАВА 16

И СЛЕД СЕДМИЦА НИКАКВИ СЛЕДИ ОТ СЛУЧАЯ МАРСИАНО

Въпреки призивите за съдействие, до момента полицията на Уинтър Харбър няма нито един свидетел, който да е бил на или в близост до мястото, където 18-годишната Карла Марсиано беше застигната от ненавременна смърт.

Когато беше запитан дали този инцидент — както и липсата на всякаква информация — напомня по нещо поредицата Злощастни случаи на удавяне миналото лято, шефът на полицията Грийн отговори: „И да, и не. Миналата година също изпитвахме недостиг на информация от преки свидетели на случилото се, но естеството на смъртта при тях беше коренно различно“ Грийн отказа да даде подробности какво всъщност ги различава и отбеляза единствено: „Това сега не е злополука“.

Семейството на госпожица Марсиано се надява истината все някога да излезе наяве, макар че и неговите членове не могат да помогнат особено на следствието. „Тя беше на работа“, сподели Памела Марсиано, майка на жертвата. „Цял ден си беше у дома, после отиде на работа — и отначало, изглежда, всичко е било наред, ако се съди по съобщенията, които ми пращаше. Изчезнала е по време на почивката. Това е всичко, което знаем. Но все някой трябва да е забелязал нещо. Моята Карла каза, че в заведението на Мърфи е имало даже повече хора от обичайното. Когато са готови, очевидците ще проговорят. Непременно трябва да го направят.“

Съвсем разбираемо е, че тази трагедия разтърси с еднаква сила както местните жители, така и гостите на града. Ето и мнението на Марго Давънпорт, инструктор по плуване в спортния център на Уинтър Харбър: „Дали съм изплашена? Не. Ужасена съм! Надявахме се това лято да успеем да превъзмогнем случилото се миналата година. Но как бихме могли да продължим напред, когато непрекъснато гледаме пред рамо зад себе си?“

Статията завършваше с телефон, имейл адреса и уебсайта на полицейското управление. Прегледах набързо останалите заглавия на първа страница, после разлистих вестника. За добро или лошо, смъртта на Карла си оставаше водеща новина, което означаваше, че няма други смъртни случаи.

— Това са най-големите рулца от омари, които някога съм виждала — каза Шарлът.

Отместих вестника настрана, докато тя приближаваше към масата за пикник с две картонени чинии в ръце.

— Сигурно защото при толкова малко клиенти имат огромни запаси от раци. — Поех едната чиния и проследих с поглед как заобикаля масата и бавно сяда на пейката от другата ѝ страна. Вместо да я прескочи, тя седна с крака отстрани, наклонени под силен ъгъл. — Само не разбрах защо не ми позволи аз да донеса чиниите.

— Защото знаех, че искаш да ми спестиш десетте крачки от „Морска закуска“ до тук. — Тя се усмихна и разгъна хартиена салфетка върху скута си. — А това не беше необходимо.

Отпих от водата си, за да не се наложи да ѝ противореча. Тя все още изглеждаше великолепно в лятната си рокля, плетена жилетка и с огромните слънчеви очила, но сега се движеше още по-бавно, отколкото като пристигна в Уинтър Харбър. И независимо че изминахме едва двайсетина крачки, вече се задъхваше. По челото ѝ бяха избили капчици пот. А когато вдигна сандвича към устата си, ръцете ѝ потрепваха.

— Може ли да те питам нещо?

Тя съдвка хапката и я преглътна.

— Чувствам се отлично, Ванеса. Честна дума.

— Радвам се. Но не това се канех да питам. — Естествено, състоянието ѝ ме вълнуваше, но не исках да ставам настоятелна.

— А, така ли. — Тя изглеждаше едновременно изненадана и облекчена. — Какво тогава?

Радвах се, че безоблачното синьо небе прави носенето на слънчеви очила наложително, затова не ме видя как крадешком поглеждам към вестника в другия край на масата. — Чувала ли си нещо... странно напоследък?

Тя тъкмо се канеше да отхапе още едно парче от сандвича, но се отказа.

— Какво искаш да кажеш с това „странно“?

— Знам ли... гласове. Пеене.

Тя остави сандвича на масата и разбрах, че е схванала за какво питам.

— Защо? Ами ти чувала ли си?

— Не... но аз и не знам още как да слушам.

Тя се огледа, за да се увери, че сме достатъчно далече от другите хора на пристана, после се наклони към мен.

— Ами *ти* как се чувстваш? Боляла ли те е главата напоследък?

Скоро не бях имала главоболие, но това служеше за добър преход към следващия ми въпрос. В мен се натрупаха толкова много въпроси напоследък, че не знаех как да ги задам всичките, без да притесня Шарлът. Или себе си. Предположих, че тя нямаше да се изненада толкова от първия ми въпрос, ако наистина е доловила нещо, и реших да премина към втория.

— Имала съм и по-добри дни — признах си, но когато чертите на лицето ѝ се изопнаха, побързах да добавя: — С главата ми всичко е наред. Изобщо не ме боли. Но с останалата част от тялото ми положението е съвсем различно.

Тя стисна устни, сякаш кожата около тях внезапно се размекна.

— Продължавай.

Страхувайки се да не я стресна, отхапах голямо парче от сандвича, преди да продължа. Щом си позволявах да ям, преди да кажа нещо, значи то нямаше да е чак толкова сериозно.

— Напоследък с мен стават доста неочаквани неща — казах най-накрая. — В един момент преливам от сили и енергия, а в следващия съм на ръба на припадъка. — Не ѝ трябваше да знае, че преди няколко

седмици наистина припаднах зад къщата край езерото. — В училище успях доста добре да се справям с това положение. Известно ми е, че ми трябва презареждане след определен период от време или при особено стресови ситуации. Зная и как да го правя — като пия, къпя се или плувам в солена вода. Но сега нещо се промени. Сега този метод понякога действа, понякога — не. И ако подежда, ефектът му бързо отминава. Казано накратко, много скоро пак се чувствам отпаднала и жадна. Помня какво каза — че като ненофара имам много по-големи потребности, но понякога сякаш нищо не помага.

— Ставаш все по-силна — отвърна Шарлът с равен тон. — Дори когато се чувстваш немоцна, тялото ти продължава да се учи, да се развива, да *расте*. Това, което става с теб, се случва много по-рано, отколкото беше при мен, и доста по-скоро, отколкото се надявах да настъпи при теб. Но въпреки това не е неочаквано.

Не виждах очите ѝ зад слънчевите очила, но в изражението ѝ не личеше никаква изненада. Дори устните ѝ бяха отпуснати с извити надолу ъгълчета.

— Паркър Кинг.

Името ми подежда като шамар през лицето. Дръпнах се назад и посегнах към бутилката с вода.

— Какво стана с него? — продължи Шарлът.

— Нищо — изстрелях в отговор. — След като двамата със Саймън скъсахме, му казах, че не можем да бъдем нито приятели, нито друго нещо. На дипломирането да сме разменили, има-няма, десетина думи.

— И какво си казахте тогава?

Някъде ниско в корема ми се надигна инстинктивно желание да се отбранявам, но се опитах да го потисна. Шарлът изглеждаше любопитна, не ме съдеше.

— Дойде след церемонията да ме поздрави... и да се сбогува. — Избягвах да я поглеждам, докато поднасях сандвича към устата си. — Каза, че все пак ще постъпи в „Принстън“, както настояваше баща му.

— Как се чувстваше?

— Ужасно. Не искаше да ходи в „Принстън“. Искаше да си вземе лодка — малка, не като семейната яхта — и да плава с нея по крайбрежието. — Свих вежди. — По едно време ме канеше и аз да тръгна с него.

Известно време седяхме мълчаливо. Единственият звук, който се носеше над брега, бяха старите песни откъм „Морска закуска“ и смеховете на малка групичка, която играеше с фризби.

— Обичаше ли го?

— Не, ни най-малко.

— Ако наистина е така, сега нямаше да се вълнуваш.

— Ние бяхме приятели. Не за дълго, но все пак бяхме приятели. Щях да изпитвам същото и към някоя моя приятелка, за която знам, че прави нещо против волята си само защото родителите ѝ настояват.

— Дори тази приятелка да беше застанала между теб и човека, когото обичаш най-много на света?

Блъснах чинията настрана и пресуших бутилката с вода. Не само думите на Шарлът ме притесниха. Разстрои ме и споменът от деня на дипломирането, когато Паркър свито ми се усмихна и ме прегърна, а аз едва се удържах да не го притисна силно до себе си и да му попреча да си тръгне. Припомних си месеците преди този ден, през които не си говорехме по мое настояване, а само си разменяхме бегли погледи по коридорите в училище. Спомних си времето, прекарано с него миналата есен — как тялото ми се стремеше към неговото, а после и сърцето ми го последва. Ако напоследък се сещах за него — това често се случваше, въпреки усилието да го забравя, — то беше единствено да си напомня, че Саймън заслужава да му се отдам изцяло, а и много повече.

— Не искам да те разстройвам, Ванеса — продължи Шарлът. — Знам, че обичаш Саймън повече от всичко и от всички. Но се опитай да помислиш върху това как се чувстваш, когато си с него, и да го сравниш с усещането, когато си била с Паркър. Имам предвид физически. Не е нужно да ми отговаряш, разбира се, но намираш ли разлика?

Нямаше нужда дълго да размишлявам върху това. Не беше нужно и да правя сравнение. Отдавна вече знаех.

Имаше огромна разлика. Да съм със Саймън беше прекрасно и вълнуващо, това бе всичко, което исках.

Да съм с Паркър беше прекрасно и вълнуващо и... всичко, от което *имах* нужда. С него само се целувахме на няколко пъти, но тези инциденти, които не успях да избегна, въпреки съпротивата на сърцето

си, така ме заредиха, че след това дни наред се чувствах способна да литна.

— И сама знаеш какъв е отговорът.

Вдигнах поглед от чинията.

— Аз все още не подслушвам мислите ти — отвърна Шарлът, — за което също трябва да поговорим, но ще се върнем по-късно на тази тема. Ти обаче си умно момиче. Може и да не ти се иска да го повярваш, но... ме наведе на тази мисъл само с това, което ми разказа.

— Но защо с Пейдж всичко е наред — попитах, надявайки се все пак да има някакво друго обяснение. — Тя казва, че няма разлика между това как се чувства сега и състоянието ѝ в Бостън.

— Както ти обясних и по-рано, продължителността на ефекта от солената вода с времето започва да се съкращава. Тя все така ще ти е необходима, но вече няма да е достатъчна, за да те поддържа във форма. Преобразяването на Пейдж настъпи месеци след твоето, ето защо тялото ѝ все още се адаптира. — Шарлът зарея поглед към пристанището. — Освен това не е нещо необичайно да реагирате по различен начин на едни и същи източници на енергия. Все пак Пейдж не е ненофара. В сравнение с нея ти винаги ще се нуждаеш от повече.

Преди да успея да отговоря, фризбито падна на масата между нас.

— Съжалявам! — Към нас тичаше младеж с плажни бермуди и памучен пуловер. На външен вид беше към края на двайсетте. — Направо ми се изплъзна от ръката.

— Само гледай — прошепна Шарлът. Или поне на мен ми се стори, че я чух да го казва. Думите прозвучаха и заглъхнаха само за миг.

— Здравейте. — Той забави крачка, сочейки храната ни. — Дано не съм ви провалил обяда.

— Съвсем не. — Шарлът взе фризбито, свали тъмните си очила и се усмихна. — Прекрасен ден да поиграе човек.

— Да, аз и приятелите ми...

Той млъкна и погледът му остана прикован в Шарлът.

Все още стискайки фризбито с една ръка, тя притисна дланта на другата към гърдите му. Разнесе се висок звук; откъснах очи от тях и се обърнах назад, предполагайки, че в „Морска закуска“ имат някакъв технически проблем с външните тонколони на стереоуредбата, но

музиката се чуваше нормално. Равномерният звук утихваше, когато се извързваха назад, и се усилваше, щом погледнех напред.

Шарлът. Устните ѝ не помръдваха... но въпреки това звукът излизаше от нея. Това продължи най-много пет секунди, като звукът постепенно ставаше все по-плътен и по-силен, а на финала взе да вибрира, но беше напълно достатъчно пръстите ѝ да се наляят със сила, кожата ѝ да се изглади и косата ѝ от чисто бяла да потъмнее до сива.

После всичко свърши. Тя свали ръка от гърдите му и подаде фризбито.

— Благодаря. — Той примигна и пое пластмасовия диск.

Шарлът си сложи слънчевите очила и отново се зае със сандвича. Младежът постоя още секунда-две, преди да отстъпи назад. Отново се разнесе звук, този път толкова тих и краткотраен, та ми се стори, че само ми се е причуло, после момчето поклати глава, обърна се и се затича обратно към приятелите си. Не погледна назад нито като стигна при тях, нито по-късно, когато играта продължи.

— Какво беше *това*? — попитах.

Шарлът, която, изглежда, най-накрая се почувства достатъчно силна, за да си върне апетита, ядеше лакомо.

— Той дори не ме погледна — продължих. — Сякаш изобщо ме нямаше тук. Такова нещо — приеми го като комплимент — не се е случвало от много време. — Посегнах да хвана ръката ѝ. — Виж кожата си само! Толкова е гладка, сякаш си плувала цял месец. — Погледнах крадешком през рамо. — А той изобщо не си дава сметка какво стана. Сякаш нищо не се е случило.

— За него наистина е така. — Тя омете сандвича.

Сетих се за собственото си отражение в огледалото на къщата край езерото предишния ден. Затова ли изглеждах толкова красива? Защото по-рано бях извикала в мазето — или поне опитах, но звукът се получи съвсем различен — с ръце около тялото на непознатия? А неговата реакция ме е заредила с енергия, която премахна неестественото ми физическо състаряване.

— Той изобщо дава ли си сметка, че е идвал тук? — попитах, отърсвайки се от спомена.

— Да, но помни единствено как е взел фризбито от масата. От краткия ни разговор не е останала и следа.

— Но как е възможно?! Нали ти го докосна и това продължи няколко секунди.

Шарлът опря ръце на масата, надигна се леко, после прехвърли първо единия, после другия си крак през пейката. Тялото ѝ все още беше крехко, но се държеше стабилно. Когато се наведе към мен, коленете ни се докоснаха под масата.

— Ванеса, сегашното ти състояние — променливото ниво на енергията, внезапната жажда, парализиращата умора — ще продължава и занапред. Даже ще се влошава. Единственият начин да разрешиш симптомите за по-дълго, е като привличаш вниманието — емоционално и физически — на представители на противоположния пол. За предпочитане да е някой, който има чувства към друго момиче и за чието внимание ще ти се наложи да се потрудиш. Нали такъв беше случаят с Паркър?

— Да, но аз не мога да...

— Причиниш отново това на Саймън ли? Знам. Ето защо ти демонстрирах по-краткия път.

— По-краткият път... към какво?

— Към сърцето на твоята цел. Получава се, като използваш физически контакт и вътрешния си глас. Това няма да доведе до дълготраен резултат, като например установяването на интимни отношения, но е милион пъти по-ефективно от бутилката солена вода, която току-що погълна. Ако се върши правилно и достатъчно начесто, ще можеш да изкарваш по цял ден, без да ти се налага да предприемаш други мерки.

Опитвах се да вникна в смисъла на нейното обяснение и на онова, което преди малко видях.

— Но това не е ли много по-трудно — да си набележа някакъв непознат мъж и да направя това, което сега ти направи? Особено пък пред хора на обществено място. Или трябва да чакам брегът да опустее?

— Не казвам, че е лесно — призна Шарлът. — Нито едно от тези неща не е лесно. От теб зависи да решиш коя битка си струва съответните последствия.

— Значи, това ми остава — да забърша някого, за когото изобщо не ми пука, и завинаги да загубя Саймън. Или пък да хипнотизирам

различни мъже за кратко време с надеждата, че никой няма да се усети. Само това ли е изборът?

Тя сведе глава. Надявах се в този момент да си напруга мисълта, или да се вслушва в съвета на някоя по-стара и по-опитна сирена, която би могла да предложи по-приемлива алтернатива — по възможност без участието на случайно набелязани мъже.

Върху каквото и да размишляваше обаче, то внезапно беше прекъснато. Вик разцепи въздуха, заглуши старите мелодии и накара и двете с Шарлът да подскочим. Рязко се извърнах на пейката и огледах крайбрежието. Освен нас и играещите на фризби на кея имаше още десетина души, а на плажа бяха дори по-малко. Не ми отне много време да установя откъде идва писъкът.

Носеше се откъм двойка, застанала близо до бронзовата статуя на рибар — същата, за която Пейдж каза, че туристите се чувствали длъжни да я увековечат с дигиталните си фотоапарати и мобилни телефони. Момичето продължаваше да пици, макар и не толкова високо, блъскайки момчето. Той посегна към нея, прегърна я и я притисна към себе си. Тя пак изкрещя, извивайки се в ръцете му.

Толкова се напругах да разбера какво точно вика, че отначало не обърнах внимание с какво е облечена. Когато разпознах панталонките с цвят каки, черната тениска и черната престилка, скочих от мястото си и се втурнах към тях.

— Ванеса! — извика Шарлът подире ми.

— Ей сега се връщам! — викнах през рамо, измъквайки телефона от джоба на шортите. Отворих капачето, без да спирам да тичам, и опрях пръст на цифрата 9. Полицейският участък беше толкова близо до кея, че някой можеше да види боричкането, без дори да става от бюрото. Въпреки това не исках да оставям всичко на случайността.

Не се наложи да звъня на 911^[1]. Щом наближих, спречкването утихна и момчето се втурна към синьо комби с върмонтска регистрация. Момичето със залитане се отправи към плажа и се свлече на пясъка, прикривайки лицето и шията си с ръце.

— Добре ли си?

Натали ахна и вдигна очи.

— Ванеса!

Коленичих до нея.

— Какво стана? Кой беше този?

Тя погледна покрай мен към пръснатите по кея и на брега хора.

— О, не — простена, скривайки лице. — Толкова ме е срам!

— Това ти е най-малката грижа... — Млъкнах, щом забелязах тънката розова линия около врата ѝ. Следата постепенно добиваше морав цвят и на места дори вече посиняваше.

— Аз съм виновна. — Натали протегна към мен скъсаната сребърна верижка. — Ръцете ми така трепереха, че не успях да я откопча, затова я дръпнах с все сила. Само ако можех сега да съм Сандра Бълок и това да е някакъв филм, а не собственият ми живот, тогава всичко щеше да се уреди, без някой да пострада.

Подозренията ми се разсеяха и аз приседнах край нея.

— Твоят годеник ли беше?

Бившият годеник. — Тя удари с юмрук в пясъка. — Такава съм идиотка. *Защо* съм такава идиотка?!

Сетих се, че Шарлът е още тук, затова се обърнах и помахих да я успокоя. После дадох знак и на останалите зяпачи, че всичко е наред.

— Отначало... Уил каза, че иска да поговорим. Много било важно, затова трябвало да се срещнем лично. Шофирал е седем часа, за да дойде! *Седем*. часа! Преди това му трябваша най-много четиридесет минути, за да ме види. И то когато се изви снежна буря, а той не искаше да бъде затрупан у тях без айпода си, който забрави у нас. — Тя отново удари с юмрук в пясъка, но вече по-слабо и се чу само едно меко *туп*. — А аз глупачката си въобразявах, че иска да ме прибере.

— Не си глупачка — прекъснах я, после замълчах. — Но той не за това е дошъл, така ли?

— Изобщо не беше заради това. — Тя притисна колене към гърдите си и опря чело в тях. — Искаше си пръстена обратно.

— *Годежният* пръстен ли? *Защо*?

— Знам ли — сигурно да го даде на новото си гадже. Или да го продаде и да купи друг за новото си гадже. Откъде да знам. И на кого му пука?! — Тя въздъхна. — *Всъщност на мен* ми пука. *Защото*...

— *Защото* си човешко същество — завърших вместо нея. — Всеки друг на твое място би реагирал по същия начин.

Тя изви глава и ме погледна.

— Мислиш ли? Значи всеки друг щеше да крещи с всичка сила, унизявайки се пред хората, като разиграва епична драма от такъв мащаб?

— Ти на това епично ли му викаш? — попитах весело. — Ама, моля ти се! Това тук е туристическо градче. На кея са се разигравали къде-къде по-страшни неща особено когато някакви хора цял ден са се пържили на слънце, а после са гуляли цяла нощ.

Тъгълчето на устата ѝ леко се повдигна, после пак се отпусна.

— Въпреки това ти се втурна насам.

Кимнах.

— Вярно, така е. След случилото се с Карла и онова в ресторанта... Изглежда, нервите ми са на ръба. Но това е мой проблем, не твой.

— Е, все пак съм ти благодарна. — Тя подсмръкна и избърса очите си. — Пейдж казва, че си страхотна приятелка. Явно е така.

Исках да се уверя, че вече наистина е добре, затова се разположих до нея на пясъка и двете потънахме в утешително мълчание. Сетих се за подозренията си към нея, за това колко ревнива бях към приятелството ѝ с Пейдж и се почувствах зле. Тя преживяваше труден период. *Как* тогава да не се вкопчи като удавник за сламка в първия срещнат? И защо да не иска да се потопи в един съвсем различен свят, който да ѝ помогне да забрави проблемите си? Аз най-добре знаех колко примамливо е това.

След малко тя изправи рамене и отупа длани в бедрата си.

— Край. Повече нито секунда няма да пропиляя в мисли за него. Мъжете не заслужават такова усилие, нито неизбежното ни страдание. — Тя скочи на крака и ми протегна ръка, за да се изправя. — С изключение на твоя може би. Ти как мислиш — той заслужава ли?

Взех ръката ѝ, за да се надигна, и тутакси паднах обратно. Краката ми бяха омекнали — дали от притеснението за Натали, дали от физическото усилие да тичам дотук, или просто от естествените процеси в тялото ми.

Сякаш по поръчка, фризбито се приземи на пясъка до мен. Едно от момчетата се откъсна от групата на двайсетина крачки надолу по плажа и затича към мен. Вдигнах бавно очи, приковавайки поглед в гърдите му.

— Да — отвърнах. — Напълно.

---

[1] Гореща линия за спешна помощ в САЩ. — Б.р. ↑

ГЛАВА 17

— Доста е тъмно тук — каза Саймън.

— Нали е киносалон — напомних му.

Седяхме на последния ред. Докато въртяха рекламите преди филма, той оглеждаше редовете пред нас.

— Май това не беше най-добрата идея.

— Идеята е страхотна. От години не сме ходили заедно на кино.

— Така е, но... не беше ли по-лесно да си вземем DVD и да го изгледаме при някой от нас?

— И да се откажем от големия екран? От атмосферата? От *пуканките*. — Тръснах глава и разклатих мазната картонена кутия. — За нищо на света.

Той се облегна назад и ме погледна. Усмихна ми се, но в погледа му личеше тревога. И на него, както и на мен, му се искаше да е тук на нормална среща с гадже, но не спираше да се притеснява кой още може да е в салона.

— Няма страшно — казах тихичко. — Мина толкова време без тревожни новини на първа страница, имейли и отскачане до Спешното отделение за шевовете.

Погледът му се спря на порязаната ми ръка, която той леко придържеше в своята. Раната зарастваше добре и никой не би забелязал превръзката, ако не се вгледа по-внимателно в дланта ми, но на Саймън не му трябваше подсеждане за нападението в мазето, защото постоянно мислеше за него.

— Не си мяркал оранжевия пикап на яхтеното пристанище, нали? — попитах.

Палецът му погали ръката ми отгоре.

— Не съм.

— Огледай се само — тук са поне петнайсет души. Кой би се опитал да направи нещо при толкова много свидетели?

Рекламите свършиха и започнаха анонсите за нови филми. Саймън се надвеси през подлакътника на седалката и сведе лице към

моето. Целунахме се точно когато мъждивите лампи на тавана угаснаха.

— Видя ли това? — прошепна той, дръпвайки се назад.

Видях го. Бял проблясък, който за кратко освети салона и угасна.

— Ето там. — Кимнах към групичка дечурлига няколко реда по-напред. Смееха се, кривяха лица едно срещу и се снимаха с мобилните си телефони. — Прекалено малки са — побързах да добавя, преди да се е разтревожил, че са същите, които видях зад къщата край езерото преди няколко седмици.

Филмът започна след няколко минути. Киното в Уинтър Харбър имаше само два салона и пред избора между комедия и драма ние се спряхме на първото. Явно филмът беше хубав, защото Саймън се отпусна, праметна ръка през раменете ми и ме целуваше по главата между две смешни сцени.

Аз също се забавлявах — поне в началото. Но още преди да е минала и половината от филма, започна да ме обзема познатото неприятно усещане. Напъхах цяла шепа солени пуканки в устата си и изпих газиранията вода на Саймън, когато моята солена вода, с която специално се бях запасила, свърши. Но и това се оказа недостатъчно.

Това е направо нелепо — помислих си. — Та аз нищо не правя. Просто седя тук.

Но явно това нямаше значение. Затова се изправих, преди да е станало прекалено късно.

— Тоалетна и освежаване — обясних тихичко, когато Саймън скочи заедно с мен. Събрах празните картонени чаши, целунах го по бузата и прескочих краката му. — Връщам се след две минутки.

Светлината във фойето едва не ме ослепи и ми трябваша няколко секунди, докато осъзная, че е посред бял ден. Примигвайки срещу слънцето, хвърлих отпадъците в кошчето и поех право към дамската тоалетна.

Която, за нещастие, не беше свободна. Две от трите кабинки се оказаха заети. За да запълня времето, се напъхах в третата и я използвах по предназначение.

Когато излязох, край единия умивалник стоеше момиче и миеше ръцете си. Погледите ни се срещнаха в огледалната стена и за миг ми се стори, че забелязах нещо в изражението ѝ. Дали не беше изненада? Или ме разпозна? Може би съм я посрещала в ресторанта на Бети?

Каквото и да беше, то се появи и изчезна толкова бързо, че не успях да го разпозная. Усмихнах ѝ се за всеки случай, нейните устни също се извиха за миг и тя сведе глава.

Застанах през един умивалник от нея и пуснах водата. За късмет, трябваше известно време, докато потече топла. Докато това стане и успея да измия ръцете си, момичето вече трябваше да е приключило и да е излязло, а онова в другата кабинка скоро щеше да го последва.

Или пък не. Защото момичето пред умивалника, което изглеждаше с няколко години по-голямо от мен, явно за никъде не бързаше. Изплакна и подсуши ръцете си, извади крем от чантата и започна да си маже ръцете, което — както ми се стори — продължи доста дълго. После май реши, че е прекалила с крема, защото пак си изми ръцете и повтори процедурата, този път с по-малко количество крем. Всеки път пускаше по два пъти сешоара и нищо чудно — древното приспособление духаше студен, а не топъл въздух.

След като се погрижи за ръцете си, тя се зае с освежаване на грима. Извади от чантичката си гланц за устни, спирала, руж и ги подреди върху малката метална лавица над умивалника. Всяка процедура ѝ отне по няколко минути, което вече не беше толкова нормално, тъй като гримът ѝ и без това изглеждаше безупречен. Накрая се зае с дългата си кестенява коса и започна да я четка, разресва и подрежда, сякаш се готвеше за професионална фотосесия.

Решена да свърша онова, за което съм дошла, направих всичко по силите си, за да оправдая собственото си бавене. Но чантичката ми не беше толкова добре оборудвана като нейната, ето защо се наложи да приложя творчество, за да остана, без да предизвиквам подозрение. Започнах да разкопчавам и закопчавам дългата кашмирена жилетка, която заех от Шарлът, изучавайки отражението си. Накрая момичето се обърна към мен.

— Изглеждате ми позната — каза. — Срещали ли сме се преди?

— Едва ли. Освен ако наскоро не сте били в „Рибената чорба на Бети“. Аз съм салонен управител там.

Тя присви зелените си очи и розовите ѝ устни се начупиха.

— Не ям морска храна.

— От Уинтър Харбър ли сте? — попитах. — Семейството ми идва на почивка тук открай време и може да сме се засичали из града.

— Може и така да е. — Въпреки това в гласа ѝ се усещаше съмнение.

Лицето ми пламна под изпитателния ѝ поглед. Миг по-късно, който ми се видя цяла вечност, тя повдигна рамене и се обърна към подвижния си козметичен салон. Едва потиснах въздишката на облекчение, когато натъпка наведнъж всички разкрасителни средства обратно в чантичката си. Само още няколко минути и щях да колабирам от обезводняване.

— Сещам се! — Тя рязко се обърна с широка усмивка и блеснали очи. — Ти си онова момиче.

Замълчах стъписана.

— Кое момиче?

— Онова от миналото лято. Дето сестра му падна от една скала и се уби.

Докато тя сияеше насреща ми, страшно горда с изключителната си памет, аз сграбчих здраво умивалника, за да остана на крака.

— Странно, че си се върнала. — Тя взе якето си от плота край умивалника и се отпрати към вратата. — Искам да кажа, че обикновено роднините ги е страх да се върнат на местопрестъплението... или поне по филмите е така, нали?

В помещението внезапно се разнесе силен кънтящ звук. Тя спря с лице към вратата, а аз се наведох да вдигна мобилния ѝ телефон, който сигурно беше изпаднал от джоба на якето ѝ. Капачето му беше отворено и докато ѝ го подавах, успях да мерна бегло върху екрана лъскава червена керамична плочка за под.

— Благодаря. — Тя грабна телефона и изхвъркна през вратата.

Прекалено изплашена да не загубя ценно време и енергия, докато прекосявам помещението и заключвам вратата, аз се надвесих над умивалника, пуснах водата с пълна сила и сложих запушалката. Извадих от чантичката си пакет сол и го изсипах в образувалия се миниатюрен водовъртеж.

— А човек си въобразява, че споделяме едни и същи основни ценности.

Ахнах, дръпнах се от умивалника и се обърнах. Толкова бях стъписана от коментара на брюнетката и обезпокоена от омаломощеното си тяло, че съвсем забравих за момичето в третата

кабинка. Сега то — едра блондинка — стоеше край отворената врата на кабинката и пърхаше с мигли.

— Предполагам, че някои хора по рождение са лишени от това. — Тя подсмръкна и пристъпи напред.

Вдишах, издишах. Вдишах, издишах.

— От какво? — попитах, когато отново си възвърнах дар словото.

— От елементарни умения за общуване, които те предпазват да не изтърсиш нещо съвсем неподходящо и ужасно пред напълно непознат в обществена тоалетна. Или поне те карат да се извиниш, ако не си се овладял и си сгафил. — Тя си пое дълбоко въздух и си издуха носа. — А също така те възпират да вържеш тенекия на бедната жалка женица, която най-после е събрала кураж да те покани на кино, след като близо месец сте се срещали в кафенето всяка сутрин.

За кратък промеждутък от време забравих собствените си проблеми.

— Съжалявам за случилото се.

— Аз също. — Тя сви на топка хартиените кърпи за ръце и ги метна към кошчето. Не улучи и те се разпиляха по пода. — Не ми е обичай да си изпускам нервите. По-скоро бих дала на това лекенце да се разбере, но си знаех, че ще се разцивря. А това на никого нямаше да е от полза, с изключение на невъзпитаното момиче, което щеше да си умре от смях.

— Мога ли да помогна с нещо? — попитах. — Искаш ли да пазя отвън и да не пускам никого, докато не си готова да излезеш?

Тя се усмихна.

— Благодаря ти, но това би отнело доста време, а аз се крия тук вече двацет минути. — Тя се засуети из помещението, събра пръснатите по пода хартиени кърпи и ги хвърли в кошчето. — Има обаче нещо, което можеш да направиш.

— Само кажи. — Посегнах да извадя телефона си от джоба на джинсите и да пратя съобщение на Саймън, че съм добре, но ще се забавя още няколко минути.

— Внимавай.

Ръката ми замръзна в джоба.

— Няма значение какво ти приказват или в какво ти се ще да вярваш... на мъжете не може да се вярва.

Тя ми отправи още една тъжна усмивка, грабна стиска хартиени кърпи от разпределителя на стената и излезе.

Обърнах се отново към умивалника, където не беше останала и капка. Солената вода се беше процедила през старата гума на запушалката в канала.

— Страхотно — промърморих под нос. Бързах за срещата със Саймън и успях да грабна само един пакет сол.

Пуснах пак водата, събрах шепи под струята, надвесих се над умивалника и започнах да пия. Сладката вода не можеше да възстанови силите ми като солената, но все пак беше нещо. А аз отчаяно се нуждаех от каквото и да е, за да стигна до щанда със закуски.

— Ванеса! — Саймън се втурна към мен през фоайето, стиснал мобилния си телефон в ръка. — Добре ли си?

Не бях сигурна дали ще събера сили, затова спрях и го оставих той да дойде при мен.

— Разбира се — казах.

— Няма те вече десет минути.

Това и мен ме изненада. Не бях разбрала как е минало толкова време.

— Извинявай. — Прегърнах го набързо, за да се успокои. — Имаше малко усложнение.

Той ме отдалечи на ръка разстояние от себе си.

— Какво искаш да кажеш? Какво усложнение?

— От вида момиче-със-зачервени-очи. — Посочих с глава към изхода на киното. Едрата блондинка тъкмо приближаваше летящата врата, награбила пликове с бонбони, които явно беше купила, докато още съм била в тоалетната. — Горката, вързали са й тенекия.

Саймън видимо се успокои.

— Ужасно.

— Наистина. Ето защо най-малкото, което можех да направя, беше да я изслушам. Иначе сигурно за вечни времена щеше да остане в тоалетната.

Той приближи и ме целуна по челото.

— Толкова си сладка.

— Освен това ти дължа една газирана вода, която тъкмо се канех да купя. Ще те настигна вътре.

— Всичко е наред, няма нужда да ми купуваш вода.

Забих пети в пода, когато нежно ме дръпна за здравата ръка.

— Настоявам.

— Добре тогава — отстъпи той, усмихвайки се колебливо. — Но идвам с теб.

— Не искам да пропуснеш по-голямата част от филма.

Обикновено това не би го убедило да ме остави без надзор, когато вече е разтревожен. Но откакто се опитвах да съм по-смела, той също правеше усилия да не се държи толкова закрилнически. Ето защо само стисна нежно ръката ми, преди да я пусне.

— Ще те чакам вътре — каза.

Изчаках, докато вратата на салона се затвори зад него, после забързах колкото ми позволяваха силите към щанда със закуски. Тъй като и двата филма още не бяха свършили, отпред нямаше никаква опашка и продаваше само един човек.

Поръчах си голям пакет пуканки, голяма газирана вода и бутилка обикновена вода. Присъствието ми изглежда доста смути продавача, тънко върлинещо момче, което изглеждаше най-много на седемнайсет. Според табелката на гърдите му се казваше Тим. Той изпусна парите, които му подадох, върна ми повече ресто и се блъсна в машината за бонбони, преди да стигне витрината с напитки. Обратният път му отне двойно повече време, защото на средата разля половината газирана вода и трябваше да се връща да я долива. Когато накрая остави напитките пред мен и се обърна към машината за пуканки, отворих бутилката с вода, изпразних солницата от щанда в нея, разклатих я и я изпих.

По някакво чудо Тим се справи без проблеми с машината за пуканки и се върна с препълнена кутия, докато още пиех жадно.

— Може ли допълнително масло, моля! — казах, поемайки си въздух.

— Разбира се. — Той така се усмихна, сякаш току-що го бях помолила да зареже купона тук и да замине за Лас Вегас с мен.

Опитах се да отвърна на усмивката му, но не успях. Докато продължавах да пия, установих, че става нещо много лошо — солената вода не ми действаше. Белите петна, които играеха пред очите ми, постепенно избледняваха с всяка глътка, но щом водата се стечеше по гърлото ми, се появяваха отново. Колкото повече пиех, толкова повече

се умножаваха и по-бързо се движеха. Скоро и главата ми беше унесена от техния вихър. Накрая изобщо не можех да си събера мислите.

— Това ли е всичко? — обади се Тим. — Или искате да...

И млъкна. Не успях да фокусирам добре заради петната, които танцуваха пред очите ми, но видях достатъчно.

Неговите кафяви очи, широко ококорени, с мътен поглед. Протегнах здравата си ръка. Пръстите ми сграбчиха жълтото му поло. Дланта ми се притисна в гърдите му.

Сребърната експлозия напълно ме ослепи.

— Ванеса!

При гласа на Саймън ръката ми падна върху плота. Примигнах и зрението ми се проясни.

— Чу ли това?

Да, бях го чула. Два тихи звука с висока честота. Първият продължи няколко секунди и затрептя преди финала. Вторият прекъсна почти мигновено, след като се появи. И двата сякаш идваха от вътрешността на тялото ми и едновременно с това някъде отдалече.

Но не за тази неземна музика, както се оказа, говореше Саймън.

— Онова момиче, зарязаното — продължи той, когато се обърнах към него. — Знаех си, че я познавам отнякъде и най-накрая се сетих. — Той приближи, без дори да погледне към Тим, който — предполагам — все още стоеше зад щанда. — Тя е с руса коса. Носи розови обувки и има зелена чанта. Също като...

— Момичето от снимките — довърших вместо него. Не можех да повярвам, че и сама не съм го забелязала. — Които ни изпратиха по имейла.

— Мислиш ли, че е същата?

Не отговорих. Нямаше нужда.

Письмът отвън казваше всичко.

ГЛАВА 18

Името на жертвата беше Ерика Андерсън. Двайсет и осем годишна, отраснала в Уинтър Харбър, завършила колеж в северната част на щата Ню Йорк и се завърнала в Мейн, след като няколко години работила на североизток като професионална детегледачка. Намерила си работа в „Уотърсайд Нейлс енд Тейлс“, местен козметичен салон, но често говорела за намерението да продължи образованието си. Обожавала Попи, нейния кокер шпаньол, който сега щеше да отиде при родителите и по-малкия ѝ брат, които още живееха в Уинтър Харбър.

— Това ли е всичко? — попита Пейдж. — Не споменават ли нещо за размера на обувките ѝ и за пристрастяването ѝ към бадемовите курабийки и „Тривиъл пърсют“. Или че преди това да ѝ стане професия, е била най-популярната детегледачка в града?

— Ти не си виновна — казах ѝ нежно за кой ли път вече.

Тя се дръпна назад, по-далече от уеб страницата на „Хералд“, отворена на екрана на компютъра.

— Трябваше да я позная.

— Тя е идвала да гледа и нас двамата със Саймън — обади се Кейлъб, — но ние също не я разпознахме. Нито една от снимките не беше достатъчно ясна, пък и сега, както е напълняла и е боядисала косата си, изглежда съвсем различна.

— Приказвах с нея само няколко минути преди това и не успях да събера две и две. Но дори някой от нас да го беше направил, това щеше ли да промени нещо? Не можехме да знаем какво ще се случи.

Поне се опитвах сама себе си да убедя в това. Оставаше и да си повярвам.

— Все пак Пейдж има право. — Саймън премести курсора по-нататък по страницата. — Тук дават много информация за Ерика, но не

споменават какво точно ѝ се е случило.

— Може би полицията предпочита да напредне в разследването, преди да огласи повече информация около него — казах.

— Или са толкова изтощени от миналото лято, че изобщо са се отказали. — Пейдж поклати глава. — Искам да кажа, че това стана посред бял ден. Насред града. Как е възможно да няма свидетели?

Този въпрос беше право в целта, но ние нямахме отговор. Тялото на Ерика беше открито да лежи край контейнер за смет в уличката между кинотеатъра и хлебарския магазин. Викът, който чухме във фойето, беше на възрастна жена, забелязала крака на Ерика да стърчи иззад металния контейнер, докато се разхождала с внучето си. Дватама със Саймън изпреварихме полицията с няколко минути; аз стоях настрана, неспособна да откъсна поглед от очуканото розово кокетно токче, което принадлежеше на мъртвото тяло. След като провери за наличието на пулс и очевидни следи от борба, Саймън се втурна по уличката и зави зад ъгъла, преследвайки вероятния нападател.

Той обаче беше избягал — на място, където, изглежда, имаше компютър. Сигурна бях, че е така, защото Саймън стоеше до мен, все още задъхан от преследването, когато Кейлъб му прати съобщение, че е получил нов имейл.

Никой от нас не се изненада от прикачения файл със снимката на безжизненото лице на Ерика.

— Явно е същият, който ѝ е вързал тенекия. — Саймън ме погледна. — Не мислиш ли и ти така? Сигурно ѝ е определил среща с намерението да ѝ причини точно това.

— Може и така да е — отвърнах. — Само дето Ерика каза, че *тя* го е поканила на среща, след като цял месец всеки ден го е виждала в кафенето. А сме още десети юли. Групичката зад къщата край езерото беше от младежи, най-много да бяха колежани. Възможно ли е да са в града от толкова дълго време?

— Снимките от изгубения фотоапарат бяха правени три седмици по-рано — вдигна рамене Кейлъб. — Дори да прибавим няколко дни, пак не е толкова дълъг период.

— Ами другото момиче? — обади се Саймън. — Онова, дето се е гримирало дълго. Тя знаеше коя си, нали?

Кимнах доволна, че този път сме с открити карти и бях разказала (почти) всичко, което се случи в тоалетната на киното.

— Да, но й трябваше време да се сети откъде ме познава, също като на вас за Ерика. Явно още в началото ме разпозна, но чак на излизане се досети коя съм.

— Но откъде е могла да знае коя си? — попита Кейлъб. — В някои от статиите миналото лято се споменаваше, че Джъстин има сестра, никъде обаче не е излизала твоя снимка.

Това беше още един въпрос право в целта, останал без отговор. Оставаше неясно и защо брюнетката цяла вечност се кипреше пред огледалото. Дали не е чакала Ерика да излезе от кабинката? Или аз да си тръгна? А може би и двете.

— Е, ако тя има нещо общо — продължи Саймън, — едва ли е действала сама. Синините по врата на Ерика са доста широки. Някой доста по-едър и силен ги е оставил.

Пейдж простена, изправи се и отиде до парапета на верандата.

— Дали някой откачен маниак не прави всичко това... Но защо? Ако искат да привлекат вниманието ни, да ни разкрият пред света или каквото е там, защо не преследват мъже, за да ни принудят да излезем на светло? И след като очевидно знаят за връзката на Ванеса с всичко случило се, защо не ни нападат директно? Дали не мислят, че всички жени в Уинтър Харбър са като нас и заслужават да бъдат наказани? И ако е наистина така, не трябва ли ние — знам ли — да излезем с нещо като изявление? За да предпазим женската част на населението?

Колкото по-дълго говореше Пейдж, толкова по-бързо изстрелваше думите. Понечих да отида при нея, но Кейлъб ме изпревари. Застана край нея и леко я прихвана през раменете. Постояхме мълчаливо известно време; единствените звуци бяха кръсърците на чайките и потракването на съдове, които Луис местеше из кухнята, точно под верандата за почивка на персонала.

Точно тогава осъзнах какво съм казала преди малко.

— Сега е десети юли.

Погледът на Саймън срещна моя.

— Е, и?

— Вчера беше девети. — Посегнах към лаптопа на масата пред него. — Може ли?

Той плъзна компютъра към мен. Написах „точни дати на случаите на удавяне“ в търсачката на „Хералд“ и прегледах резултатите. Щом попаднах на точния линк, клигнах върху него и

върнах компютъра на Саймън. Без да помръдне, той впери поглед в екрана.

— Какво? — попита Пейдж. — Какво има?

— Чарлз Спинеикър — отвърнах.

— Вторият удавник от миналото лято. — Тя кимна. — Какво за него?

— Починал е на девети юли — тихо каза Саймън.

Тя отвори широко очи.

— Ами първата жертва — Пол Карсънс?

— Тринайсети юни — свъси вежди Саймън.

— Денят, в който откриха Карла — добавих.

Пейдж посегна към ръката на Кейлъб.

— Тези хора... които и да са... следват графика на събитията от миналото лято, така ли? Само че сега жертвите са жени вместо мъже?

Преди някой от нас да успее да отговори, долу се хлопна врата. По стълбите се чуха стъпки, които тичаха нагоре. На площадката изскочи Натали и усмивката ѝ угасна, щом ни видя.

— Извинете — каза. — Не исках да ви прекъсвам. Изобщо не знаех, че сте горе. Само исках да предупредя Пейдж, че първите гости пристигнаха.

Пейдж пусна ръката на Кейлъб, сякаш това можеше да подсказе за какво сме говорили допреди малко. После тръгна припряно към Натали, оправяйки пътьом блузата и полата си.

— Готови ли са топлият и студеният бюфет? — попита тя. — Ами музиката? Сигурна ли си, че двата вида меню са достатъчни?

Двете тръгнаха надолу по стълбите. Натали вървеше напред. Преди да изчезне зад завоя на стълбата, Пейдж погледна към мен и кимна:

— После ще поговорим за това.

— Дано не сте планирали специално това малко тържество така, че да не можем да присъстваме — каза Саймън, когато двете слязоха долу. — Защото няма как да пропуснем рождения ден на татко.

Погледнах бегло към Кейлъб. Той пусна парапета и тръгна към стълбите.

— Ще те чакам в колата. Не бързай.

— Ванеса...

— Обичам те.

Саймън спря. Усмихна се, въпреки тревогата си.

Затворих лаптопа, изправих се и протегнах ръка. Той се поколеба, преди да я поеме. Поведох го към най-отдалечения край на терасата, откъдето се откриваше великолепна гледка към пристанището долу.

— Нека мислим единствено за това тук, поне за минутка. — Притеглих го към себе си и опрях глава на гърдите му. — Моля те.

Брадичката му докосна върха на главата ми, когато кимна. После, точно шейсет секунди по-късно, каза:

— И аз те обичам. Затова искам да съм тук тази вечер. За да не те изпускам от поглед и да съм сигурен, че всичко с теб е наред.

Отстъпих назад и вдигнах очи към него.

— Дори да успееш да дойдеш тази вечер... какво ще правиш утре? Ами вдругиден?

— Ще измисля нещо.

— Ами наесен, когато се върнем в училище? Да не се каниш да шофираш от „Бейтс“ до „Дартмут“, за да ме приспиваш всяка вечер?

Той прибра един немирен кичур от бузата ми и целуна мястото, където допреди малко се спускаше косата.

— Толкова ли ще е лошо?

Топлина се разля в гърдите ми.

— Ще е чудесно. Но доста трудно за изпълнение. — Вдигнах лице и устните ни се срещнаха. Надявах се думите ми да са му вдъхнали увереност, защото имаха точно обратния ефект върху мен. — И сама ще се грижа за себе си, Саймън. Няма как иначе. Независимо дали ни харесва, или не — а на мен никак не ми харесва, — невъзможно е да сме всяка секунда заедно.

Той ме целуна и ме придърпа още по-плътно към себе си.

— Защо пък не — прошепна, докосвайки устните ми.

В отговор го целунах още по-силно. Когато се разделихме няколко минути по-късно, направих всичко възможно да го успокоя. Казах, че с помощта на Натали сме поканили само няколко отбрани гости. И че както обеща, Пейдж е сложила охранителни камери наоколо. Освен това обслужващият персонал е главно от мъже — не защото се очаква да има много работа, а в случай че някой се държи грубо и се наложи да потушаваме със сила избухналия спор. Накрая му

показах мобилния си телефон, където номерът на полицията в Уинтър Харбър беше в менюто за бързо набиране.

— Мразя това — каза той, впил поглед в телефона. — Искам да кажа, че добре си се сетила, но... защо трябваше да се стига дотук.

Целунах го още веднъж и двамата слязохме по стълбите. Когато стигнахме фойето, той продължи навън, а аз заставах зад стойката на салонния управител. Докато подреждах менютата, които Пейдж подготви специално за тази вечер — в тях имаше по-малко от десет блюда, включително предястията и десертите, увенчани с картинка на летяща риба, лично нарисувана от Пейдж върху копирна хартия — открит бутилка вода, оставена до телефона. Върху етикета беше залепена бележка.

Рибарите понякога са много приказливи. Това ще ти е от полза! — Натали.

След разговора ни на плажа подозренията ми относно новата сервитьорка в ресторанта на Бети се разсеяха. Ето защо първата ми мисъл бе, че това е жест на внимание. После се сетих за солта, която ми сервира заедно с кафето преди няколко седмици. Без да съм я питала, Пейдж обясни, че помощникът в кухнята объркал солниците и захарниците, докато ги пълнил предишната вечер, но аз все пак имах едно наум.

Затова взех бутилката, отворих я и отпих.

Никаква сол. Усмихнах се облекчено.

За щастие, бях взела достатъчно предпазни мерки да не се обезводня. Защото през следващия един час, едва настанила едни посетители, ми оставаше време само да грабна още менюта, преди да са пристигнали следващите гости. Вратата на главния вход непрекъснато се отваряше и затваряше, докато прииждаха нови и нови рибари, помъкнали термоси и увити в хартия пакети. Преди да ги настаня по местата, им показвах дългите маси, подредени в единия край на салона, над които висеше надпис ПЪРВИ КОНКУРС НА „РИБЕНАТА ЧОРБА НА БЕТИ“ ЗА МОРСКИ ИЗНЕНАДИ. Следях внимателно тяхната реакция, без все още да схващам напълно универсалната маркетингова стратегия на „Планинарите“. Повечето

обаче изглеждаха заинтригувани и въодушевени. А онези, които видимо предпочитаха да са на някое друго място в този момент, бяха поощрявани от ентузиазираниите си жени и приятелки; те — както доволна установих — не отстъпваха по численост.

Скоро всички маси бяха пълни и се наложи да настанявам гостите ни на бара. Когато и столчетата край него свършиха, а отвън все още прииждаха посетители, махнах на Пейдж, която следеше зорко масите за бъдещия конкурс.

— Каквото и да става, не връщай никого — каза тя, когато дойде при мен зад стойката на салонния управител.

— Но вече не остана нито един свободен стол — казах. — А тия, които са вече настанени, нямат намерение скоро да си тръгват.

— Тогава минаваме на правостоящи. Дай да видим къде ще е най-добре да ги настаним — в пространството около бара, на верандата или в задния двор?

— Това няма ли да предизвика опасност от пожар?

— Може — тя кимна към най-близката маса. — Затова пък си имаме пожарникар.

Пожарникарят явно беше и страстен рибар, защото го чух да се хвали на приятелите си между две големи глътки бира какъв невероятен улов е имал.

— Какво прави всичкият този народ тук все пак — попитах. — Мислех, че двете с Натали сте поканили само неколцина отбрани риболовци, колкото да предизвикате интерес.

— Точно така направихме. — Тя вдигна рамене. — Само че напоследък ме занимаваха други неща, както ти е известно, затова не прегледах внимателно списъка с гостите. Предполагам, че е поканила и още няколко души. Те на свой ред са споменали тук-там, както всъщност и очаквахме да стане.

Евентуално. Очаквахме *евентуално* така да стане, след като сме се уверили, че нещата изобщо вървят.

— Между другото — продължи Пейдж с усмивка, — казах ли ти колко си красива тази вечер?

Още преди да успее да отговори обаче, един от сервитьорите я повика. Затова се обърнах към следващите рибари, които чакаха да ги настаня, и ги помолих да ме следват. Докато вървахме през салона към бара, погледнах крадешком отражението си в огледалото над камината.

Пейдж имаше право. Преди да започна да излизам със Саймън, аз бях доста свита и никога не съм обръщала специално внимание на външния си вид. Сега беше различно, затова пък виждах предимно недостатъците си. Сигурно защото се надявах да са достатъчно, че да държат на разстояние представителите на противоположния пол. След идването ми в Уинтър Харбър на два пъти бях стъписана от външния си вид. Първият път беше, като се огледах в къщата край езерото след сблъсъка в мазето на ресторанта на Бети. Вторият беше снощи, когато прехвърлях през ум събитията от деня, докато се приготвях да лягам. Като се има предвид колко немоцна се чувствах в тоалетната на киното следобед и колко разстроена и уплашена бях от смъртта на Ерика, се очакваше да съм прекалено изтощена, за да застана пред огледалото в банята.

Въпреки това се чувствах силна. А когато видях отражението си, дъхът ми секна от изненада, не от страх.

За това имаше само едно обяснение. Когато използвах вътрешния си глас върху мъжете, както стана в мазето на ресторанта и във фойето на киното, тялото ми по някакъв начин използваше тяхната енергия, което не беше ставало никога досега. Не само се чувствах многократно по-силна, но очите ми блестяха и кожата ми сияеше, сякаш преливах от живот и любов, които ми придаваха някаква вътрешна светлина.

Не можех да отрека ефекта от всичко това, тъй като лично се уверих в него.

Беше изумително.

— Ванеса!

Тъкмо бях настанила поредните рибари и щом се обърнах, видях Оливър, който стоеше пред мен, обвинил ръка около Бети.

— За какво е всичко това? — надвика глъчката той. — Какво става?

— Имаме тържество — щастливо обяви Бети. — Даже аз мога да се досетя.

— Но нали Пейдж каза, че ще е просто малко събиране. Точно затова се отбихме — да ви поздравим и да хапнем.

— Много добре сте направили. — Прегърнах ги набързо и се опитах да уловя погледа на Пейдж. Тя обаче беше потънала в разговор с един рибар край масите за конкурса и не ме забеляза. —

Предполагам, че след толкова вяло начало на летния сезон хората вече са готови да му отпуснат края. Веднага ще ви настаня, но междуременно искате ли нещо за пиене?

Помолих един от сервитьорите да им донесе чай с лед, а друг — да свали от терасата за почивка на персонала два стола и малка маса. Връщах се във фоайето, когато срещнах Натали да бърза към кухнята. Тя сграбчи ръката ми и ме повлече след себе си.

— Не е ли страхотно! — обърна се сияеща към мен. — Заведението е направо претъпкано.

— Наистина е пълно — доста повече посетители, отколкото очаквахме.

— И явно всички доста се забавляват. — Тя вирна брадичка. — Включително нашият любим управител.

Хвърлих поглед през рамо. Допреди минутка Пейдж разговаряше с един рибар и двамата оглеждаха донесения улов, изложен върху подноси с лед. Сега тя беше заобиколена от цяла група мъже и вече не поглеждаше към масите на конкурса. Стоеше в центъра, усмихваше се, смееше се с глас и от време на време протягаше ръка, за да потупа някого по рамото или да го стисне за лакътя.

— Може би и аз трябва да последвам нейния пример — каза Натали. — Ще завъртя главите на тълпа непознати сладури, за да забравя Уил.

— Тя на никого не е завъртяла главата — казах бързо.

— Не и досега. Но по вида им си личи, че това е само въпрос на време.

Нищо не отговорих. Защото Натали имаше право. Пейдж флиртуваше така, сякаш животът ѝ зависи от това... Дори така да беше, пак ме болеше да я гледам. Не исках и на най-добрата ми приятелка да се налага да върши онова, което аз бях принудена да правя. А най-малкото желях да го демонстрира пред всички, когато стотина чифта очи следят всяко нейно движение.

— Най-добре да си нагледам масите — каза Натали. — Нямам намерение да преобръщам лодката заради недостатъчно внимателно обслужване.

Тя ме остави, а аз си запроправях път обратно към фоайето. Тъй като все още се чувствах заредена с енергия след вчерашния контакт с момчето в киното, държах очите си сведени надолу и бях кръстосала

ръце на гърдите. Усещах погледите на мъжете по себе си и не исках неволно да предизвикам или окуражавам някой от тях.

— Ванеса!

Намирах се до вратата към фоайето и спрях, вдигайки поглед. До стойката на салонния управител стоеше възрастен мъж с побеляла коса, любезна усмивка и венчална халка.

— Да? — отвърнах.

— Помолиха ме да ви предам това. — Той ми подаде дълъг пакет, опакован с кафява хартия. — Последният участник в конкурса.

Приближих и взех пакета. Оказа се по-мек и по-лек, отколкото очаквах.

— Това риба ли е? — попитах. Ако се съди по изложените върху подносите с лед останали участници в конкурса, явно собствениците им смятаха, че колкото по-дълги и по-тежки са те, толкова по-добре.

— Предполагам, въпреки че господинът не уточни. Просто ме спря на входа, помоли ме да ви го предам за конкурса и си тръгна.

Обърнах пакета от другата страна. Кафявата хартия нищо не ми подсказваше.

— Лично на мен ли държеше да го предадете?

— Ако вие сте Ванеса Сандс, тогава да.

— Знаете ли кой беше?

— Нямам никаква представа.

Внимавах да не притесня възрастния приносител с допълнителните въпроси, затова оставих пакета и отвърнах на усмивката му.

— Как изглеждаше той?

— Не съм много сигурен. Стоях с гръб към него, когато ми връчи пакета, а когато се обърнах, вече си беше заминал.

Благодарих на възрастния мъж и придружих него и приятеля му до бара. Оказаха се последните гости, които трябваше да настаня. Възползвах се от затишието и тръгнах да проверя как са Бети и Оливър — намерих ги все още озадачени, но доволни; да нагледам Луис, който вилнееше из кухнята, въодушевен, че има работа; и да отговоря на Саймън, който ми пращаше вече второ съобщение.

„Заети сме, но сме добре“, написах в отговор. „Всичко е под контрол. Наслаждавай се на вечерята, ще ти се обадя по-късно, хо“

В салона Пейдж вече стоеше пред микрофона, нает от местна рок банда. Тя приветства всички дошли за първия конкурс с „морски изненади“ в ресторанта на Бети, благодари на участниците в него и се зае да представя улова, който щеше да се състезава. Тук нямаше риби чудовища, каквито ни описа Натали, но въпреки това се срещаха няколко много интересни обекта. Някои от тях можеха да претендират за уникални качества като безформени перки и необичайна окраска. Пейдж говореше леко, естествено и умело отвърщаше на рибарите, които задаваха въпроси и правеха коментари от местата си. Не исках да я прекъсвам, затова изчаках, докато ме забележи край подносите с изложения улов. Тогава ѝ подадох пакета с последния кандидат за участие.

Тя ми даде знак да се присъединя към нея. Поклатих глава.

— Запознахте ли се вече с Ванеса? — почти пропя на микрофона Пейдж. — Тя е нашият възхитителен салонен управител.

Рибарите започнаха да ръкопляскаат и да подвикват одобрително. Лицето ми пламна и доби цвят на зряла череша. Усмихнах се престорено и помахвах в отговор.

— Какво имаме тук? — попита Пейдж.

Погледнах през рамо с надеждата външната врата да се окаже съвсем наблизо, опитвайки се да измисля предлог — неуспешно — как да се измъкна.

— Последният участник в конкурса — казах най-накрая.

Тя вдигна едната си ръка зад ухото и сви шепа.

— Какво било?

Повторих, този път по-силно.

— Страхотно. Донеси го тук!

Ще ти го върна тъпкано за това — помислих си.

Дори да ме беше чула, Пейдж не го показа. Изражението ѝ остана непроменено, докато вървах към малкия подиум.

— Ето го и него! А сега нека отново аплодираме нашия очарователен салонен управител!

Връчих ѝ пакета с усмивка, помахвах отново и отстъпих в дъното на салона. Кожата ми гореше от вперените в мен погледи.

— А сега да видим какво имаме тук... — Пейдж подаде микрофона на вокалиста на групата, който го сграбчи с две ръце, сякаш

се страхуваше да не го изпусне и да разочарова хипнотизиращото момиче пред себе си.

Усмивката ѝ стана още по-широка, докато развързваше лентата и внимателно разопаковаше пакета. После се наведе към микрофона.

— Изглежда, ще ни трябва още по-голяма сцена, защото сред нас има комедиант!

Тя вдигна над главата си плюшената играчка — косатка, — за да я видят всички. Според мен това беше по-скоро странно, отколкото забавно, но в салона се надигнаха смехове, когато рибарите я видяха.

— Само не ми казвайте, че това е сериозно предложение — продължи Пейдж. — Нашият нов портал е красив, но едва ли би издържал косатка, която тежи пет тона!

Това предизвика нова вълна от смехове. Пейдж се присъедини към тях, а звукът на гласа ѝ накара рибарите да се почувстват още по-щастливи. Дамите в салона не изглеждаха толкова доволни, но Пейдж сякаш не забелязваше това.

Или напротив. Секунда по-късно усмивката ѝ замръзна, после изчезна.

Тя обаче не гледаше към пълния салон, а към плюшената играчка в ръцете си. Обърна я от другата страна и я приближи към очите си. При това движение под светлината на портативните прожектори над подиума на врата на косатката проблесна нещо. Приличаше на пламъче от клечка кибрит, но беше сребърно вместо златисто.

Рейна.

Пейдж захвърли играчката и се втурна навън. Чух я да вика... но устните ѝ не помръдваха.

ГЛАВА 19

— Слава богу!

Застанах на вратата на кухнята все още с ключовете от колата в ръка. Мама се хвърли към мен, притиснала ръка към гърдите си.

— Минава полунощ — добави тя.

— Обадох ти се три пъти — отговорих, — за да ти кажа, че ще закъснея; за да ти кажа, че още ще закъснея и най-накрая да ти кажа, че вече тръгвам от ресторанта.

Тя ме стисна в прегръдката си.

— Ти си добра дъщеря. Но от последното ти обаждане минаха четиридесет и пет минути.

Докато прегръщах мама, надзърнах към дневната. Татко стоеше между дивана и масичката за кафе и толкова силно стискаше чашата с вино, че дори през една стая виждах побелелите му кокалчета.

— Съжалявам. — Дръпнах се от мама, за да не усети как учестено бие сърцето ми, докато я лъжа. — Колата на Пейдж не запали и трябваше да я откарам до тях.

Мама въздъхна. Татко кимна. А аз си мислех за истинската причина за закъснението — параноята така ме тресеше, че смених посоката осем пъти, щом видех фарове зад мен, за да заблудя евентуалните си преследвачи. Успях да се откъсна прекалено лесно, което означаваше, че може би не са ме следили, но въпреки това пътят от ресторанта на Бети до нас, който обикновено траеше петнайсет минути, сега ми отне тройно повече време.

— Нали вече съм тук. — Опитах се гласът ми да прозвучи безгрижно. — Напълно съм изтощена. Май само ще поплувам и отивам в леглото.

Целунах мама по бузата и тръгнах към татко да кажа лека нощ и на него. Когато приближих, той сложи ръка на рамото ми. Жестът му беше едновременно нежен и твърд.

— Искаме да поговорим с теб — каза.

— Не може ли да почака до утре сутринта? — попитах, защото гласът му беше сериозен, а аз не знаех дали ще понеса още драматични преживявания тази вечер. Освен това обещах да звънна на Саймън, щом се прибера, защото той се тревожеше не по-малко от родителите ми, знаех го.

— Боя се, че е невъзможно. — Татко посочи фотьойла от другата страна на масичката за кафе. — Седни, моля те.

Погледнах към мама, която взе чашата си с вино и седна до татко на дивана.

— Празнуваме ли нещо? — попитах, отпусайки се на стола. Родителите ми винаги пиеха по чаша вино на вечеря, но вечерята беше свършила преди часове. Обикновено по-късно след това минаваха на безкофеиново кафе или чай.

— Може да се каже — отвърна мама.

— Не ми се виждаш щастлива — казах.

— Имаме оферта. — Татко свали очилата, приведе се напред и пъхна събраните си длани между коленете. — Става дума за къщата край езерото.

Противоречието между печалните лица и изборът на питие най-после намери своето обяснение. Сърцето ми едновременно подскочи и се сви.

— Това е добра новина, нали? — попитах. — Но в същото време и тъжна, защото къщата вече няма да е наша... Поне грижите ни ще са с една по-малко.

— Наистина е добра новина. — Мама потри ръка в гърба на татко. — Което ще рече, че нямаме повече работа тук.

Отново се почувствах обърквана и недоразбрала.

— Какво искаш да кажеш?

— След като продадем къщата край езерото, вече нищо не ни задържа тук — каза татко, сякаш това обясняваше всичко.

— Тук? — повторих. — Говориш за тази къща, или за Уинтър Харбър изобщо?

— И за двете — намеси се мама.

— Извинете — тръснах глава, — но нещо не разбирам. Та ние току-що купихме тази къща. Мамо, ти току-що завърши обзавеждането. Ако е трябвало да останем само докато продадем къщата край езерото, защо беше всичко останало?

Опитвах се да остана спокойна и разсъдлива. В противен случай трябваше да се метна пак на джипа, да отида при Саймън и да се закопчая за него с чифт белезници.

Вместо да отговори, мама взе бутилката вино от масичката. Проследих движението ѝ и забелязах вестника, послужил за подложка. Заглавието на първа страница крещеше:

**ЕРИКА АНДЕРСЕН, 28, ОТКРИТА МЪРТВА КРАЙ КИНОТО В УИНТЪР ХАРБЪР. МЕСТНИ
ЖИТЕЛИ И ТУРИСТИ В ПАНИКА. ПОЛИЦИЯТА ТРЕСКАВО ТЪРСИ УЛИКИ**

— И искате да се махнете заради това? — попитах.

— Виждаш ли някоя по-добра причина? — тихо отвърна татко.

Сецах се за различни причини — че преди жертвите бяха мъже, а сега са жени — но те не бяха по-добри.

— Решихме да не прибързваме, когато откриха първото момиче — продължи татко с треперещ глас, — но след този случай повече не можем да чакаме.

— Ванеса — наведе се мама към мен, — досега мислехме, че всичко лошо е останало зад гърба ни.

— Но сега не са... — Спрях насред думата. — Сега не е като миналото лято.

— Няма значение — отвърна мама. — Стават неща, които не би трябвало да се случват. Ако имаше и най-малък признак, че подобно нещо е възможно, никога не бихме се върнали.

— Не можем да си позволим да те изложим на опасност — добави татко.

— Изобщо не съм изложена на опасност. Добре съм. Нещо повече — чувствам се великолепно. — Посегнах към лампата до стола си и я запалих. — Вижте — не изглеждам ли прекрасно? Не съм ли здрава?

— Наистина си прекрасна — призна мама, — но...

— Това е защото вие сте тук. Защото плувам в океана и дишам солен въздух. Тук е мястото ми, тук *имам нужда* да бъда. По-опасно ще е да се върна в Бостън, отколкото да остана тук.

— Не е нужно да се връщаме в Бостън. — Татко погледна към мама и тя кимна. — Мислехме да опитаме в Калифорния или в Орегон, а защо не и на Хаваи. Нищо не пречи да сме край океан чак до края на лятото, просто няма да е Атлантическият, а ще е Тихият океан.

Очите ми се навлажниха.

— Ами Пейдж?

— Тя е най-добрата ти приятелка — каза мама — и ще те разбере. Дори може да дойде с нас, стига да иска.

— Не може да остави ресторанта. — Поех си дълбоко въздух и преглътнах сълзите. — А какво ще стане с Шарлът.

— Тя и без това нямаше намерение да се задържа дълго тук — отвърна татко. — Ти сама го знаеш.

Сведох глава. Сълзите покапаха в скута ми. Не им обърнах внимание.

— Колкото до Саймън — започна меко мама, като опипваше почвата, предполагайки съвсем правилно за какво мисля в момента, без да смея да го изрека, — той също би те разбрал.

— Той може ли да дойде с нас? — попитах.

Мама се поколеба.

— Не съм сигурна, че това е добра идея. Вие двамата рано или късно ще трябва да се сбогувате. Може би така ще е по-безболезнено.

Но нямаше да е така. Раздялата със Саймън, дори за ден, винаги ми причиняваше болка.

Само че не можех да обясня това на родителите си. Дори да намерех точните думи, те едва ли биха го разбрали. И макар че щяха да се чувстват виновни заради това, пак не биха се съгласили да останат.

Имаше само едно нещо, което можеше да ги убеди.

— Джъстин — прошепнах.

Татко се дръпна назад. Мама тихичко ахна.

Представих си образа на сестра ми, заразителната ѝ усмивка, блесналите от вълнение очи. Почти я виждах как се крие в съседната стая и шепне пред миниатюрен микрофон, който беше свързан със слушалка в ухото ми. Щях да чувствам вина заради онова, което се канех да кажа, ако то не беше отчасти истина и ако не бях сто процента сигурна, че Джъстин би ме подкрепила във всичко.

— Страшно ми липсва — продължих.

Мама скочи от мястото си, заобиколи тичешком масичката, и приседна на подлакътника на моя фотьойл.

— Разбира се, че ти липсва. И с нас е така.

— Имам чувството... знам ли... че като съм тук, съм някак по-близо до нея. Сигурно защото това е мястото, където за последно бяхме заедно. Навярно звучи глупаво, но...

— Точно така звучи наистина. — Мама ме прегърна през раменете и ме целуна по главата.

Поех си дълбоко въздух.

— Затова ще ми е много трудно да замина. Не мога да си представя да прекарам лятото на място, където не съм била заедно с Джъстин. Нали всяка лятна ваканция идвахме точно тук. Едно е да се преместим от къщата край езерото в тази къща, но съвсем да напуснем Уинтър Харбър... Това ми се струва някак... нередно.

Мама ме притисна към себе си, докато главата ми не се склони на гърдите ѝ. Очите ми още бяха пълни със сълзи, затова не успях да разгледам добре изражението на татко, когато двамата с мама си размениха мълчаливи погледи, но не бих се изненадала, ако и неговите очи са влажни.

Миг по-късно мама въздъхна и каза:

— Е, не е наложително да събираме багажа още тази вечер. Защо не си починеш, а утре сутрин пак ще поговорим.

Подсмръкнах и кимнах с глава. Тя още веднъж ме притисна към себе си, после стана и се върна на дивана при татко. Избърсах очите си с ръкава на джинсовото яке, пожелах им лека нощ и тръгнах да излизам.

— А, скъпа! — извика след мен мама, когато вече бях в коридора.

Спрях и се обърнах.

— Искаме да напуснеш работата в ресторанта на Бети.

— Но...

— Това не подлежи на обсъждане. Не може да продължаваш да шофираш сама посред нощ. Двамата с баща ти ще ти даваме джобни. — Тя се извърна и ми прати въздушна целувка от дивана. — Лека нощ!

Отворих уста да възразя, но после размислих. В сравнение с перспективата да се махнем от града, това беше напълно справедливо желание. А аз не исках да си насилвам късмета.

Щом стигнах моята стая, грабнах две бутилки солена вода от хладилника и започнах да пия, докато набирах номера на Саймън. Той вдигна още на първото позвъняване.

— Искаш ли да излезем някъде утре? — попитах, преди да започне да ме разпитва къде съм била и дали съм добре.

— Да излезем ли?

— На разходка сред природата или нещо такова. Можем да си направим пикник.

— Не трябва ли да си на работа?

Седнах на леглото и смъкнах якето.

— Ще си взема почивен ден. Ти можеш ли да се измъкнеш от яхтеното пристанище?

— Сигурно... Само трябва да се разбере с Монти и Кейлъб сутринта.

Личеше си, че му е приятно, но е и объркан. Продължих да бърбря, за да може приятното усещане да надделее над объркването.

— Знам, че се разделихме само преди няколко часа, но пак ми се струва, че е минало страшно много време. Затова ми се ще един цял ден да сме заедно. Нали ще е хубаво?

— И аз непрекъснато си мисля за същото. Страхотно. Ще направя всичко възможно да се измъкна.

Усещах усмивката в гласа му. Въпреки обезпокоителния разговор, завършил току-що в дневната, той също ме накара да се усмихна.

Поговорихме още няколко минути. Разказах му как е минала вечерта в ресторанта на Бети, като внимателно избегнах някои от най-тревожните подробности. Реших, че ще е по-добре да ги обсъдим очи в очи. Той на свой ред ми разказа за вечерята по случай рождения ден на баща си.

— Много ми се искаше и ти да дойдеш — каза.

— На мен също. — Пресуших едната от бутилките с вода и отворих втората. — Може следващата година да успея.

— Задължително.

Решихме да обсъдим подробностите около едnodневното ни бягство на сутринта, пожелахме си лека нощ и затворихме.

Напрегнатата вечер определено повлия на резултата от общуването с Тим, момчето от киното, и ефектът от него постепенно

взе да избледнява. Умората отново завладя тялото ми, а кожата ми беше станала толкова суха, че по колана на черната ми пола бяха полепнали прозрачни люспици. Най-бързият начин за възстановяване беше да поплувам, затова се върнах в банята за банския, който висеше на закачалката на вратата. Преди да започна да се преобличам, отидох да пусна щората на прозореца и видях, че в спалнята на Шарлът още свети.

Тя лежеше в леглото, но не можех да видя дали чете или спи. В скута ѝ имаше отворена книга, но главата ѝ беше отпусната на възглавницата и обърната на една страна. Наблюдавах я близо минута. Когато не забелязах никакво движение, освен повдигането и спускането на гърдите ѝ, дръпнах щората надолу.

Будна съм.

Замръзнах. Даже не дишах, докато дърпах отново щората нагоре.

Шарлът седеше в леглото. Очите ѝ бяха отворени... и гледаха право към мен.

Искаш ли да дойдеш при мен?

Както стана и с Пейдж по-рано тази вечер, устните ѝ не помръдваха.

Преглътнах мъчително. Кимнах.

Още не беше станала от леглото, когато влязох в стаята. Замръзнах на прага, разколебана дали да продължа напред. Не бях влизала тук, откакто тя се настани в спалнята за гости, и все още не можех да се освободя от усещането, че се натрапвам. Въпреки че това беше семейната ни къща.

— Здравей — каза тя.

— Здравсти. — Не помръднах.

— Ще имаш ли нещо против да ми подадеш жилетката, моля? — попита тя след миг. — На канапето в нишата на прозореца е.

Сега, когато вече имах конкретна задача, се раздвижих. Влязох вътре, взех жилетката и я подадох. Забелязах, че е само по една тънка памучна нощница и погледнах встрани, докато си намяташе жилетката.

— Извинявай, не исках да досаждам... ако нямаш нищо против. Мислиш ли, че бихме могли...

Извърнах се. Дишах тежко. Шарлът направи усилие да се надигне. Ръцете ѝ се тресяха, докато се опитваше да улучи ръкавите на

вълнената жилетка. Чертите на лицето ѝ се изкривиха, сякаш това нищожно усилие ѝ причиняваше огромна болка.

— Всичко е наред — казах, надявайки се гласът ми да не издаде колко съм разтревожена за нея.

Приблжих до леглото и ѝ помогнах да облече жилетката. Тъй като ръцете ѝ продължаваха да треперят и на нея ѝ беше трудно да ги движи, аз нежно натиснах едното ѝ рамо напред, докато вдигна ръкава догоре. После ѝ подадох ръка и тя я пое с двете си длани. Опря се на мен, колкото да може за малко да отлепи гръб от възглавницата, за да преметна жилетката върху гърба ѝ. После отново се отпусна назад с едно ооох и затвори очи. Докато тя си почиваше, нахлузих и другия ръкав.

— Искаш ли да затворя прозореца? — попитах.

— Не, благодаря. Студеният въздух ми действа добре.

Приседнах на софата в нишата на прозореца и зачаках. Огледах стаята, новата тоалетна масичка, отрупания с дрехи фотьойл и кушетката. Крайбрежен мотив, рисуван от местен художник. Килим в избеляло синьо. Бели рози на нощното шкафче. Подобни интериори има по списанията за обзавеждане и всяка домакиня би искала да ги пренесе у дома си, а гостите, които се отседнали в такава стая, нямат желание да си тръгнат.

Но по всичко личеше, че нашата гостенка има други планове.

— Извадила си куфара — казах. Лежеше на пода край вратата. Обувките и дамската ѝ чанта бяха до него, сакото беше метнато върху капака.

Очите на Шарлът се отвориха. Главата ѝ бавно се обърна към куфара.

— Така е.

— Защо?

Тя въздъхна, или поне се опита да го направи. Въздухът заседна в гърдите ѝ, закашля се и тази кашлица разтърси таблите на леглото.

Скочих, втурнах се към банята и се върнах с чаша вода. Мама не инсталира хладилник в стаята, докато Шарлът ни гостува, затова пък се беше погрижила тя винаги да има гарафа прясна солена вода подръка.

Шарлът посегна към чашата. Седнах на леглото с лице към нея, натиснах нежно рамото ѝ, докато се облегне назад, и чак тогава

поднесох чашата към устните ѝ. Тя отпи между два пристъпа на кашлица, а през това време аз оглеждах устата, страните и челото ѝ. Очаквах бузите ѝ веднага да порозовеят и кожата ѝ да се изглади... но това не стана.

Най-сетне пристъпите на кашлица утихнаха — чак след втората чаша вода. Шарлът отпусна глава на възглавницата и се опита да се усмихне.

— Плува ли днес? — попитах.

— Да.

— Трябва пак да поплуваш. Още сега. Ще ти помогна да слезеш до плажа.

— Благодаря, Ванеса, но няма как да стане. Много съм уморена. Сама виждаш.

Мисля, че бих усетила, ако с нея се случва нещо нередно. Но не вярвах да се е стигнало чак дотам.

— Утре сутрин заминавам — продължи Шарлът. — И без това се задържах повече, отколкото планирах, и вече не мога да отлагам уречените срещи.

— Но ти си болна, или поне толкова уморена, каквато не съм те виждала преди. Пък и вече е много късно. Невъзможно е да шофираш до Канада недоспала.

Тя плъзна ръката, която лежеше на гърдите ѝ, върху одеялото между нас, сякаш искаше да ме успокои.

— Ще се оправя. — Вдиша, издиша. Дишането ѝ беше сухо, дрезгаво. — Искам — трябва — да ти кажа още нещо, преди да замина.

— Това може да почака — отвърнах, без да се замисля, защото исках да ѝ спестя усилието. — Ти вече ми каза достатъчно и това промени коренно обичайния ми ритъм на живот. Каквото и да е останало, може да почака до следващата ни среща.

— Както вече ти обясних...

— Не знаеш колко време ще отсъстваш. Помня. Мога да почакам. — Когато тя отново се опита да ми възрази, бързо продължих: — Ако междуременно възникнат някакви въпроси, винаги мога да попитам Бети.

Клепачите ѝ се отпуснаха и тя затвори очи за кратко. Помислих, че плаче. Но тя отново ме погледна. Сега погледът ѝ беше по-бистър

отпреди.

— Трябва да се откъснеш от всичко на този свят.

— Моля?

— Когато слушаш, трябва да се абстрахираш от всичко наоколо — разговорите, шумът от минаващи коли, разбиването на вълните в брега, — докато мислите ти се укротят и съзнанието не се проясни. Докато не останеш насаме със себе си, дори когато се намираш в стая, пълна с хора. Пълната концентрация е крайно необходима.

— Все още не схващам.

Тя протегна към мен пръстите на ръката си, която все още беше отпусната на леглото.

— Нали искаш да се научиш да чуваш нашите себеподобни? При това да го правиш по своя воля, и то не само когато разговаряте гласно.

Наистина исках да се науча да го правя — по някое време в далечното бъдеще. Сега не беше моментът.

За жалост, Шарлът продължи, преди да съм намерила достатъчно убедителни думи да я прекъсна. Колкото повече говореше, толкова повече будеше любопитството ми и вече не можех да я спра.

— Трябва да се ослушваш за гласовете на другите и това да се превърне в твоя втора природа. Трябва да ги чуваш как се смеят, как плачат, как крещат или изразяват други силни чувства. Трябва да улавяш този звук толкова чисто, сякаш всичко се случва пред очите ти точно в този момент.

Тя замълча, за да си поеме дъх. Надигнах се с намерението да ѝ донеса още една чаша вода, но тя плъзна пръсти върху ръката ми и ме спря.

— После трябва да избереш една-единствена нота и да се концентрираш върху нея. Трябва да я разтеглиш, да я раздуеш, да я оставиш да изпълни главата ти до степен, когато вече ти е непоносимо да издържиш този натиск. После ще дойдат и мислите.

Докато я слушах, изучавах лицето ѝ. Нямаше признаци говоренето да я изтощава още повече и тя недвусмислено ми показа, че иска да сподели всичко това с мен точно сега. Затова въпреки желанието да я оставя да си почине... реших, че няма да навреди да задам още няколко въпроса.

— Тогава как така преди чувах останалите сирени, без специално да съм го искала? — започнах предпазливо.

— Както стана на дъното на езерото ли, когато ме чу да ти говоря?

Кимнах.

— Сирените по рождение са надарени със способността безмълвно да разговарят помежду си. Разликата между това и всичко останало, което току-що ти описах, е, че диалогът трябва да се води лично. Ние инстинктивно се настройваме на една и съща вълна; телата ни намират общото помежду ни, дори да не го съзнаваме. Когато другата сирена се намира до теб на ръка разстояние, ти би трябвало да можеш да разговаряш с нея, без да произнасяш и една дума гласно. Но въпреки това и двете трябва да сте силно концентрирани — всяка трябва целенасочено да се обръща към другата. С времето обаче това започва да става почти без усилие. След като веднъж се е получила връзка помежду ви, общуването става все по-лесно, физическата близост вече не е наложителна. Затова двете с теб можем да разговаряме дори когато сме в различни стаи на къщата.

Това обясняваше защо чух как Пейдж изрича името на Рейна в ресторанта и как долових тя да казва името на нероденото си дете в нощта на фестивала „Северно сияние“ миналото лято. Сега вече ми стана ясно как чух гласа на Зара на дъното на океана в подножието на Скалите на Хиона и при езерото миналата есен.

Имаше нещо обаче, което не се вписваше в картината.

— Миналото лято чух Джъстин да ми говори, след като беше умряла — казах.

Тъглчетата на устата на Шарлът се отпуснаха надолу.

— Спомням си. Каза ми го миналата есен.

— Но тя не е била сирена... нали?

— Не.

— Тогава как е възможно?

Пръстите на Шарлът пробягаха леко по ръката ми.

— Не е възможно — каза. — Или поне не е това, което ти се струва.

Някъде ниско долу една вълна се разби в брега. Подскочих, защото и без това се чувствах изопната като струна.

— Сигурно ще ти е трудно да разбереш — продължи Шарлът, — а още по-трудно да го приемеш. Сигурна ли си, че въпреки това искаш да знаеш?

Сърцето ми блъскаше в гърдите. Отпуснах се обратно на леглото.
— Да, моля те.

— Гласът в главата ти, макар и същият като този, който си чувала цели седемнайсет години, не е бил на сестра ти. — Тя помълча, оставяйки ме да осмисля чутото. — Това си била ти.

Ударите в гърдите ми внезапно секнаха.

— Джъстин ти говори в моменти на стрес, нали? Само когато се чувстваш много тъжна, уплашена или объркана.

Пренесох се мислено назад към събитията от миналото лято. Чух Джъстин за първи път, когато се върнах в Уинтър Харбър след нейното погребение. Точно когато приближавах по автомобилната алея към къщата край езерото, ми се стори, че виждам зад гърба си проблесване на сребриста светлина. Джъстин ме окуражи да следвам сребристите лъчи, които излизаха изпод вратата на стаята на Зара и да прелистя докрай нейния албум с изрезки, където бяха изброени любовните ѝ завоевания и жертвите ѝ, въпреки че тогава ми се искаше да избягам начаса. Тя ме насочи как да открия Кейлъб, когато той се откопчи от хватката на своята похитителка. Свързваше се с мен всеки път, когато имах нужда от нея, както би направила и ако беше жива.

Шарлът прие мълчанието ми за съгласие и продължи.

— Както вече знаеш, телата ни могат да действат самостоятелно, независимо от нашата воля. Когато си чувала гласа на Джъстин, твоето тяло е реагирало спонтанно, преследвайки две цели. Първо: смекчило е болката ти, като те е накарало да чуеш глас, който не съществува. Това може да се случи не само на сирена, а на всеки, който е преживял трагична загуба.

— Но тя, гласът, знаеше неща, които аз не зная. Като например че Кейлъб тича надолу по пътя към бензиностанцията. Това ми помогна да го намеря. Ако съм говорела сама на себе си, тогава как щях да знам къде да го търся?

— Това е второто нещо, за което тялото ти се е погрижило — отвърна Шарлът. — То се е свързало със сирените около теб, без да го знаеш, събрало е информация от тях и ти я е предало чрез гласа на Джъстин, за да послушаш.

Поклатих глава, опитвайки се да проумея всичко това.

— Излиза, че когато чух Джъстин да ме насочва към Кейлъб, който тича надолу по пътя... съм получавала информация от Зара чрез

тялото ми?

— Точно така. Тя и Кейлъб са имали физическа близост непосредствено преди той да избяга, права ли съм? Ето защо все още са били свързани по някакъв начин и тя е можела да долови къде се намира. Тялото ти се е възползвало от това. Такава дарба притежават единствено сирените, за разлика от способността да чуваш гласа на изгубен любим човек.

Извърнах глава и се загледах през прозореца. Шарлът се оказа права. Непосилно беше да слушам всичко това, а още по-трудно — да го приема. Откакто Джъстин умря, не можех да си обясня случващото се, но въпреки това ми се щеше да вярвам, че е възможно. Успокоявах се с мисълта, че Джъстин продължава да е с мен, макар и безвъзвратно изчезнала физически.

— След фестивала „Северно сияние“ вече не я чуваш, нали? — предпазливо попита Шарлът. — Това стана, след като преодоля страха си да скочиш от скалата и спря нападението на сирените.

Явно не успях да ги спра задълго, но другото беше истина. Оттогава насам аз просто си припомнях гласа на Джъстин, а не се обръщах към нея с конкретен въпрос.

— В онази нощ ти се преобрази и повече нямаше нужда от Джъстин за кураж — каза Шарлът. — Тялото ти вече може да се справя и само, без да се свързва с останалите сирени. Умът ти е излекуван и ти нямаш нужда от нея...

— Напротив. — Главата ми се отметна назад. — Винаги имам нужда от нея.

Шарлът тъжно ми се усмихна.

— Не ме остави да довърша. Щях да кажа, че вече нямаш нужда от нея по същия начин.

Исках да възразя, но не можех.

— Има и още нещо, Ванеса — продължи след малко Шарлът. Гласът ѝ беше тих, сериозен. — Не знам как да...

Прекъсна я нов пристъп на кашлица. Той цялата я разтърси и продължи с още по-голяма сила. Сkochих от леглото и се втурнах за каната с вода в банята. Опитах се да поднеса чашата към устата ѝ, но тялото ѝ се гърчеше необуздано. Всеки път, когато нейните устни приближаваха водата, дробовете ѝ сякаш се взривяваха в гърдите и я мятаха обратно на възглавницата.

— Ванеса, какво...?

Вдигнах поглед. Татко стоеше пред откритата врата с широко отворени очи, вперил поглед в Шарлът.

— Помогни ми! — Стиснах ръката ѝ и отново поднесох чашата към устните. — Тя се дави и аз не мога... не знам как да...

Той на мига се озова край мен. Седна на леглото до нея и обви с ръка раменете ѝ. Тя се отпусна върху него и скоро той също се тресеше от пристъпите на нейната кашлица. Прихвана тялото ѝ и с другата ръка и я прегърна здраво, доколкото му позволяваха пристъпите. Когато тя на свой ред се вкопчи в бедрото му, кокалчетата на ръцете ѝ сякаш заплашваха да пробият тънката кожа.

За момент се почувствах стъписана от тази близост. Изпитах неудобство, сякаш в мое присъствие се случваше нещо нередно.

Малко след това обаче възвърнах решимостта си.

— Хвани ръката ѝ.

Татко ме погледна смутен.

— Притисни я към гърдите си. Моля те!

Той мълчаливо ми се подчини. Взех другата ръка на Шарлът и се надвесих над нея.

— Пей, Шарлът — казах, впила поглед в очите ѝ. — Трябва да пейш. Точно както ме учеше да го правя.

Звукът, откъснал се от устните ѝ, нямаше нищо общо с онзи, който хипнотизира играча на фризби на кея преди няколко дни. Сега беше нисък. Груб, фалшив. Сякаш насила се опитваше да се изтръгне от тялото, което не му позволяваше да излезе.

Освен това нямаше никакъв ефект. Когато татко вдигна очи, погледът му оставаше все така бистър, незасегнат.

Най-накрая, когато Шарлът изглеждаше толкова изтощена, че нямаше сили дори да кашля, пристъпът утихна. Татко обаче не я пусна, а започна нежно да я полюшва, пригласяйки назад разпиляната по челото ѝ коса. Станах и отидох край прозореца. Седнах на канапето в нишата, защото исках да ги оставя малко насаме, пък имах нужда и да събера мислите си. Няколко минути в стаята цареше мълчание. Единствено плисъкът на прииждащите долу вълни и плиткото накъсано дишане на Шарлът нарушаваха тишината.

Тъкмо се чудех дали да остана с тях, или да изляза, когато Шарлът заговори.

— Точно това исках да ти кажа, Ванеса — прошепна тя. — Това не е достатъчно.

Дъхът ми секна.

— Какво исках да кажеш?

Главата ѝ бавно се извърна към мен. Когато заговори отново, гласът ѝ изпълни главата ми, но устните ѝ не помръдваха.

Не е достатъчно само да споделиш за кратко живота на някого — произнесе тя, така че само аз да я чуя. Ако исках да запазиш собствения си живот... трябва да отнемеш нечий друг-

ГЛАВА 20

Краката ми се подгъваха. Гърдите ми горяха, защото сърцето и дробовете ми двойно бяха ускорили ритъма си. Челото ми се покри с капчици пот, които запълзяха надолу по слепоочията.

Но въпреки това не бях изморена. *Отказвах* да се почувствам уморена.

— Трябва да ни останат сили и за обратния път — подвижна Саймън зад мен. — Сигурна ли си, че не искаш да направим почивка?

Поклатих глава, напрегнах сили и закрачих още по-бързо. Загубих представа от колко време вървим и колко още остава, пък и не ме беше грижа. Колкото по-дълго вървим, толкова по-добре. Наслаждавах се на всяко вдишване и свиване на мускулите. Припичах се на слънчевите лъчи и се охлаждах от полъха на ветреца. Вдишвах дълбоко сладкото ухание на дърветата, цветята и пръста и се вслушвах в птиците, буболечките и листата. Складирах всичко това в паметта си, без да знам защо ми е нужно.

Защото ако позволях на съзнанието си да се отклони от заобикалящото ме само за миг, краката ми щяха да се заковат на място. Сърцето и дробовете ми щяха да престанат да функционират. Щях да умра още тук, на туристическата пътека.

Но в сравнение с всичко останало тази перспектива ми изглеждаше толкова примамлива.

След като Шарлът хвърли бомбата предишната вечер, аз се прибрах в стаята си, без да кажа и дума повече. И не защото няха други въпроси към нея. Човек не може да чуе нещо подобно, без да зададе милион въпроси. Просто не исках да научавам нищо повече от това, което вече знаех. Колкото повече неща научавах, толкова по-реално ставаше всичко... а аз още не бях готова да го приема.

Стоях затворена в стаята, без да обръщам внимание на тропането на баща ми по вратата, нито дори на телефонните позвънявания от Пейдж. По-рано същата вечер, след като тя панически избяга от малкия подиум, изпускайки плюшената играчка, аз я притиснах в един

ъгъл на кухнята и тя призна, че верижката около врата на косатката е принадлежала на майка ѝ. А това беше повод за сериозна тревога, защото според Пейдж Рейна я е носила в нощта на фестивала „Северно сияние“ миналото лято, когато по време на атаката на сирените заливът замръзна. И не е била на врата ѝ, когато миналата есен събра сирените на дъното на езерото Кантака, за да нападнат мен и Саймън. Което означаваше, че или я е загубила първата нощ, или някой я е отнел от нея. Но и в двата случая онзи, който ни я прати, знаеше много повече за Рейна, за случилото се и за нас самите, отколкото беше известно на когото и да е извън тесния ни кръг.

Преди да успее да осмисля всичко това, Пейдж се измъкна под претекст, че има ангажименти около празненството и обеща да се обади по-късно. След разговора с Шарлът обаче нямах желание да обсъждаме случилото се в ресторанта — нито *каквото и да е* друго. Единственото ми желание бе да се престоря, че нищо такова не е станало. Затова изчаках да се включи гласовата поща.

Нежеланието да се замислям за станалото се усили на следващата сутрин. Затова станах много рано, плувах необичайно дълго и поех с колата към туристическото бюро на Уинтър Харбър. Пристигнах още преди да е отворено, а когато служителят най-после се появи, го разсъних с въпроси за туристическите маршрути в околността. След това направих с него онова, което Шарлът не беше успяла да направи с татко предишната вечер. Адреналинът незабавно се разля по цялото ми тяло — усещането бе толкова силно, че едва не закрепях от облекчение.

Но се въздържах. Защото би било знак, че приемам нещо, което не е редно.

Тъкмо излизах от туристическото бюро, когато пристигна съобщение от Саймън. Пишеше, че е успял да се освободи от ангажиментите си на пристанището и е на разположение цял ден. Уговорихме се да се срещнем на кея след час и заедно да поемем към отправната точка на туристическия маршрут. Откъдето започнахме да се катерим.

Когато дърветата около нас се разрешиха и стръмният склон постепенно стана равен, слънцето вече печеше право над главите ни. Скоро пътеката толкова се разшири, че двамата със Саймън вече можехме да вървим рамо до рамо. Той тичешком ме настигна и

посегна да ме хване за ръката. Неговото докосване ме извади от унеса, в който крачех дотогава, и ме накара да забавя крачка за първи път, откакто туристическите ми обувки стъпиха на пътеката.

Взехме да обикаляме безцелно около върха, без да си разменим и дума. Внезапно се озовахме пред скала, която се издигаше на двайсетина стъпки над земята. Целунах ръката на Саймън, преди да я пусна, после започнах да търся опора за краката и ръцете си, за да се изкача нагоре по гладкия камък. Той беше монолитен, въпреки ронещите се късове, които на два пъти ме принудиха да се плъзна надолу. Озовах се на върха, без да почувствам никаква умора.

— Леле! — Саймън застана зад мен, отпивайки големи глътки от бутилката с вода. — Целият си живот съм прекарал тук... а никога не съм виждал Уинтър Харбър от птичи поглед като сега.

Моето пребиваване в Уинтър Харбър изобщо не можеше да се сравнява по времетраене, но въпреки това го разбирах. От върха на скалата се разкриваше панорамна гледка на града и околностите му. Въртейки се бавно в кръг, разпознах главната улица и пристанището. Езерото Кантака. Кемп Хероин, фарът. Океанът.

— Красота — промълвих.

— Даже не подозирах за съществуването на този туристически маршрут. А щом тук сме само двамата, явно и останалите не знаят за него. Ти как го откри?

Поколебах се.

— От туристическото бюро. Отидох там рано сутринта и взех ето това. — Смъкнах раницата, отворих предния джоб и извадих цял куп туристически брошури. Човекът в бюрото не показа ни най-малко подозрение, когато свалих ръката си от гърдите му, но въпреки това реших да му върна жеста и да се възползвам от услугите на бюрото по предназначение.

Саймън взе купчината брошури.

— Странно, когато спомена за пикник, не точно това си представях.

Той се усмихваше, но аз се почувствах ужасно гузна.

— Съжалявам. Тръгнах набързо от нас и не се сетих да взема нещо, пък храната от ресторанта на Бети взе да ми омръзва, а в „Харбър Хоумфрайз“ не приемат дебитни карти, банката още не беше отворила и...

Млъкнах, когато той протегна към мен голям кафяв плик. Толкова се стараех оправданието ми да прозвучи убедително, че докато плетях лъжите, не бях забелязала кога е отворил раницата си.

— Купил си храна — едва успях да кажа и в гърдите ми се разля топлина.

— Реших, че или всичко трябва да е образцово, или по-добре изобщо да не го правим. Предположих, че сигурно си уморена след напрегнатата вечер в ресторанта и едва ли ще ти се занимава с това, ето защо сам се заех. Дано съм се справил.

Усмихнах му се.

— Даже нещо повече. Благодаря ти!

Той приклепна, извади одеяло от раницата си и го разстла върху скалата.

— Може би е малко рано да ми благодариш. Тъй като приготвих всичко сам, накрая може да се окаже, че само доброто ми намерение си е струвало.

Настаних се насреща му върху одеялото и не свалях поглед от него, докато вадеше от хартиения плик кутията за съхранение на топла храна.

— Не си спомням да съм виждала такава още откакто ходех на детска градина — пошегувах се.

— Ами, мама ме заплаши, че няма да ме пусне вкъщи, ако те нахраня със студени палачинки. — Той ми смигна. — Винаги си й била любимка.

Очите ми се напълниха със сълзи. Добре че носех слънчеви очила и той не го забеляза.

Изядохме закуската, в която освен палачинки имаше яйца, бекон, пресни плодове и чай. Не приказвахме много и това ми дойде добре. Както се наслаждавах на всяко свиване на мускулите и на всеки удар на сърцето, докато се катерехме нагоре, така сега вкусвах с наслада всеки миг, прекаран със Саймън. Всичко беше толкова просто, така нормално. Единственото по-хубаво нещо би било този миг никога да не свършва.

Когато приключихме, събрахме останките от храната и отпадъците. Без никакви уговорки какво ще правим след това, той подложи раницата под главата си, опъна се на одеялото и протегна едната си ръка. Легнах до него и отпуснах глава върху гърдите му.

— Партито снощи добре ли мина? — попита той няколко минути по-късно.

Кимнах и се опитах гласът ми да звучи нормално.

— Имаше голяма навалица. Дано снощните гости станат редовни клиенти.

— Ами посетителите... добре ли си прекараха? Нали нямаше никакви произшествия?

Пред очите ми се появи плюшената играчка, верижката на Рейна. Не исках да крия нищо от Саймън и си бях обещала да му разкажа всичко днес... но това беше преди разговора с Шарлът.

Толкова ли зле щеше да е, ако отложи истината с още няколко минути? Накрая нямаше ли и двамата да сме доволни, че съм го направила?

Надигнах глава и приближих устни към ухото му.

— Точно в момента не ми се мисли за нищо друго и никой друг, освен за теб — прошепнах. — Става ли да говорим за снощи и всичко останало малко по-късно?

Вместо отговор устните на Саймън намериха моите. Усмихнах се, без да откъсвам уста от неговата, и бавно се повдигнах, докато накрая не се озовах отгоре му. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ми и се пъгнаха под блузата. Вдигнах тениската му, целувайки гърдите и корема му. Той нежно провря едното си коляно между бедрата ми и аз обвих кръста му с крака. Целувките ни ставаха все по-настойтелни и напористи. Скоро дишането ни се ускори с темпото, с което напредваха нашите устни.

— Тук сме доста на показ — тихичко каза Саймън. — Дали да не слезем обратно долу и да открием някое по-закътано местенце?

— Наоколо няма жива душа — казах, целувайки ухото и шията му. — Нямам желание да прекъсвам започнатото. Ами ти?

Той поклати глава и надигна рамене от скалата, така че и двамата седнахме. Усещах дъха му, топъл и влажен, през тънкия памук на ризата си. Исках да го почувствам върху голата си кожа, затова издърпах ризата през глава и я запратих настрани. Затворих очи и зарових пръсти в косата му, докато устните му обхождаха раменете ми, спускаха се надолу към гърдите и се задържаха около копчето на късите ми панталонки. Леко притиснах хълбоците си в неговите.

Той тъкмо откопчаваше копчето на панталонките ми, когато мобилният ми телефон зазвъня в раницата.

— Искаш ли да...? — попита той.

— Ни най-малко. — Притиснах гърди в неговите и смъкнах ризата му, докато се отпускахме обратно върху одеялото.

Звъненето престана.

Миг по-късно започна отново.

— Сигурна ли си, че...?

— Напълно.

Звъненето спря. И пак започна.

— Извинявай. — Станах, взех раницата и измъкнах телефона от нея. Освен пропуснатите обаждания, имаше още три съобщения в гласовата ми поща и седем есемеса, но аз изключих звука, без дори да погледна от кого са.

Пъхнах телефона обратно в раницата и се изтегнах до Саймън. Все още се целувахме, когато няколко минути по-късно отново иззвъня телефон.

— Искаш ли...? — попитах.

— Ни най-малко.

След две позвънявания телефонът млъкна. И почти веднага след това иззвъня още два пъти.

Усетих как ръцете на Саймън се сковаха. Устните му забавиха темпото.

— Какво? — попитах точно когато телефонът избръмча. — Какво беше това?

Той престана да ме целува и погледна през рамо към раницата си.

— Нашият сигнал.

Лежах върху одеялото, но при думите му се надигнах на лакът.

— Чий сигнал? И за какво?

Той се обърна отново към мен. Устните му, които допреди малко целуваха моите така безгрижно, се събраха в тънка линия. Свъси вежди.

— На нас двамата с Кейлъб, за спешни случаи.

Дъхът ми заседна в гърлото. Преглътнах мъчително.

— Какви по-точно спешни случаи?

Той не отговори. Усети, че вече знам отговора.

— Трябва да му се обадя — каза с извинителен тон.

Кимнах и се отпуснах обратно на одеялото, докато той отривисто скочи и посегна към раницата. После се отдалечи на няколко крачки — дали защото търсеше място с по-добър обхват, или искаше да ми спести главоблъсканицата за какъв точно спешен случай става дума. Ако беше вярно второто, нямаше нужда да го прави — изобщо не исках да разбера какво пак се е объркало. Почувствах вина при тази мисъл, но въпреки това се надявах да е нещо толкова лошо, че Саймън да ми го спести. Така сигурно ще мога поне още малко да се преструвам, че нищо не е станало.

— Не ми каза, че Рейна се е появила снощи.

Скочих и заслоних очите си с ръка от слънцето. Саймън стоеше на края на одеялото и стискаше в ръка телефона си със затворено капаче.

— Не се е появила — казах.

— Кейлъб твърди друго.

— Кейлъб не беше там. Откъде тогава ще...

— От Пейдж. Точно тя ти е звъняла преди малко. Когато не вдигна, се е досетила, че си с мен, и го е накарала да ми се обади.

Потискайки въздишката, посегнах към хвърлената на земята риза и я нахлузих през главата.

— Някой уж за конкурса ни подхвърли плюшена играчка с верижката на Рейна около врата — обясних. — Щях да ти кажа, честна дума. Просто се надявах да си изкараме приятно като нормални хора, преди целият ден да е отишъл по дяволите. — Веднага след това, осъзнавайки какво е казал той току-що, се изправих срещу него. — Явно има и още нещо. Тъй като знам за верижката... Пейдж ми е звъняла, за да ми каже нещо друго.

Той сведе поглед и аз се досетих, че се опитва да прецени с кое от двете — мълчанието ми по повод случилото се снощи, или получената новина — да започне по-напред.

— Охранителните камери са заснели човека, който е донесъл верижката. Не се виждало много ясно, но Пейдж предполага, че и ти ще го познаеш.

Когато думите му стигнаха до съзнанието ми, обгърнах тялото си с ръце и се извърнах.

— Ванеса, това е добра новина. — Саймън застана до мен. — Наистина, не е най-приятният начин да си прекараме следобед. Повярвай, няма нещо, което да желая по-силно от това да продължим, откъдето ни прекъснаха. Но ако знаем кой е донесъл верижката, сигурно ще научим кой праща имейлите и върши всичко останало. Колкото по-скоро разберем това, толкова по-бързо ще им попречим да продължат. Завинаги.

Той, естествено, беше прав. За всичко, освен за най-последното.

Независимо какво открием на записа от охранителните камери, дори да разберем кой е убиецът на Карла и Ерика и успеем да го спрем още тази вечер, аз никога нямаше да мога да продължа напред. Двамата със Саймън... *никога* нямаше да можем да продължим напред. Снощи Шарлът го потвърди.

Точно сега обаче не можех да потъна в самосъжаление. За друго не ни оставаше време, но за това щях да разполагам с цялото време на света.

— Добре тогава — казах, вперила поглед към пристанището в далечината. — Да вървим!

Надолу по склона Саймън вървеше пред мен. За разлика от нетърпението да стигна върха, сега не бързах да се спусна обратно и крачех доста по-бавно. Краката ми едва се отлепаха от земята, сякаш бях напълнила обувките си с камъни от скалата горе. Ако Саймън беше друг, а не човекът, влюбил се в мен, преди да се преобрази, целувките ни щяха да ме заредят с такава енергия, че бих литнала надолу по склона. Но сега, изглежда, имаха точно обратния ефект.

Тази мисъл толкова ме разстрои, че се опитах да я изтикам някъде назад в съзнанието си и да се съсредоточа върху онова, което ни предстоеше.

Щом приближихме паркирания край пътя джип, Саймън предложи той да кара. Уверих го, че съм добре, и седнах зад волана. Не разменихме и дума, докато стигнем градчето, но пътуването и без това мина бързо. Не след дълго вече влизахме в паркинга на „Рибената чорба на Бети“, където почти не беше останало свободно място.

— Ако се съди по паркинга, явно снощи наистина всичко е минало добре — каза Саймън, когато най-после открих свободно място при колите на персонала.

Щом слязохме от джипа, той посегна да хване ръката ми. Тъкмо се качвахме по стълбите към кухнята, когато Пейдж се надвеси през перилата от терасата за почивка на персонала и ни извика горе.

— Извинете, че ви наруших любовното уединение... но съм сигурна, че ще искате да видите това.

Двамата със Саймън се спогледахме. Той пусна ръката ми, за да задържи вратата, докато минавам.

— Познаваме го — каза Пейдж в мига, когато стъпихме на терасата. Седеше пред екрана на отворения лаптоп. Кейлъб беше от едната ѝ страна, Натали — от другата. — Не мога да се сетя откъде точно, но знам, че го познаваме.

Натали ни се усмихна, после се надвеси още по-близо към екрана на компютъра. Погледнах бегло към Саймън, който още по-силно беше свъсил вежди и объркано присвиваше очи. Знаех, че се пита същото, за което си мислех и аз.

Тя какво прави тук?

Пейдж обърна лаптопа, за да можем и ние да виждаме екрана.

— Е, какво мислите?

Явно другите въпроси трябваше да останат за по-късно. Побързахме да приближим масата и вперихме погледи в черно-белия запис. Той беше от камерата над главния вход на ресторанта и показваше група рибари, които стояха отпред, говореха, пушеха и се смееха. След няколко секунди от тъмното пространство, което камерата не покриваше, се появи някакъв мъж. Носеше джинси, карго яке с много джобове и бейзболна шапка. Вървеше с наведена глава и ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. Под едната му мишница имаше безформен пакет. Походката му беше бърза, целеустремена.

— Откъде разбра, че го познаваме? — попитах. — Лицето му изобщо не се вижда.

После обаче мъжът се блъсна в един от рибарите на портала и онзи излая нещо в отговор. Нашият заподозрян се обърна към него и за части от секундата камерата го улови в профил.

— Върни записа. — Саймън се надвеси напред и пръстите му заиграха по клавиатурата на компютъра. — Можем да стопираме кадъра, за да го огледаме по-подробно.

— Няма нужда — казах.

Пейдж се оказа права. Ние познавахме натрапника. Аз го познавах. И бях прекарала достатъчно дълго с него, та сега дори за части от секундата да го разпозная.

Това беше Колин. Синът на нашата брокерка.

Тъкмо отворих уста да го кажа и на останалите, когато телефонът ми зазвъня. Сигналят беше продължителен и старомоден, както звънеше телефонът в кабинета на татко в Бостън. Този звук ми беше познат и ми вдъхваше увереност, ето защо настроих телефона си да звъни така, когато ме търсят от нашата нова къща на брега.

— Извинете за момент — казах, измъквайки телефона от джоба на късите си панталонки, където го пъхнах, преди да се спуснем по планинската пътека, за да ми е подръка. — Нашите се обаждат. По-добре ще е да вдигна.

Благодарна за внезапната отсрочка, преди да кажа кого съм видяла на записа от камерите, аз се обърнах и тръгнах към парапета на терасата.

— Здравсти, тате. Какво става?

— Ванеса, аз съм. — Гласът на мама беше напрегнат и тревожен. — Трябва да се върнеш у дома. Моля те!

Преди да успея да попитам защо, гласът на Шарлът изпълни главата ми.

Внимавай, моя скъпа, сладка Ванеса. Знам, че си силна... сега обаче ще трябва да разбереш какво е да си наистина смела.

ГЛАВА 21

— Миличка, повярвай ми, не бива да влизаш тук — посрещна ме мама.

Стоеше пред вратата на стаята за гости, стиснала смачкана кърпичка. Опитах се да я заобиколя от едната, после от другата страна. Тя всеки път ми препречваше пътя и тялото ѝ беше като стена, през която не можех да премина.

— Напротив. — Гласът ми беше спокоен. Равен.

— Ванеса — внимателно хвана ръката ми татко. — Тя не... това е, тя вече не е... Представа нямаш как...

Гласът му потрепери, след това секна. Главата му клюмна, той прихвана очилата си с палец и показалец и ги побутна към челото. Притисна пръсти към ъгълчетата на очите си, но сълзите въпреки това се процедиха надолу.

— Сега тя изглежда съвсем различно от онова, което помниш. — Очите на мама също се навлажниха, но въпреки това тя подаде кърпичката на татко.

— Снощи я видях — казах. — Не ме е грижа колко зле изглежда. Виждала съм и по-страшни неща през последната година.

Мама примигна и по страните ѝ се затъркаляха нови сълзи.

— Това е още една причина да не влизаш вътре.

— Обадохте се само преди петнайсет минути и ми казахте да се прибера веднага. Предполагам, за да мога да я видя. Какво толкова се промени за това време?

Татко изпусна дълга накъсана въздишка.

— Много.

Мама протегна ръка и прибра разпиляната по лицето ми коса.

— Защо не си полегнеш? Двамата с баща ти ще уредим всичко.

Отклоних поглед. Не я бях виждала толкова тъжна от миналото лято насам. Май скоро и аз щях да се разплача. Но трябваше да се овладеея, ако исках да ги убедя, че съм емоционално достатъчно стабилна, за да видя какво има отвъд тази врата.

Звънецът на външната врата иззвъня. Мама подсмръкна, изправи рамене и опъна блузата по тялото си. Не забелязах погледа ѝ, но бях сигурна, че очите ѝ казват мълчаливо на татко да ме задържи отвън, докато нея я няма.

— Шарлът помоли да не я виждаш в сегашното ѝ състояние — каза той, когато мама тръгна да отвори.

— През последните осемнайсет години всичко винаги е ставало, както тя каже. — Вдигнах очи. Погледите ни се срещнаха. — Стига толкова!

— Разстроена си. Не позволявай емоциите да те подведат и да направиш нещо, за което после ще съжаляваш.

Вече започваше да ми писва все някой друг да ми казва какво трябва и какво не трябва да правя.

— Влизам. — Приблжих решително вратата. — И сама ще преценя кога съм готова да изляза.

Той продължи да се вира напрегнато в очите ми още секунда. Остра болка прониза гърдите ми — знаех, че и него го боли — и се уплаших да не избухна точно сега. Но след малко той кимна и пое, олюлявайки се, към фотьойла в коридора.

— Тук ще бъда, ако ти потрябвам за нещо — каза.

Почаках, докато седне, после се обърнах към стаята. Внимателно сложих ръка върху топката на вратата, очаквайки металът да е толкова нажежен или студен, че да опари кожата ми... но тя беше просто хладна. Нормална. Хванах я по-здраво, завъртях и бутнах вратата навътре.

Вонята незабавно ме блъсна в носа. Усетих някаква смесица от сол, гниеща риба и разлагаща се плът, толкова плътна, че сякаш чувствах как обгръща крайниците ми и прониква в порите.

Покрих устата си с ръка и притиснах другата към стомаха, потискайки внезапния пристъп на гадене. Ако татко не седеше на десетина крачки от мен, още сега щях да хлопна вратата и да избягам през най-близкия изход от къщата. Но той беше там, затова овладях отвращението и си наложих да прекрача през прага и да затворя вратата след себе си.

Въздухът в стаята беше неподвижен. Тежък. Топъл. Подчинявайки се на несъзнателния порив да избягам леглото, обърнах очи към прозорците. Те бяха затворени. Все още притискайки

ръка към носа и устата си, прекосих бързешком стаята. За да отворя прозорците, се наложи да използвам и двете си ръце. Неохотно откъснах длан от лицето си. Сдържах дъха си, докато не почувствах прохладния океански бриз по кожата ми. После затворих очи, опрях длани до перваза над същото канапе, където седях само преди няколко часа, разговаряйки с Шарлът, и си поех дълбоко въздух.

Гаденето премина миг по-късно. Отворих очи и се загледах във вълните, които прииждаха към брега под мен. Не го осъзнах веднага, но по-късно разбрах — аз не просто печелех време, преди да се обърна; ослушвах се. Очаквах гласът на Шарлът да ми каже, че всичко е наред, че *тя* е добре.

Но тя не го направи. Чувах единствено шума на вълните.

Бавно се обърнах и не вдигнах очи, докато краката ми не опряха в леглото. Дотук всичко изглеждаше постарому. Дървеният под блестеше. Пухкавите бели чехли на Шарлът стояха пред нощното шкафче, където бяха и снощи. Краят на чаршафа, нов, колосан и чист, се спускаше надолу.

Може пък да е станала грешка — помислих си, докато вдигах очи. — Сигурно само е заспала, или е твърде немоощна, за да говори. Ако и дам да пие, или натопя завивките в солена вода, тогава...

Мисълта ми секна. Нямаше никаква грешка. Чаршафът покриваше източено, слабо, неподвижно тяло. Гърдите му не се вдигаха и спускаха. Там, където трябваше да е устата, памучната материя не помръдваше, раздвижена от дъха. Когато пристъпих към леглото, главата не се извърна към мен.

Последната ми надежда бе, че някой друг — не жената, дала ми живот — лежи отдолу. Това тяло изглеждаше твърде крехко, за да е на Шарлът.

Имаше само един начин да проверя. Припомняйки си думите й какво е да си смел, пристъпих още по-близо. По-близо и по-близо. После, внимавайки да не настъпя чехлите, се наведох напред, хванах края на чаршафа с два пръста и го дръпнах.

В стаята се вдигна вихрушка от бели люспи.

— О, не. — Политнах назад. Посегнах да се хвана за чаршафа, но не го стигнах. — Не, не, *не!*

Макар облакът бели люспи, който се носеше из въздуха, да замъгляваше погледа ми, незабавно разпознах Шарлът. Имаше все

същата дълга бяла коса и синьо-зелени очи. Носеше тъмни джинси, блуза с къс ръкав и бижута, сякаш се е готвела да излиза, когато болестта внезапно я е покосила. Може наистина да е така, защото настояваше да тръгне днес, въпреки че се чувстваше толкова зле снощи.

Кожата ѝ обаче беше сива. Цялата беше напукана и се белеше, разкривайки изсушената плът, мускулите, на някои места дори костите. Дясното ѝ стъпало беше босо и пречупено на две по средата. Горната половина беше паднала напред и възглавничките на пръстите опираха петата.

Не се виждаше никаква кръв. Тялото ѝ беше съвсем сухо. Изглеждаше така, сякаш лежи тук от месеци, мъртва и изоставена. А може би и от години.

Но е била още жива, когато мама ми позвъни. Което ще рече, че не са минали повече от петнайсет минути.

Вятърът смени посоката си. Нахлулият през отворените прозорци въздух подхвана и завъртя във вихрушка белите люспи. Те се завихриха около мен, покривайки косата, дрехите, лицето ми.

Едва когато ги избърсах от устните си, осъзнах какво всъщност са те.

Това бяха частици от Шарлът. И се носеха навсякъде из въздуха.

Извиках, втурнах се към банята, хлопнах вратата зад гърба си. Хвърлих се към умивалника, пуснах водата и започнах да трия ожесточено лицето си. Мятах се във всички посоки, изтръсквайки дрехите и косата си. Все още я усещах върху себе си и продължих да търкам и се изтръсквам дори след като и последната люспа лежеше на пода. Накрая, съвсем омаломощена, приседнах на ръба на ваната.

Ти не си сама, Ванеса...

Вдигнах глава. Гласът ми беше познат. Твърде потресена, за да различа дали наистина го чувах, или звучеше единствено в главата ми, затаих дъх и зачаках. Откъм стаята долетя тихо чегъртане. Станах и бавно пристъпих към вратата.

— Бети?

Седеше на стола в ъгъла, събрала ръце в скута си, обърнала към мен леко мътните си очи. Оливър стоеше между леглото и канапето под прозореца, събирайки в спретната купчинка мъртвешкия прах.

Когато влязох, той прекъсна за малко, за да ми се усмихне тъжно, после продължи.

— Много съжалявам, скъпа — посрещна ме Бети.

Кимнах. После осъзнах, че тя може би не ме вижда, и казах:

— Благодаря ти. — Когато се облегнах на тоалетката, си дадох сметка, че чаршафът отново покриваше лицето на Шарлът. — Нашите ли ти се обадиха?

— Да, но аз вече бях тръгнала насам. Шарлът се свърза с мен по-рано и помоли да те наглеждам.

— Тя каза ли ти, че... Дали е знаела, че...?

— Умира ли? — Бети сви вежди. — Да.

— Знаеш ли защо стана така? Тя наистина изглеждаше много немощна, когато пристигна тук преди няколко седмици, но не и чак толкова, че... това да изглежда възможно.

Главата на Бети се извърна към Оливър. Той вдигна поглед, когато не я чу да отговаря, забеляза, че го гледа и подпря метлата на стената. Стисна ръката ми на път към вратата, после внимателно я отвори и притвори след себе си.

— Седни, Ванеса. Моля те.

— И така съм си добре.

Тя събра устни в права тънка линия, но не възрази.

— Шарлът спомена ли какво е искала да ти каже, когато пристигна тук?

— Тя не дойде, за да ми каже нещо специално. Просто се отби на път за Канада. Искаше да ме види, защото не знаеше колко дълго ще отсъства.

— Не е искала да се тревожиш.

— За какво?

В краткия миг тишина, последвала въпроса ми, аз разбрах всичко.

— Значи... Шарлът не е отивала да се срещне с ненофарите, така ли? — попитах.

— Имаше такова намерение. Надяваше се помирението с тях да е възможно, стига да простят нейните грехове, за да могат да ѝ помогнат. Но също така знаеше, че времето е фатално — колкото повече се застояваше тук, толкова повече намаляваха шансовете ѝ да се оправи.

Опитах се да осмисля чутото.

— Значи не просто се е отбила в Уинтър Харбър, а е идвала именно тук.

— Да. Искаше да ти даде време, за да успееш да зададеш всичките си въпроси за случилото се миналата есен. Но беше решена да ти каже и всичко онова, което трябва да знаеш, когато нея вече няма да я има. Постара се да изглежда като спонтанно решение, така че по-лесно да я приемеш.

— Излиза, че като е останала тук заради мен... тя е рискувала живота си?

Главата на Бети клюмна на една страна.

— Тя отдавна пое риск за живота си, Ванеса. Още когато реши да ти се разкрие, за да прекарате известно време заедно.

Смътно усещайки, че краката вече не ме държат, аз заобиколих леглото и седнах на канапето под прозореца.

— Ами миналата есен? — попитах. — Тя изглеждаше толкова силна на дъното на езерото. Видът ѝ беше толкова здрав, толкова младежки.

— Изглеждаше точно на възрастта си. Защото беше отнела живот, който да ѝ даде сили да спре Рейна и останалите сирени.

Едва си наложих да не отклонявам мислите си към онзи момент.

— Но това не беше чак толкова отдавна. Какво е станало междуременно?

Бети се поколеба.

— Преди да продължа, Ванеса, трябва да знам... Шарлът каза ли ти нещо за твоето бъдеще? Например какво трябва да правиш, за да...

— Да. — Прекъснах я, преди да довърши, защото не исках да чувам онова, което се канеше да произнесе. — Каза ми.

— Много добре тогава. — Очите на Бети се извърнаха към леглото и се спряха в една точка над покритото лице на Шарлът. — Самата тя не искаше да постъпва така, затова странеше от баща ти и се криеше от вас в Бостън. Ето защо бързо се състари и приличаше по-скоро на твоя баба, отколкото на майка ти, когато я видях за първи път. Както вече знаеш, ненофарите имат много по-големи физически потребности от останалите сирени. Точно заради това изглеждаше много по-стара, отколкото би изглеждала обикновена сирена при същите обстоятелства.

Спомних си как изглеждаше Шарлът в кафенето преди няколко месеца, когато ми поднесе напитката от водорасли. Тогава още не знаех коя е всъщност. Очите ми се насълзиха при този спомен; опитах се да преглътна сълзите.

— Щом отне човешки живот, биологичният ѝ часовник внезапно се върна назад и тя сякаш придоби неизчерпаема енергия и жизнена сила — продължи Бети. — Когато е за първи път, това има най-силен ефект.

Дъхът ми секна.

— За първи път ли? — едва успях да прошепна.

Главата на Бети се обърна към мен.

— Значи, все пак не ти е разказала всичко — въздъхна тя. — Точно така, за да се радваме на дълъг и привидно нормален живот, ние сме зависими от живота на други хора. Когато отнемем живота на някой мъж, това може да подхранва силите ни в продължение на няколко месеца. Но щом ефектът отmine, процесът на състаряване започва отново и постепенно се ускорява. Шарлът трябваше да убие отново, за да избегне съдбата си. Макар да те обичаше по-силно, отколкото изобщо можеш да си представиш, и макар че много искаше да прекарате повече време заедно... тя не го направи. Не искаше да я помниш с това.

От очите ми бликнаха нови сълзи. Този път не си направих труда да ги крия.

— Смъртта е била нейният единствен изход, така ли?

— Смяташе, че е по-добре да умре самата тя, отколкото някой друг.

Извърнах лице към прозорците. Опрях чело на прохладния метален перваз и се концентрирах върху дишането си.

— Значи, ти... — прошепнах, — ти си го правила...?

— Така е. Не е нещо, с което се гордея, но в края на краищата имах дъщеря и две внучки, за които трябваше да се грижа. Когато стана ясно, че Рейна използва способностите си със зла умисъл и възпитава Зара и Пейдж да бъдат като нея, беше още по-важно аз да остана силна. Затова направих каквото трябваше да направя.

Това вече преля чашата. Всичко ми идваше в повече — Шарлът, Колин, мъртвите момичета, страданията на семейството и приятелите

ми, нашето несигурно бъдеще. Това беше прекалено. Едва ли можех да го понеса.

— Каквото и да правиш от тук нататък, Ванеса, не се самообвинявай — внимателно продължи Бети. — Ти не си виновна и за нейната смърт. Единственото, което Шарлът желаше по-силно от това ти да си здрава и щастлива, бе да се простим с нашите дарби като по магия. Не по-малко искаше хората никога да не научат за сирените и да не страдат заради нас. Тя не можеше да контролира всички сирени, но поне имаше избор самата тя как да постъпи. — Бети замълча, пое си дълбоко въздух. — Ето защо дори пътищата ви никога да не се бяха пресекли, това, рано или късно, щеше да се случи.

Сълзите се стичаха по страните и шията ми, докато седяхме потънали в мълчание. След няколко минути отново заговорих.

— Как ще я погребем?

— Тя не искаше погребение. Освен това тялото ѝ няма да изтрае, докато се подготви всичко. С повечето сирени става така.

— Тогава какво ще правим с... Как ще...?

Когато ми отговори, тонът на Бети беше мек, извинителен.

— За последен път ще я върнем на океана. За мен ще е чест да я взема със себе си, когато ти си готова.

— И сама мога да го направя.

— Много мило, че го предлагаш, скъпа, но...

— *Искам* да го направя. — Обърнах се и видях брадичката на Бети примирено да опира в гърдите. — Кога ще стане?

— Щом се почувстваш готова. На двамата с Оливър ще ни трябват само няколко минути, за да се приготвим.

Изправих се и прекосих стаята.

— Ще му кажа да влезе.

Оливър се беше изправил в коридора край татко, който все още седеше отпуснат в креслото. Отидох при тях и докоснах рамото на татко.

— Тя се е отказала от погребение — казах нежно. — Искаш ли да останеш още малко с нея, преди да...? — Нямах сили да довърша.

Бухналата му бяла коса се разпиля във въздуха, когато заклати глава.

— Вече го направих.

Погледнах към Оливър. Той кимна отсечено и се отправи към стаята за гости.

— Приятелите ти са тук — каза татко. — Саймън, Пейдж, Кейлъб. И още едно хубаво русокосо момиче, което не съм виждал преди.

Натали. Това беше странно. Защо Пейдж я е взела със себе си?

— Искана да се уверят, че си добре — продължи татко. — Да ги поканя ли?

Изкушавах се да повикам Саймън и Пейдж, но се страхувах, че напълно ще рухна, когато видя колко са загрижени и тъжни. Затова му благодарих и казах, че предпочитам да се срещнем, като се върна.

След петнайсетина минути Бети и Оливър дойдоха при нас. Бети ми протегна ръка и аз я взех в своята.

— Плувай, колкото навътре решиш, и я остави, където пожелаеш. За раницата не се притеснявай — ще се разтвори още преди да се е смрачило. — Тя стисна пръстите ми. — Ние ще сме тук, когато се върнеш.

Същото ми каза и Шарлът преди няколко седмици, в деня, когато се появи в ресторанта, а аз я оставих на кея, за да поговоря със Саймън. В гърлото ми заседна буца, опитах се да я прокарам надолу към гърдите.

Татко се изправи и тримата тръгнаха към дневната. Върнах се в стаята за гости, която беше почистена и изглеждаше така, сякаш никога не е живял в нея. Леглото беше оправено. Вещите на Шарлът бяха изчезнали. Слънцето прозираше през тънките завеси, които се спускаха на равномерни гънки. Единственото свидетелство, че в тази стая наскоро е имало обитател, беше правоъгълната раница върху канапето под прозореца.

Това — помислих си — е моята майка.

Раницата беше сребриста и намачкана, сякаш направена от плътно фолио. Имаше цип и две дръжки на гърба. Оказа се по-лека, отколкото очаквах, и аз едва не отворих ципа, за да проверя съдържанието ѝ. Все пак не го направих. Вместо да я сложа на гърба, аз я окачих отпред на гърдите си. Минах така по целия коридор, излязох от къщата и се спуснах към плажа. Оставих я на пясъка само за да си сваля туристическите обувки и чорапите, после отново я вдигнах и я прегърнах с две ръце.

Така и не я сложих на гръб. Във водата гребях с една ръка, а с другата я притисках към себе си. Не знаех колко дълго съм плувала, нито колко навътре съм влязла. Не спрях, докато не стигнах голям коралов риф близо до океанското дъно. През последната година очите ми бяха привикнали с по-тъмната вода и успях да видя, че наоколо гъмжи от пъстроцветни рибки и водни растения. Истинско ярко петно сред околния черен свят. Реших, че това място напълно подхожда на Шарлът, доплувах до малка пукнатина в рифа и внимателно положих раницата вътре.

Това беше всичко. Никаква церемония. Никаква тъжна музика и прочувствени речи. Една жена, дръзнала да се опълчи на живота, приключи нелекия си земен път и това беше нейната награда. Биоразтворима раница на дъното на океана.

Останах толкова дълго, колкото да не разтревожа онези, които ме чакаха на брега. После притиснах ръка към раницата, представих си младата, здрава, усмихната Шарлът и се сбогувах с нея.

Запазих трезвата си мисъл дори когато главата ми изскочи на повърхността. У дома заварих семейството и приятелите си събрани в дневната. Мама отново беше превключила на режим идеална домакиня и сервираше чай и сандвичи, повечето от които си стояха недокоснати. Уверих ги, че съм добре, после помолих за няколко минути насаме с приятелите си. Когато мама, татко, Бети и Оливър се оттеглиха в кухнята, се отпуснах на дивана до Саймън и той тутакси ме прегърна.

— Ще го направя — казах. — Ще спра Колин.

ГЛАВА 22

Близо седмица по-късно Пейдж се ровеше в мобилния си телефон, седнала върху моето легло, докато аз се приготвях за среща. Подготовката отне повече време, отколкото очаквах, защото тялото отказваше да ме слуша. Изминаха цели шест дни, откакто се заредих с енергия от служителя в туристическото бюро и това започваше да си казва думата.

Коя е тя? — тихичко изпъшка Пейдж. — Защо не се сецам за нея?

— Може би просто не я познаваш. — Изправена пред огледалото в банята, втривах вече трети слой лосион за овлажняване в кожата на лицето, шията и ръцете си.

— Познавах Карла и Ерика, а това момиче, поне в гръб, ми изглежда познато.

Не й отговорих. Кейлъб получи три снимки на новата мишена на нападателя — брюнетка миньонче, — които препрати на Пейдж по нейна молба. Оттогава тя беше полудяла да разпознае момичето, но до момента усилията й оставаха без резултат.

— Дали не ми е съученичка? Или пък е идвала в ресторанта?

Докато Пейдж си напрягаше паметта, аз допих четирилитровата бутилка солена вода и зачаках да видя дали това ще има някакъв резултат. Когато кожата ми остана все така бледа и суха, а фините бръчици около носа, устата и очите не се изгладиха, посегнах към последното средство за спасение: грим. То включваше руж, червило, спирала за мигли, очна линия и половин шишенце фондъотен, докато накрая не прецених, че вече пак мога да мина за осемнайсетгодишна.

— Леле! — Пейдж ме огледа от глава до пети, когато излязох от банята.

— Прекалила ли съм? — Обърнах се към огледалото, което ме отрази в цял ръст. — Не искам да си личи колко много съм се постарала върху външния си вид. Това може да го направи подозрителен.

Тя стана от леглото и се изправи до мен.

— Изглеждаш поразително — точно колкото е необходимо.

Докато се усмихвах на отражението ѝ в огледалото, аз си мислех същото за нея. Момчетата винаги са се заглеждали по Пейдж, даже преди да се преобрази. Сега обаче беше още по-красива. Дългата ѝ коса беше бляскава, а по гладката ѝ сметановобяла кожа нямаше нито едно петънце. Сините ѝ очи бяха по-искрящи от всякога. По нея нямаше и следа от грим, но той не ѝ беше нужен. Двете бяхме връстнички, но сега тя изглеждаше по-млада в сравнение с миналата година. За разлика от мен — видът ми беше на по-възрастна заради дебелия слой грим. По думите на Шарлът причината за това отчасти бе, че Пейдж се е преоборила по-скоро от мен. Но имаше значение и фактът, че аз съм ненофара, а Пейдж — не. Една малка част от мен ѝ завидваше. Но като цяло чувствах облекчение. Не исках най-добрата ми приятелка да преживее онова, през което в момента преминавах аз. Никога.

За последно огледах изпитателно отражението си. Цялото ми тяло беше сухо, не само лицето. Затова взех назаем от майка ми една дълга ленена пола, която прикриваше краката ми. Съчетях я с блуза без ръкави, джинсовото яке и сандали. Оставих косата си пусната и не я изсуших със сешоар, затова сега падаше на естествени вълни.

Всичко щеше да е наред, стига Колин да не ме гледа прекалено отблизо.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб? — попита Пейдж. — Можем да действваме като отбор и направо да му изпържим мозъка.

Аз също си го мислех, но после се отказах. Още не бях повдигнала темата, но напоследък, неизвестно защо, Пейдж се отнасяше напълно безразсъдно към своите дарби на сирена. Ето защо, макар че нямаше да е зле да имам подкрепление, не можех да допусна тя да го подплаши и да провали шансовете ни.

— Благодаря, но съм сигурна, че всичко ще е наред — казах. — Освен това нали ще сте наблизко, така че ако нещо се обърка...

— Което няма да стане.

— Което няма да стане... Ако все пак ми потрябват обаче, няма да сте далече. Най-хубавото е, че дори не се налага да използвам мобилния.

Идеята да се свържа с нея, както Шарлът ме научи, явно някак я успокои. Тя силно ме прегърна.

— Много внимавай — прошепна. — Иначе никога повече няма да ти проговоря.

Отидохме в кухнята, където мама печеше нещо, а татко четеше, и ги уведомихме, че отиваме у Пейдж да вечеряме и да гледаме филм. И двамата изглеждаха доста загрижени, когато ги целунах за довиждане, но това се случваше напоследък всеки път, когато излизах от нас. Въпреки това нито се опитаха да възразят, нито да ни убедят да останем.

После всяка се качи в колата си и поехме към градчето.

Когато стигнахме главната, Пейдж зави надясно към „Рибената чорба на Бети“. Аз продължих направо и намерих място за паркиране точно срещу „Скарата на Мърфи“.

— Аз ще съм на бара.

Още седях в джипа и при звука на гласа му ахнах, изпусайки в скута си гланца за устни и пудрата, които използвах точно в този момент.

— Саймън, какви ги вършиш?!

Той стоеше край колата от моята страна с ръце, пъхнати в джобовете на джинсите и набръчкано от тревога чело.

— Няма как да разбере, че съм там — каза.

Сърцето ми продължаваше да препуска бясно, когато протегнах ръка през отворения прозорец на колата и го дръпнах към себе си, хванала предницата на тениската му.

— Само че аз ще знам.

— Ванеса, не съм сигурен дали постъпваме правилно — тихо продължи той.

— Нали вече обсъдихме всички варианти — припомних му. — При това неведнъж. И заедно решихме, че този е най-добрият.

— Но защо не даваш да дойда с теб? Ще стоя настрани и ще се намеся само ако стане напечено.

Поколебах се, внимателно обмисляйки отговора. По-рано вече се бях опитала да го разубедея, като натъртих, че ще бъдем на обществено място, заобиколени от хора; че каквото и да стане, няма да ходим никъде другаде; че ще прекратя операцията при първия сигнал за опасност и не на последно място — че неговият, телефонът на Кейлъб

и този на полицията са на бързо избиране. Това — поне досега — му се видя достатъчно.

Накрая реших, че единственото, което ми остава, е самата истина.

— Нямам представа колко време ще ми отнеме.

— Ама как така? Нали каза, че ще използваш твоите... — Той млъкна, озърна се, за да се увери, че наоколо няма кой да ни чуе, и продължи: — Каза, че ще си толкова убедителна, та той няма да има друг избор, освен да си признае всичко.

— И така ще стане. Просто не съм сигурна какво ще ми се наложи да направя, за да бъда толкова убедителна.

Чертите му се изопнаха.

— Ясно е, че има граница, която няма да преминавам — побързах да добавя с пламнало лице. — Но... най-вероятно ще флиртувам с него. Ще се наложи Публична Проява на Близост, която няма как да избегна. Наистина ли искаш да присъстваш? Особено ако това те накара да забравиш крайната ни цел?

— Ами ако не я забравя?

— Има ли такава вероятност?

Нямаше. И двамата го знаехме, затова той не си направи труда да отговаря.

— Днес е седемнайсети юли — напомних му тихо.

Той сведе глава и кимна.

— Ще ми обещаеш ли едно-единствено нещо? Моля те.

— Разбира се — отвърнах убедена, че молбата му се отнася до споменатата преди малко ППБ.

— Не ставай прекалено смела. — Той ме погледна право в очите. — Съгласна?

Споменът за гласа на Шарлът изпълни главата ми. Опитах се да го изтикам някъде назад в съзнанието си.

— Съгласна — отвърнах. — До скоро.

Той постоя край колата още няколко секунди, после се отдалечи. Отдъхнах си, че не се опита да ме целуне. Не бих могла — а и не исках — да му устоя и ако Колин видеше това, целият план щеше да пропадне, още преди да сме го привели в действие. Очевидно и Саймън мислеше така.

Изчаках субаруто да мине покрай мен и забих към главната. Погледнах се в огледалото за последно и, доволна от видяното, изскочих от джипа, поемайки към ресторанта. Колин вече ме чакаше на една от масите във вътрешния салон. Щом ме видя, скочи на крака и помахаша.

Ще се справиш — окуражих сама себе си, докато си проправях път през навалищата около бара. — *Той е просто поредното момче.*

Тялото ми обаче не се върза на това. Колкото повече приближавах вътрешния салон, толкова по-силно трепереха краката ми. Щом стигнах масата, се стоварих на стола и още преди да кажа здрасти, изпих на един дъх чашата с вода, сервирана пред мен.

— Здравсти — поздрави Колин и ми подаде своята чаша с вода. — Хайде да те поосвежим.

После махна на сервитьорката, която ни остави цялата кана с вода.

— Сега по-добре ли си? — попита.

— Напълно. — Едва се овладях да грабна каната с две ръце и да я изсипя в гърлото си. Насилих се да се усмихна. — Ами ти как си?

— Страхотно. — Той се ухили. — Така съм, откакто се обади.

Опитах се да открия в думите или изражението му някакъв подтекст. Единствената ни тревога със Саймън, Кейлъб и Пейдж бе, че моята покана към Колин да излезем сигурно ще му подсказе подозренията ни и ще го накара да бъде нащрек. Макар очевидно да си просеше нашето внимание, не можехме да бъдем сигурни какво ще направи, когато го получи. Чувствах се окуражена от това колко спонтанно откликна онази сутрин на плажа, когато ме видя да плувам неестествено дълго в океана... и се наложи да се облегна на него за опора... Въпреки това бях предпазлива.

Но дори Колин да таеше лоши мисли, той с нищо не се издаде. Изглеждаше щастлив. Развълнуван. Е, може би малко неспокоен, ако се съди по червенията, плъзнала от яката на ризата към лицето, и по това, че не можеше да вземе прибор, без да го изпусне. Но това все още си беше в реда на нещата.

Аз самата малко се поуспокоих и започнах невинно да бърбля. За кратко успяхме да обсъдим времето, филмите и любимите си неща, включително цветове, храна и празници. По-често аз задавах въпросите, на които той отговаряше охотно.

След като поръчахме и ни донесоха храната, реших да насоча разговора към по-лични и по-сериозни теми. Преди да започна, преместих стола си още по-близо до неговия, докато ръцете ни почти опряха една в друга.

— Нали нямаш нищо против? — попитах, когато той ме погледна изненадан, но с видимо удоволствие. — Тук е доста шумно, а аз не искам да изпусна нито една твоя дума.

Червенината, плъзнала по шията му, се разля и по бузите.

— Нямам нищо против.

— Хубаво. — Усмихнах се и долепих коляно до неговото. — Е, припомни ми откога живееш в Уинтър Харбър.

Той взе вилицата си и пак я изпусна. Когато се наведе да я търси под масата, аз посегнах към чантичката си, провесена на облегалката на стола, напипах малкия дигитален диктофон в джобчето и го включих.

— Близо два месеца вече — отговори, когато пак се изправи на стола.

— Само толкова?

— И няма да остана още дълго. — Той колебливо се усмихна, когато улови погледа ми. — За съжаление.

Почувствах в стомаха си малко кълбо енергия. Прииска ми се да отклоня поглед, но си наложих да продължа да го гледам в очите.

— И защо така?

— Заради колежа.

Пулсът ми се ускори.

— Къде ще учиш?

— В „Помона“. Това е малък колеж в Калифорния.

— Доста е далече от тук.

Той кимна и доби отчаян вид. Продължих с въпросите, преди окончателно да потъне в това чувство.

— Значи, майка ти живее тук, а ти само прекарваш лятото с нея?

— Да. Нашите се разделиха преди две години и тя се премести в Уинтър Харбър няколко месеца по-късно — точно когато посред лято настана зима. — Той замълча. — Ти беше ли тук по това време?

Тъкмо бях налапала хапка от салатата си, затова се съсредоточих върху дъвченето и преглъщането.

— Да — казах най-сетне.

— Същинска лудница, а? Всичко изглеждаше пълно безумие — бурите, удавниците, ледът. *Какво* беше това?! Мама така откачи, че искаше да се мести. Жалко, че не можеше да си го позволи. Всичките й спестявания отидоха за къщата и нищо не й остана. А и никой нямаше да я купи заради онова, което ставаше тук.

Той говореше бързо и все по-оживено. Дали всички убийци психопати приказват така за своята страст?

— Наистина, всичко беше доста откачено. — Наблюдавах го с крайчеца на околото си, докато бодях от чинията. — А и това лято не започва много добре.

— За момичетата ли говориш? — Той поклати глава и взе сандвича от чинията. — Така е. Наистина е ужасно. Забраних на мама да излиза сама по тъмно. Затова преди няколко седмици аз дойдох в къщата край езерото вечерта, когато ти и приятелите ти бяхте там.

Той започна да дъвче, покапа се с кетчуп по брадичката, засърба от газираната вода. Дори думите ми да го бяха извадили от равновесие, за пореден път успя умело да се овладее.

— Може ли да ти кажа нещо? — попита.

Дъхът ми спря. Сега гласът му звучеше различно. По-тихо, но в него имаше и още нещо. Дали в тона му се усещаше нервност? Или може би страх?

Опитах се да потисна изненадата си и се усмигнах.

— Разбира се.

— Даже ако е съвсем откачено? Или пък те накара да си помислиш, че аз съм напълно превъртял? Толкова, че да ме отсвириш и още тук и сега да сложим край на нещо, което може да се превърне в най-блажената и свършена връзка?

Извърнах се леко, така че да го гледам право в очите и да не съм между него и диктофона.

— Свършената връзка казваш, а? — Наведох се напред и поставих ръка върху коляното му. — Радвам се, че и според теб нещата между нас потръгват добре.

Това го накара да замълчи за миг. Долната му челюст буквално увисна. Реших, че прекалено прибързвам и махнах ръката си от коляното му. Той остави сандвича в чинията, пое си дълбоко въздух и продължи.

— Нали знаеш какви ги говорят по новините за атмосферните катаклизми? Глобално затопляне, капризи на Майката природа и все от този род.

На свой ред си поех дълбоко дъх. Кимнах.

— Някои хора обаче не са съгласни. Според тях има друга причина.

Неспособна да се овладеея, посегнах към чашата с вода и отпих две големи глътки.

— Каква например? — попитах.

Сега неговата ръка се озова върху коляното ми. Докосването му ме разтърси от глава до пети.

— Чела ли си „Одисея“ в училище?

Не бях я чела, но знаех накъде бие.

— Веднъж.

— Спомняш ли си с кого — или по-точно с какво — се сблъсква Одисеи по пътя към Итака? То едва не го убива.

Тъкмо щях да кимна, но навреме се овладях.

— Не съвсем. Чела съм я преди доста време.

Той се надвеси още по-близо. Сините му очи блестяха, когато срещна погледа ми.

— Сирени — произнесе само с дъха си.

Очаквах да го каже, но въпреки това ме хвана неподготвена. Толкова рязко се дръпнах назад, че повлякох и стола със себе си.

— Няма нужда да го казваш — това и на хартия звучи доста откачено, какво остава да е възможно в реалния живот. Ако щеш вярвай, но някои хора мислят, че е точно това.

Събрах всичките си сили да остана спокойна.

— Кои хора?

— Като начало едни мои приятели. Пристигнаха от Калифорния преди няколко седмици и аз имах неблагоприятното да спомена за това пред тях. Страшно се запалиха по идеята и през цялото време, докато бяха тук, само за това говореха.

— Тия твои приятели... заминаха ли си? — попитах, спомняйки си гласовете, които чух зад навеса за лодки.

— След всичко това много им се искаше да останат цялото лято, но ходят на работа, пък имат и други ангажименти и трябваше да се върнат.

— Тук сприятели ли се с някого? — попитах.

— Присъстващите правят ли изключение? — Той ми смигна. — Всъщност, не. Въпреки замирането на търговията с недвижими имоти по тия места, мама се справя доста добре и аз съм зает през цялото време да ѝ помагам.

Както и да те следя. И да нападнат други красиви момичета. Също и да убивам посред бял ден. При това явно го правя съвсем сам.

— Кой ти каза? — попитах.

— Моля?

Преглътнах с усилие и повторих отново:

— Каза, че си споменал за това пред приятелите си. А на теб кой ти го каза? Кой още мисли, че това е възможно?

— Всъщност цялата тая работа е много странна. Седмица-две преди да пристигнат приятелите ми, получих един имейл...

Скочих на крака. Коленете ми се блъснаха в масата, гърбът на стола ми удари стената. Рязко дръпнах чантичката си от облегалката и със залитане са втурнах по коридора, който разделяше вътрешния салон от бара.

— Ванеса, къде...

— Ей сега се връщам! — извиках през рамо.

Пред очите ми пак играеха бели петна, замъглявайки почти изцяло зрението ми. Крачейки, разтърках очи, но от това петната станаха сякаш още по-многобройни.

Почти ослепяла, аз трескаво затърсих пътя към тоалетните, когато лявото ми рамо се удари в нещо твърдо.

— Ей, здрасти, красива госпожичке!

Веднага разпознах гласа, заковах се на място и протегнах ръка напред. Дланта ми се спря в гладка твърда повърхност.

Сърцето на рибаря биеше учестено под върховете на пръстите ми.

— Готова ли си за втори рунд? — Усетих го да се навежда към мен. — Няма да имам нищо против и по-официална покана... но още съм в играта, ако ти си насреща.

Един-единствен висок тон разцепи въздуха между нас. Очаквах всеки момент да почувствам прилив на енергия, също както стана в киното и в железарския магазин... но нищо такова не се случи. Когато опитах втори път, белите петна пред очите ми се разсеяха достатъчно,

за да различа познатата мърлява физиономия пред себе си — същата отпреди няколко седмици в железарския магазин, но това беше всичко.

— Има ли някакъв проблем? — намеси се плещест сервитьор на път към мъжката тоалетна.

Рибарят отстъпи назад.

— Всичко е направо на макс.

— Госпожице?

Поклатих глава.

— Да. Всичко е наред.

Сервитьорът блокира пътя на рибаря. Продължих по коридора и се вмъкнах в единичната дамска тоалетна. Заклучих вратата и се облегнах на нея, дишайки като риба на сухо, докато опитвах да се успокоя.

Колин знаеше, че аз знам. Няма как иначе — точно затова се заиграваше с мен. И аз трябваше да му играя по свирката, за да станат нещата по моя начин и да имам достатъчно негови признания на записа, за да можем да предадем случая — и него самия — на полицията.

Но как трябваше да стане това? Тялото ми ме предаде още при първото споменаване за сирените и съвсем отказа, когато Колин излъга за имейла. А когато току-що се опитах да източа енергия от рибаря — правех го само в краен случай с надеждата да отложам момента на онова, което Шарлът и Бети ме съветваха да върша, за да оцелея по-дълго, — то не подейства.

Тъй като не можех да мисля за бъдещето си, без да се сетя за Саймън, се заех да тършувам из чантичката за телефона. Знаех, че тревогата му нараства с всяка изминала секунда, затова исках да го успокоя. Докато му пишех съобщение, ръцете ми трепереха толкова силно, че вместо обичайните пет секунди, това ми отне минута.

Всичко е ОК досега. Приближавам се към целта. Ще те държа в течение.

С обич, В.

Макар и не пряко, общуването със Саймън ме поободри. Щом изпратих съобщението, се почувствах достатъчно спокойна, за да

стигна до малкото огледало над умивалника. То беше зацапано и на петна, но въпреки това успях да видя как се е напукал гримът върху все по съсухрящата се кожа. Опитах се да овладеея паниката, пуснах водата, изсипах в нея солта от чантичката си и си наплисках лицето. След това се намазах с още овлажняващ лосион и си освежих грима. Тъкмо се канех да разреша косата си, когато на вратата на тоалетната се почука.

— Ванеса, добре ли си? Мога ли с нещо да помогна?

Колин. Гласът му звучеше загрижено. Даже мило. По същия начин ли се е държал с Карла и Ерика? Така ли е спечелил доверието им, преди да им отнеме живота?

Тази мисъл ме съживи. Прибрах гримовеите, нагласих така диктофона, че да е най-отгоре в чантичката ми, и отворих вратата на тоалетната.

— Искам да те помоля за малка услуга — казах.

Той се усмихна, очевидно облекчен, че не съм припаднала, преди да е успял да ме удуши.

— Само кажи.

Отворих вратата още по-широко и вдигнах вежди. Той се поколеба за миг, после влезе при мен.

— Не е много просторно тук, а? — каза, когато затворих вратата.

Имаше право. Тоалетната беше толкова тясна, че не можехме да се поберем вътре, без да се притиснем плътно един в друг.

— Е... — започна Колин, оглеждайки се наоколо с поруменяло лице, — имаш ли нужда от помощ, или...

След като малкият номер на Шарлът не проработи с рибаря, сега реших да спестя време и да опитам по-сигурен вариант.

Опрях леко пръсти до бузата на Колин, докато погледът му не срещна моя. Дозата енергия беше малка, но въпреки това я усетих да се разлива по ръката ми. Окуражена се надигнах на пръсти и приближих устни до ухото му.

— Искам да ми кажеш нещо — прошепнах тихичко.

Той вдиша. После издиша.

— Какво?

— Какви ги вършиш?

— Какви ги върша... кога?

— През последните няколко седмици. С момичетата.

— Какви момичета? — Той опита да се дръпне назад. — Ванеса, знам, че не ме вкара тук насила, но трябва да ми повярваш, че обикновено не правя такива неща. В мига, когато те видях на плажа... даже не знам как да ти го обясня. Аз просто... почувствах нещо. Някаква връзка... разбираш ли?

Думите му не бяха точно изповедта, която очаквах. Но се оказаха точно това, от което тялото ми имаше нужда.

Не бих споделила с никого какво стана после. Не бих разказала как устните ми тръгнаха от ухото на Колин, пропъльзяха надолу към челюстта му и се спряха на устата. Или как се целувахме в продължение на минути, без някой от нас да си поеме въздух, от който така отчаяно се нуждаехме. На никого няма да кажа как той ме повдигна, за да седна на ръба на умивалника, как се намести между краката ми и ме целуваше навсякъде, докдето стигаха устните му. Но най-вече няма да призная колко хубаво — колко *изумително* — се почувствах.

Но за Натали не мога да гарантирам.

— Божичко!

Дръпнах се и отблъснах Колин. Той залитна объркан. Натали стоеше край отворената врата със зяпнала уста.

— Съжалявам. — Тя направи крачка назад. — Не знаех... Не исках... Вратата беше отворена и аз...

— Всичко е наред. — Смъкнах се от умивалника и грабнах чантичката си. — Мога да обясня.

— Няма нужда. Наистина.

Тя хукна по коридора и аз се втурнах след нея. Колкото и силна да се чувствах, Натали беше още по-силна — и побърза. Чак когато тълпата около бара я погълна, си дадох сметка, че ако Саймън научи за случилото се, това няма да е най-страшната последица.

Но когато най-накрая се добрах обратно до тоалетната, беше твърде късно.

Колин вече го нямаше.

ГЛАВА 23

ИЗВЪНРЕДНИ НОВИНИ: ОТКРИТО Е ТРЕТО ТЯЛО

Гретхен Хол, 29, е открита рано тази сутрин в Сийв Парк от излезли за утринния си крос хора. Според полицията нейните наранявания са идентични с тези на предишните жертви Карла Марсиано и Ерика Андерсън. Властите призовават всички граждани, особено жените, да вземат допълнителни предпазни мерки, когато се придвижват из града.

Очаквайте подробности по темата и следете за последните новини.

— Моля те, би ли изключила компютъра — каза Пейдж.

Не отговорих. Очите ми скачаха ту от текста към придружаващата го снимка на бяла беседка, оградена с жълта полицейска лента, ту обратно.

Пейдж се протегна и затвори лаптопа.

— Всичко е ясно.

Саймън, който седеше до мен на терасата за почивка на персонала, взе ръката ми. Облегнах се и зарях поглед над пристанището.

Днес беше осемнайсети юли. Годишнина от още една смърт и поредният ден, който никога нямаше да забравя. Само че този път датата нямаше да се вреже в паметта ми единствено заради смъртта на невинно момиче.

Аз щях да я запаметя, защото съдействах за нейното убийство.

— Трябва да отидем в полицията — каза Кейлъб.

— И с какви доказателства? — попита Пейдж.

— Имейлите — отвърна той.

— Вчера двамата със Саймън преровихте цялата мрежа, за да откриете IP адреса, и какво постигнахте? — напомни му Пейдж.

Кейлъб въздъхна.

— Открихме, че всеки имейл е изпратен от различен адрес — отвърна.

— И къде са тези адреси? — настоя Пейдж.

— Из цялата страна — отвърна Кейлъб.

— И как това може да помогне на полицията? — Когато никой от нас не й отговори, Пейдж продължи: — Единственото, което можем да им *подскажем*, е, че ще има и още жертви. Сигурно греша, но не мисля, че ще са ни особено благодарни за това.

— Ами записът? — погледна ме Кейлъб. — Хайде да го прослушаме. Знам, че не си успяла да изтръгнеш самопризнания от него, но все още може да открием нещо, което да ни е от полза.

— Вратата към стълбището е заключена, така че няма опасност някой да дойде и да ни подслуша — каза Пейдж.

Не се възпротивих, нито се опитах да ги разубедя. Нямах никакъв смисъл. Стиснах ръката на Саймън, преди да я пусна, после извадих диктофона от чантичката си, сложих го на масата и натиснах Play. Когато нашите гласове с Колин изпълниха пространството наоколо, извърнах очи към Саймън, следейки за всяко негово примигване и потрепване. Изражението му оставаше относително спокойно — знаех, че това вече му коства усилия, — но всичко тепърва предстоеше.

„*Ванеса, накъде...*“

„*Връщам се веднага!*“

Протегнах се и изключих диктофона.

— Веднага след това ми изпрати съобщението, нали? — попита Саймън. — Когато вече си била в тоалетната.

Кимнах.

— А когато си се върнала, него вече го е нямало — добави Кейлъб.

— Да. — Гласът ми звучеше изненадващо спокоен. — Пак ви казвам, страшно съжалявам, че напуснах точно в този момент. Толкова ме изненада начинът, по който говореше за всичко случило се, а когато спомена имейла... просто имах нужда да остана сама, за да дойда на себе си.

Саймън се наведе към мен и сниши глас:

— Няма за какво да се извиняваш. Направила си каквото е по силите ти. Сега ще измислим друг план. Всичко е наред.

Очите ми се навлажниха за миг зад слънчевите очила, после сълзите изчезнаха. Тялото ми беше твърде изтощено, за да плаче.

— Не е ли редно все пак да съобщим за това на полицията — попита Кейлъб. — Може пък...

— *Не!* — прекъснахме го в един глас двете с Пейдж.

— Всичко това ще предизвика прекалено много въпроси, на които не бихме искали да отговаряме — добави тя.

Съгласих се с нея. Сега повече от всякога бях решена да запазя тайната на Шарлът, която трябваше да си остане само между сирените.

— Тогава не мога ли да ги изпратя като информация от анонимен източник как сегашните убийства съвпадат по дати с инцидентите от миналото лято? — попита Кейлъб. — За всеки случай, ако досега сами не са направили тази връзка.

Никой от нас нямаше с какво да възрази срещу това. Наблюдавахме мълчаливо, докато той събира данните и ги изпраща като имейл. Когато приключи, затвори компютъра и си погледна часовника.

— Почти седем е — кимна към Саймън. — Сигурно е време да слизаме.

Тази вечер ресторантът на Бети отново даваше вечеря за рибарите и имаше организиран втори конкурс. С надеждата Колин да се появи, Саймън и Кейлъб настояха да вземат участие този път. Мислеха да наглеждат паркинга и да наблюдават пристигането на гостите.

— Отвън сме, в случай че имате нужда от нас. — Саймън ме целуна по главата, докато се изправяше.

— Пази се — обърна се Кейлъб към Пейдж и тя обеща да го послуша.

— Нещо не разбирам — каза, когато двамата излязоха. — Какво се опитва да докаже това момче — че е силен, или пък даже по-силен от нас?

— Не съм сигурна. — Извадих бутилка солена вода от чантата си и отпих. — Но ако някой има склонност да убива, той сигурно би го извършил и без специална причина.

— Може и така да е. — Пейдж ме наблюдаваше, докато пресушавах бутилката. — Ванеса, с теб всичко наред ли е? Говоря за физическото ти състояние. Виждаш ми се малко... как да кажа — уморена?

Тя определено ме щадеше. Защото се бях видяла в огледалото тази сутрин. Забелязах как кожата ми се лющи и торбичките под очите набъбват. Мярнах дори един бял косъм, който веднага отскубнах. Пейдж или беше прекалено мила, за да ми спести истината как изглеждам в действителност, или прекалено разтревожена...

— Напоследък се чувствам малко отпаднала — признах. — Предполагам, че тялото ми преминава през труден период, докато се справя с последните събития.

— Разбира се, това трябва да е. — Пейдж се пресегна през масата и сложи ръка върху моята. — Просто се прибери да си починеш. Ние ще се справим.

— И да рискувам да бъда затворена под ключ от нашите завинаги? След днешните новини във вестника те сигурно вече са прокарали ток по оградата и са укрепили къщата с бодлива тел. Едва ли най-доброто решение е точно сега да се прибера. — Не сметнах за необходимо да я уведомявам, че сигурно още повече съм влошила положението, като ги излъгах къде отивам, когато излязох. Доскоро мислех да напусна работата в ресторанта, както те искаха, но реших да го отложам заради последните събития. — Но има нещо, от което бих могла да се възползвам и за което ще ми е нужна твоята помощ.

Още не бях успяла да довърша и Пейдж вече се беше съгласила.

— Ти си най-добрата ми приятелка — каза просто тя. — Сигурна съм, че и ти би направила същото за мен.

Когато слязохме на долния етаж, тя остана да говори с Луис, а аз се отправих към стойката на салонния управител. Повечето гости бяха присъствали и на първата вечеря и сега се чувстваха повече от доволни сами да си намерят места, когато им раздадох по едно меню и им предложих да седнат, където им харесва. Така си пестях силите и продължавах да съм нащрек за всеки посетител, който влиза през парадния вход.

Напуснах мястото си само веднъж — когато Натали мина покрай мен на път към тоалетната. Извиних се на двамата мъже, които току-що бяха влезли, и я последвах.

— Здравсти — посрещнах я, когато излезе от кабинката. Тя отначало спря, после продължи към умивалниците. — Здравсти.

— Исках само да ти благодаря — започнах с разтуптяно сърце, — че не каза на никого за вчера. Наистина го оценявам.

— Е, ти пък се държа мило с мен, когато изпаднах в криза на плажа. — Тя изтръска капчиците вода от ръцете си и ги подсуши в престилката. — Освен всичко, това не е и моя работа.

— И все пак ти благодаря. Много съжалявам, че те забърках в тази история. Ако имаш свободна секунда, ще се радвам да...

— Ванеса, няма нужда — честно. Отношенията между хората са сложни. — Вече до вратата, тя се обърна и ми се усмихна. — Повярвай ми, знам го.

После излезе. Продължавах да се чувствам неспокойна, но после си напомних, че това е проблем, който не тя, а аз трябваше да разреша. Опитах да се отърся от него и се върнах във фойето.

Десетина минути по-късно Пейдж дойде при мен зад стойката на салонния управител.

— Открих го — тихо каза тя.

Сърцето ми заблъска в ребрата.

— Колин ли? — прошепнах.

— Не — начин да ти оправим настроението. — Погледите ни се срещнаха. — Нали ме помоли за нещо? Набелязах един за целта. И той е сладък. — Тя изви вежди. — Ще сме в задния двор, в случай че искаш да гледаш.

Тя се отдалечи, а аз тръгнах подир нея, изкушавайки се да я накарам да се откаже, защото съм променила решението си. Но краката ми се влачеха толкова бавно, че тя вече бе далече и не би ме чула, дори да се опитах да го направя. Задържах се няколко минути край масите с улова за конкурса тази вечер. Престорих се, че оглеждам изложението, за да ѝ дам време да заеме позиция отвън. После си проправих път през навалицата и отидох до френския прозорец в дъното на салона.

Пейдж не си беше губила времето. Стоеше облежната с гръб към мен до каменната стена, която ограждаше вътрешния двор. Пред нея стърчеше привлекателен младеж на около двайсетина години. Имаше светлокестенява коса, носеше войнишкозелен панталон и разкопчана червена карирана риза върху бяла тениска. Двамата си приказваха, смееха се и все повече приближаваха един към друг. Стоях на

двайсетина крачки от тях, но въпреки това видях блясъка в неговите очи, когато силата на Пейдж подчини всичко и светът около тях изчезна. Щом главата му се склони към нейната, извърнах очи. Притеснявах се да ги гледам как се целуват, а освен това се чувствах и виновна. Пейдж се съгласи да ми помогне, без дори да се подвоуми, но аз не можех да се отърва от мисълта, че забърках най-добрата си приятелка в доста неудобна ситуация.

Не че изглеждаше на нея да ѝ е неудобно. Когато няколко минути по-късно ме завари все още да стърча край френския прозорец в салона, усмивката ѝ се разля по цялото лице, сините ѝ очи искряха със сребристо сияние, а кожата ѝ розовееше.

— Той се казва Джейми. На двасет и четири е, от Уинтър Харбър и целият е твой. — Тя ми подаде чаша чай с лед. — Казах му, че веднага се връщам с това.

— Благодаря ти — прегърнах я.

— Пак заповядай. Всеки път, когато ти потрябвам за такова нещо, с радост ще ти помагам. Имай ми доверие.

Тя се упъти към микрофона в другия край на салона. Поспрых на бара за едно бързо зареждане със солена вода, после излязох навън. Щом Пейдж обяви началото на конкурса, рибарите във вътрешния двор се събраха около отворения френски прозорец, за да могат да чуват и да гледат. Възползвайки се, че вниманието им изцяло е погълнато от конкурса, аз опънах полата по тялото си и отидох при Джейми.

— Здравсти.

Той ме погледна с леко разфокусирани лешникови очи.

— Къде е Пейдж?

— Имаше работа вътре и ме помоли да ти донеса това. — Подадох му чая с лед. Той известно време го гледаше така, сякаш се опитваше да си припомни дали наистина е жаден. Когато не посегна да вземе чашата, аз я оставих на парапета зад него.

— Тя ще дойде ли? — Той погледна над рамото ми зад мен.

— Не съм сигурна. Доста работа има. — Зачаках да се обърне към мен. Той не го направи. — Между другото, аз съм Ванеса.

— Приятно ми е — изломоти, без дори да ме погледне.

Пристъпих толкова близо до него, че виждах как се надигат гърдите му при всяко вдишване.

— Удоволствието е мое.

За части от секундата гърдите му замряха неподвижно.

— Прекрасна вечер — казах тихо, намразвайки се все повече. — Искаш ли да се поразходим?

Той се обърна към мен. Погледът му леко се проясни, присви очи и изпитателно огледа лицето ми. Реших, че трябва още малко да го окуража — наклоних се към него и издадох съвсем тихичко една-единствена нота, така че никой друг, освен него да не я чуе. Това беше разновидност на наученото от Шарлът, но след като не проработи с рибаря в заведението на Мърфи, не очаквах и сега да има особен ефект. Единственото, на което се надявах, бе да отклоня вниманието на Джейми от Пейдж към мен.

Ето защо се стъписах, когато очите му се разтвориха широко и се впиха в моите. Тялото ми се съживи толкова неочаквано, че неволно ахнах и се вкопчих в ризата му, за да не политна. Приемайки това като покана, той обгърна талията ми с ръце.

— Хайде да се поразходим — прошепнах.

Той охотно ме последва. Главата ми се замая, докато вървахме по кея и се спускахме към плажа, колкото се може по-далече от ресторанта на Бети. Част от мен настояваше да се задоволя с току-що получената енергия и веднага да се върна обратно. Но друга, по-голямата, ме тласкаше да продължа. Шарлът ми каза, че най-сигурният начин да си възстановя силата, е като привлека вниманието на момче, увлечено по друго момиче — поне докато, както предполагах, и това не престане да действа най-накрая. Ако наистина е така и Пейдж добре си е свършила работата, тогава още няколко минути с Джейми нямаше да навредят на никого. Най-малко това щеше да ми даде достатъчно сила, за да поправа грешките си от предишния ден.

Ето защо още веднъж се обърнах назад, за да се уверя, че сме се отдалечили достатъчно. Задържах погледа си върху редицата коли на паркинга, където се криеха Саймън и Кейлъб.

Това е за него — казах си. То е в името на всички нас.

Разположих се на пясъка и се усмигнах на Джейми. Той седна до мен. Споменах, че ми е станало студено и ръката му тутакси ме прегърна. Сгуших се до него, което доведе и до по-разпалени ласки. Скоро лежахме един до друг с преплетени тела. Не го целувах — отказвах да го направя, независимо колко силно го желаше тялото ми

— но той ме целуваше. Докато устните му обхождаха лицето ми и пълзяха надолу по шията, притворих очи. Заслушах се как водата приижда към нас, а после се отдръпва. Отдадох се на насладата и оставих тялото си да изживее момента, сякаш моето физическо и емоционално аз бяха две независими, противоположни сили, стремейки се да се обединят за всеобщо добро.

Толкова бях погълната от случващото се, че не усетих чуждото присъствие, докато вече не беше прекалено късно.

— Ей! — Гласът ми се стори някак познат, но и далечен. Приглушен. Сякаш идваше изпод дебело одеяло. — *Ей!*

Магията на момента се развали. Някой рязко изправи Джейми на крака, преди да го повали обратно върху пясъка на няколко крачки от мен. Когато той опита да се изправи, втори удар го тръшна на земята. Надигнах се със замаяна глава. Заради тъмнината и световъртежа ми трябваша няколко секунди, за да схвана какво става.

Когато най-накрая разбрах, аз се изправих с олюляване и се хвърлих към Саймън.

— Спри! Той нищо не е направил!

— Стой настрана, Ванеса! — извика Саймън, без дори да ме погледне. — Остави ме да се оправя с него.

— Няма нищо за оправяне! — Сграбчих го за ръката и го дръпнах, когато за трети път посегна да удари Джейми. — Добре съм!

Саймън рязко издърпа ръката си от моята.

Той обаче няма да е добре, когато приключи с него.

Усетих сила, каквато не бях изпитвала от седмици и краката ми сами ме понесоха. Заобиколих Саймън и се хвърлих между него и Джейми.

— Той нищо не е направил — повторих настоятелно. — Грешката е само моя.

Все още втренчен в превитата фигура зад мен, Саймън понечи да възрази. После обаче нещо друго привлече вниманието му и той обърна очи към мен.

— Ванеса! — Той изопна рамене. Ръцете му се отпуснаха. — Очите ти... твоят поглед...

— Сега са различни, така ли? — предположих.

Той поклати глава.

— Красиви са.

Нищо не казах. Благоговението на Саймън бързо премина в смут.

— Добре ли си? — попита. — Този не те ли нападна?

— Добре съм. И не, не ме е нападал.

Саймън местеше поглед от мен към Джейми, който продължаваше да лежи на пясъка, после пак към мен.

— Но ако ти си... Щом той не е... — Той вдигна ръце, после безпомощно ги отпусна покрай тялото си. — Тогава какво правехте?

Протегнах ръка с мълчалива молба да ми даде секунда, после отидох при Джейми и му подадох същата ръка. Той я пое и аз му помогнах да се изправи.

— Трябва да се върнеш в ресторанта — казах. — Пейдж ще се радва да те види.

Той се поколеба и за момент реших, че няма да го направи. Но след миг кимна и със залитане се отдалечи.

Когато се обърнах към Саймън, той също си беше тръгнал. Явно е разбрал. Може би не всичко — като причината например, — но достатъчно, за да схване какво всъщност правехме с Джейми, когато е помислил, че съм нападната. Стоях на плажа, разкъсвана от желанието да го последвам, да го спра, да го прегърна, но не бях сигурна дали и той желае същото.

Най-накрая той проговори.

— Ти го целуваше.

— Той ме целуваше — отвърнах спокойно.

— Има ли значение кой кого?

Преди няколко минути си въобразявах, че това има значение. Но сега, когато видях колко е разстроен Саймън, вече не бях толкова сигурна.

— Имах нужда от него — казах.

Това го накара да спре.

— Моля?!

— Не специално от него... но имах нужда да съм с момче. Физически.

— И какво — не можа да изтърпиш, докато минеш огромното разстояние до паркинга ли?

Говореше високо, осъдително. Толкова ме заболя, че трябваше да отместя поглед от него.

— Това е част от всичко останало, Саймън.

Той пристъпи към мен.

— От какво е част?

Сега, когато тялото ми не беше вече толкова обезводнено, сълзите потекоха лесно. Изтрих очи и го погледнах.

— От моя живот.

Чертите на лицето му се отпуснаха, но раменете му оставаха изопнати от напрежение. Усещах, че се разкъсва между гнева и желанието да ме утеши.

— Забелязвал ли си как изглеждам напоследък — уморена, слаба, по-възрастна — попитах.

— Вярно, че имаше уморен вид, но пък и преживя толкова много. Щеше да е чудно, ако *не си* изтощена.

— Не е само това. — Не откъсвах очи от лицето му, копнеейки да премахна неговата болка. — Аз съм болна.

Той направи още една крачка към мен.

— Болна... Но как така?

— Тялото ми ме предава. Заради това, което съм всъщност. Сега имам нужди, каквито другите хора нямат.

— Като солената вода. И плуването.

— И от това, което току-що видях.

Той ме загледа мълчаливо, сякаш очакваше всеки момент да кажа, че всичко е било шега. Когато не го направих, стисна главата си с ръце и се извърна към океана.

— Ти не ми действаш така. — Гласът ми се пречупи и сълзите рiekнаха още по-силно. — Не и по този начин. А толкова ми се иска... Представа нямаш колко силно го искам. Но тъй като ме обичаш...

— Затова не мога да ти дам онова, от което се нуждаеш ли? Имаш ли представа как звучи всичко? Как се *чувствам*?

Поех си дълбоко въздух, издишах.

— Да.

Ръцете му се отпуснаха и главата му кълумна. Приблжих се и заставах до него. Имаше прилив и вълните идваха почти до краката ни, преди да се оттеглят навътре.

— Обичам те, Саймън — казах, впила очи в далечния тъмен хоризонт. — Затова трябва да знаеш, че от тук нататък ще става още по-страшно. Но и сега вече е достатъчно зле. Когато с нашите пристигнахме тук, си мислех, че владее положението — иначе не бих

ги убедила да се върнем на това място. Но после започнах да се чувствам все по-зле, макар да се преструвах, че всичко е наред. Въобразявах си, че като пия повече и плувам по-дълго, всичко ще се оправи. Сега обаче знам, че това не помага... Затова не мога да искам от теб да останеш с мен. Прекалено тежко е. И не е честно.

Той продължи да мълчи дълго след това. Тайно се надявах, че с това всичко ще приключи и няма да се налага да разкривам какво ми каза Шарлът, преди да издъхне. Надявах се един ден просто да изчезна и да не се налага той да научава, защото за него ще съм загубена много преди това.

Но той изрита настрани едната си обувка, после другата. Свали си чорапите. Мина през пяната на прибой, преодоля вълнолома и нагази в океана. Задържа се там, загледан във водата, след това се обърна и протегна ръка.

Не свалих поглед от очите му, докато вървах към него. Взех протегнатата му ръка и той ме притегли плътно до себе си. Останахме така, прегърнати, моята буза опряна на гърдите му, неговата брадичка притисната в главата ми, докато приливът стана толкова висок, че вече не усещахме пясъчното дъно под краката си.

Тогава разбрах, че това няма да е достатъчно.

Вече нищо нямаше да е достатъчно.

ГЛАВА 24

Когато пристигна следващия имейл, двамата със Саймън седяхме в едно кафене в градчето, надявайки се да издебнем Колин, докато поема сутрешната си доза кофеин. Обаждах му се няколко пъти и изпратих няколко съобщения с куп извинения след срещата ни в заведението на Мърфи, обещавайки да се реванширам при следващата среща, но той нито се обади, нито отговори на есемесите ми. Обмислях да взема адреса му от нашите, които трябваше да знаят къде живее брокерката ни, но не успях да измисля основателна причина да го посетя у тях, без това да предизвика лавина от въпроси. Пък и никой не би се чувствал в свои води, ако реши да притисне убиец на негов терен. Планът беше да го предразположа за нови самопризнания, но този път Саймън, Кейлъб и Пейдж да са наблизо, за да се намесят, щом се наложи. Но нямаше смисъл да му даваме предимство, като отидем на крака у тях.

Така оставаше да чакаме среща на обществено място... и да дебнем.

— Започва се — каза Саймън, когато телефонът му сигнализира за ново съобщение от Кейлъб. — Тъкмо навреме.

Наведох се към него, за да видя изпратената снимка.

— Тя е в супермаркета, носи черна риза и не гледа към обектива. — Той изпъшка. — Както винаги, много ни улеснява, няма що.

— Чакай — спрях го, когато понечи да затвори телефона. — Можеш ли да увеличиш образа? По-точно китката ѝ.

При увеличението снимката стана по-размита, но въпреки това беше достатъчно ясна, за да видя онова, което ме интересуваше. Отпуснах се назад, усещайки как кръвта се оттегля от лицето ми и тялото ми изтръпва.

— Какво? — Саймън приближи снимката към очите си. — Какво видя?

Камбанката над вратата иззвъня при влизането на нов посетител. Извърнах рязко глава натам и сграбчих празната си чаша от кафе,

сякаш това решаваше всичко. Когато посетителят се оказа възрастна жена, върнах обратно чашата на масата, но за всеки случай продължих да я държа.

— Гривната й — казах тихо.

— И какво за нея?

— Това всъщност е огърлица. Нали виждаш как я е увила около китката си няколко пъти?

— Да — отвърна той. — Ами какви са тези неща, които висят от верижката?

— Талисмани. Два зодиакални камъка и два инициала.

— Единият е З — каза той, присвивайки очи. — Другият обаче е наполовина скрит от ръката.

Наистина беше така. Но на мен не ми трябваше да видя цялата буква, за да разбере коя е.

— Това е П. — Замълчах, защото още не можех да повярвам онова, което се канех да кажа. — П като *Пейдж*.

Саймън веднага направи връзката.

— Защо носи огърлицата на Рейна като гривна?

Защото няма как да се откажеш от онова, което е твоя майка — което е било твоя майка. Защото цял живот оставах свързан с нея, независимо колко ужасни дела е извършила. Защото понякога не е зле да се преструваш, че всичко е наред и твоето семейство е като всички останали.

— Представа нямам — казах гласно. — Но пък има по-важни неща от това, за които да се тревожим.

— Съвсем сигурна ли си, че това е тя? Дали да не почакаме за още снимки, преди да...

Телефонът му завибрира. Лицето и на следващата снимка не се виждаше, затова пък момичето, което слизаше от комбито на паркинга на „Рибената чорба на Бети“, определено беше най-добрата ми приятелка.

Саймън затвори телефона и снижи глас.

— Отиваме в полицията. Нищо, че нямаме неопровержими доказателства. Достатъчно е да насочим вниманието им към Колин. Те ще могат да опазят *Пейдж*.

Не можех да възразя срещу това. Трябваше обаче да сме готови за неудобни въпроси относно нашите разкрития, за да можем да

реагираме навреме.

Двамата станахме, отнесохме мръсните съдове и прибори на бара и изхвъркнахме през вратата. Полицейският участък се намираше само на няколко преки, но ние тръгнахме към субаруто, което беше паркирано по-близо от моя джип. Заковах се на място, щом видях колко сочи часовникът на таблото.

— Не мога да дойда с теб — казах, притискайки ръка към челото си. — След три минути трябва да съм се прибрала — обещах на нашите да съм вкъщи за брънча.

— За брънча, значи? — Саймън ме погледна. — Наистина?

— Само при това условие ми позволиха да изляза тази сутрин, за да се видя с теб. И без това ме заплашиха, че ще напуснем завинаги Уинтър Харбър и им трябва съвсем мъничко, за да превърнат заплахата в действие. По същата причина не мога да им кажа какво става.

Той се наведе към мен и ме целуна по бузата.

— Добре тогава. Върви. Ще накарам Кейлъб да дойде с лаптопа и тримата ще се видим, като приключиш.

Взехме си довиждане и аз слязох от колата. Той изчака, докато се кача в джипа си и потегля, после направи обратен завой и подкара в противоположната посока.

Щом го изгубих от поглед, спрях колата и се обадох на Пейдж. Никак не ми се искаше да я плаша, но тя трябваше да знае, че е следващата мишена. Може пък страхът да я накара да се заключи у тях през целия ден — когато според събитията от миналото лято се очакваше следващото нападение — и да остане там, докато всичко отmine без произшествия. След три позвънявания се включи гласовата поща и аз ѝ изпратих текстово съобщение.

„П., трябва да говорим. Спешно. Обади се колкото може по-бързо. — В.“

Щом съобщението замина, запалих джипа и натиснах газта. Не бях стигнала много далече, когато се наложи да ударя спирачки заради черно спортно комби. Шофьорът му очевидно не бързаше заникъде и тъкмо обмислях дали да го изпреваря, въпреки двойната непрекъснатата линия на пътя, когато колата спря рязко да пропусне пресичащ улицата пешеходец. Скочих върху спирачката, за да не се блъсна в него. В същия момент забелязах кръглия стикер на задното стъкло. На него имаше емблема на колеж, също като стикера на „Дартмут“, който мама

гордо залепи на нейното комби в деня, когато разбрахме, че съм приета.

Тази емблема обаче беше на „Помона“. Малък колеж в Калифорния.

Едва дишах, докато погледът ми се спускаше към емблемата на „Ауди“ под задното стъкло. На покрива на колата имаше привързани два каяка. На отворения прозореца на шофьора беше опряна гола загоряла ръка.

Колин беше точно пред мен. Обикаляше градчето, сякаш това е най-обикновен неделен ден. Сякаш след няколко часа нямаше да вземе четвъртата си жертва.

Без да откъсвам очи от колата, грабнах телефона от поставката за чаши и набрах номера на Саймън. Директно се включи гласовата поща — може би точно в момента говореше с Кейлъб. Оставих кратко съобщение, после се обадох на нашите и обясних, че съм загубила представа за времето, извиних се и обещах да се прибера колкото може по-бързо.

След това хванах здраво волана и се залепих за задницата на аудито.

То прекоси града и сви по междуградския път, който вървеше успоредно на брега. Колкото повече време минаваше, толкова по-силен ставаше вътрешният ми глас, който ме предупреждаваше да се върна обратно. Въпреки това продължих преследването, макар и на безопасно разстояние. Нито се замислях какво правя всъщност, нито знаех как ще постъпя, когато аудито най-после спре. Единственото, за което мислех, бе, че този отпред се кани да ми отнеме още някого. Някой добър и чист човек, обичан от всички свои близки и познати. Затова не можех да го изпусна от поглед.

На петнайсет минути от градчето аудито зави към малък мръсен паркинг. Последвах го без колебание. Обзе ме известно безпокойство, когато се оказа, че нашите две коли са единствени на паркинга, но тогава Колин ме забеляза и това вече нямаше никакво значение. Извадих диктофона от чантичката си и го пъхнах в джоба на якето.

— Здравсти — насилих се да се усмихна, щом изскочих от джипа.

— Здравсти. — Той стоеше до колата и ме наблюдаваше изпитателно. — Какво правиш тук?

— Карам след теб още от града. — Не беше особено изтънчено обяснение, но сега нямах време за любезности. — Исках да те видя.

— Защо?

Приблжих към него.

— Защото не съм те виждала от нашата среща. Не отговаряш нито на обажданията ми, нито на съобщенията, които ти пращам.

Той присви очи. Обърна ми гръб и взе да развързва въжето, което държеше каяците.

— Нямах работа тук.

Сърцето ми заблъска силно. *Защо* да нямам работа тук? Дали не беше си набелязал друга мишена, за която не знаем?

— Съжалявам — започнах със свито сърце, — ако онзи ден съм сторила нещо нередно, или съм те накарала да се почувстваш неудобно. Изглежда ми е трудно да изразявам чувствата си... особено когато са толкова силни.

Сложих ръка върху неговата. Мускулите му заиграха, после се изопнаха под пръстите ми.

— Въпреки това се надявам, че може пак да опитаме — продължих. — И този път нека започнем малко по-различно.

Той обмисляше думите ми. Най-накрая проговори.

— Още ти дължа един урок по какяк.

Вятърът смени посоката си и аз долових миризмата. Сол. Толкова се бях съсредоточила върху преследването на Колин, че не обърнах внимание къде сме дошли.

Океанът. Ето на това му се казва да плуваш в свои води.

— Аз съм готова, стига ти да искаш — отвърнах.

Чертите на лицето му поомекнаха, но той все още продължаваше да гледа скептично. Определено ме желаше в тоалетната на Мърфи... тогава сигурно причината за отдръпването му бе, че ни хванаха. Дали не се притеснява, че знам истината за него? Но не беше ли това и *неговото* желание — да го разкрия? Нали затова пращаше имейлите със снимки на бъдещите си жертви?

Или пък е смутен, защото обикновено той е преследвачът, а сега не беше така?

Събрала смелост, аз му помогнах да развърже каяците и да ги свали от покрива на колата. Тъй като не исках техническа неизправност, причинена от някоя ненадейно връхлетяла вълна, да

провали този шанс, аз под предлог, че съм жадна, скочих обратно в джиपा. Докато той се занимаваше с греблата, пресуших бутилка вода, пъгнах вътре диктофона, затегнах капачката и сложих бутилката във вътрешния джоб на якето. Не че беше най-добрата защита срещу влага, но все пак беше нещо.

После двамата с Колин взехме каяците и един по един ги смъкнахме надолу по стръмната камениста пътека към плажа. Третият курс беше за греблата и цялото останало оборудване.

— Най-важното е горната половина на тялото ти да е стабилна — обясни той. — Вълните ще те убият, ако им се оставиш.

Точно по този въпрос обаче компетентността на Колин като инструктор можеше да бъде подложена на съмнение. Аз вече познавах изменчивия характер на вълните.

— Ясно — отговорих. А после: — Имам нужда само от още нещо, преди да започнем. Става ли?

Той се обърна към мен. Протегнах ръце доволна, че не треперят.

— Сега ще сме само ние двамата срещу вълните, нали така? Затова мисля, че като отбор трябва да започнем на чисто.

Той сви вежди и брадичката му опря в гърдите. Втренчи поглед в земята, сякаш кроеше нещо. Миг по-късно вдигна очи, усмихна се колебливо и ми позволи да го прегърна. Опитах се да не се стягам, когато ръцете му обгърнаха раменете ми, нито да мисля колко лесно би могъл да ми пречупи врата от това положение.

За щастие, той не ме уби точно в този момент и на това място. Напротив, тялото му се отпусна от моята близост и аз приех това за окуражителен знак. Дори да не успеех да изтръгна самопризнание от него, поне се надявах да използвам способностите си, за да спечеля неговото доверие или да го накарам здравата да хлътне по мен. Така накрая би се съгласил на всичко, което поискам — даже на следобедна разходка до полицейския участък на Уинтър Харбър.

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита той, когато се отдръпнахме един от друг.

— Сещаш ли се за причина да не го искам?

Погледът му се отмести и се спря на нещо зад гърба ми. Обърнах се и се стъписах при вида на притъмнялото до сиво небе на запад. За първи път от месеци не беше яркосиньо.

— Всичко ще е наред — обърнах се пак към Колин. — Няма облаци, пък и цяло лято е превалявало само за кратко. Обзалагам се, че ще се проясни много преди бурята да е стигнала дотук.

— Щом казваш.

Той се отправи към водата. Свалих сандалите си, навих крачолите на джинсите до коленете и тръгнах след него. Костваше ми доста голямо усилие да прекарам тежката пластмасова лодка през прибоя, който постоянно я връщаше обратно към брега. Добре че двете с Пейдж изпробвахме новата си необичайна версия на игра на шише още два пъти след опита с Джейми. Все още лесно се изморявах, но се чувствах значително по-добре, в сравнение с последните няколко седмици. Другите двама участници в играта на шише — сервитьори в курортния комплекс „фар“, където двете с Пейдж хапнахме на няколко пъти — бяха не по-малко доволни от нас и все още не можеха да разберат какво им се е случило всъщност.

Щом каяците стигнаха достатъчно далече от брега, двамата с Колин скочихме в тях и започнахме да гребем. Не откъсвах очи от него, докато размахваше греблото на няколко крачки пред мен. Последвах го и когато направи завой, поемайки успоредно на брега. Изненадах се колко навътре сме стигнали. Двете коли вече едва се виждаха на върха на скалата, по която се спуснахме, а плажът приличаше на тясна бежова ивица на около половин километър от нас.

— Добре ли се справям? — провикнах се зад него и нарочно забих греблото по-дълбоко, което наруши ритъма на замаха ми. Каякът се отклони рязко надясно, после леко зави вляво и пак надясно. Когато Колин най-накрая ме настигна, бях почти с гръб към него.

— Не е зле за начинаещ.

Той ми показа как да държа греблото и аз забелязах, че сега изглежда още по-спокоен. Може би не бях първата, с която се възползва от уединението във водата. Зададох му още няколко въпроса за правилното положение на ръцете и торса и се изненадах откъде знае толкова много неща. Колкото повече говореше, толкова по-лесно му идваха думите и толкова по-уверена се чувствах аз, че стратегията ми може да проработи. За всеки случай се постарях ръцете ни да се допират колкото може по-често и нарочно седях неправилно, за да има повод от време на време да се протяга и да коригира стойката ми, докосвайки гърба и раменете. Тези кратки докосвания не само

разпалиха желанието му, но заедно със случайните обливания със солената вода ме поддържаха във форма, за да продължа.

Усещах се толкова силна физически, че когато той предложи да гребем до пясъчния нанос на около двайсетина метра пред нас, веднага се съгласих.

За съжаление, бурята, която беше далече на хоризонта само преди половин час, пълзеше към нас, докато гребяхме. Вълните ставаха все по-високи. Когато приближихме пясъчната ивица, синьото доскоро небе вече се беше покрило с плътни тъмни облаци. Заваляха едри студени капки, които вятърът носеше над водата.

— Може би е време да се връщаме — извиках към него. — Нека го оставим за друг път.

Стигнал далече пред мен, Колин не отговори. Сигурно не ме беше чул. Той яздеше вълните и махаше яростно с греблото всеки път, щом видеше вода под себе си. Няколко минути по-късно сграбчи здраво единия край на греблото и заби другия като копие във водата. То се закрепил неподвижно в дъното и Колин победоносно се хвана за него. После посегна със свободната ръка и дръпна нещо като въже за сърф, което уви около греблото и слезе от каяка. Лодката се залюля на повърхността на океана, опъвайки въжето, на другия край на което беше забитото в пясъка гребло. Предположих, че в нормално време водата щеше да стига най-много до глезените на Колин, но сега се блъскаше в коленете му.

— Така няма да удържи дълго! — Събрах всички сили, за да преодолея течението и да стигна до него. — Вълните са много високи!

Той понечи да ми отговори, когато една светкавица избухна на хоризонта и разцепи небето. Три секунди по-късно — изглежда бурята не беше толкова далече, колкото ни се струваше — се разнесе тътен, който разлюля земята. Почувствах труса, въпреки че бях далече от океанското дъно. Потопът настана малко след това. Той изми солта от кожата ми и накара тъмнозеления океан да кипне, сякаш някъде под него гореше силен огън.

— Съжалявам!

— Какво? — извиках. Когато приближих забитото в пясъка гребло, посегнах да се хвана за него, но не успях. Вълните взеха да ме отнасят все по-надалече. Размахвах своето гребло нагоре и надолу,

нагоре и надолу, борейки се течението да не ме завлече съвсем навътре.

— Не исках така да стане!

Главата ми рязко се извърна към Колин. През грохота на вълните и воя на вятъра беше трудно да чуя нещо... но дали той наистина казваше това, което ми се стори, че долових? Нима правеше самопризнание точно тук, на сред океана и в разгара на бурята?

— Представа нямах какво се случва!

Точно така беше. Пуснах едната си ръка от греблото и посегнах към джоба на якето. Диктофонът беше целият мокър, но въпреки това напипах най-големия бутон и го натиснах.

— Само ако знаех... Само ако можех да се досетя...

Сграбчих греблото с две ръце и напрегнах мишици до крайна степен.

— Само ако можеше да се досетиш... за какво?

Той ме погледна, дъждът се стичаше по лицето му. Очите му бяха ясни, тъжни. Поклати глава и каза още нещо, но не успях да го прочета по устните му в светлината на светкавиците, а думите бяха погълнати от втора, още по-оглушителна гръмотевица. Преди да го накарам да повтори, една вълна го удари в гръб. Той успя да се задържи на крака, но водата изтръгна забитото в пясъка гребло и го повлече навътре заедно с каяка.

За част от секундата Колин се вкамени. Втренчи се в лодката с разширени от паника уста и очи.

В следващия момент обаче чертите на лицето му се отпуснаха. И той се гмурна във водата с главата надолу.

Седях останала без дъх, наблюдавах повърхността на океана и чаках главата му да изскочи отгоре. Когато това не стана, а вълните продължиха да влекат каяка му все по-навътре, се изправих на колене, вкопчих се в двата борда на каяка и надникнах в мрачните дълбини. Но поройният дъжд и кипналата вода не позволяваха да се види нищо.

Оставаха ми само два варианта. Да се добера до брега с плуване или с гребане и да го оставя на съдбата му... Или да го спася. За да посрещне една друга съдба и да изтърпи наказанието, което правната система по-късно щеше да му отреди.

Още не бях взела решение, когато една голяма вълна надигна каяка ми и го преобърна. Измъкнах се, преди лодката да ме похлупи, и

веднага бях повлечена от силно течение. То сякаш ме сграбчи през кръста и ме повлече на една страна, после на друга. Преди да успее да се изтръгна от него, притисна гърдите ми. Устата ми. Челото. Усука се около врата ми и стегна хватката, изстисквайки водата от гърлото ми. Под краката си зърнах още един чифт крака, които силно ритаха.

Не водата ме влечеше и давеше.

Колин беше.

А той се оказа силен. Забих лакът в стомаха му и освободих гърлото си. Тъкмо се преобръщах, за да заема по-добра позиция, когато сграбчи ръцете ми и ги изви зад гърба. Водата беше толкова бурна, че не виждах лицето му, но от време на време над главите ни просветваше. На всеки няколко секунди той се изтласкваше силно с крака и си поемаше въздух на повърхността, после се гмурваше пак.

Ръцете ми пламнаха, когато стисна и двете ми китки само с една ръка. С другата покри носа и устата ми, опитвайки се да ме задуши. Свих и двата си крака нагоре, опитвайки се да го ритна в слабините, но ъгълът не беше подходящ и не успях да го стигна. Няколко секунди се гърчих и избивах и единственото, което ме спаси от припадък, бе водата, просмукваща се между пръстите му. Вдишвах я жадно, надявайки се той да не забележи.

Не ми се вярва да го е видял, защото всичко това продължи доста дълго. Усещах го по стиснатия му юмрук и дори по най-малкото отслабване на натиска около китките ми. Скоро той свали и двете си ръце от мен. Но още преди да съм успяла да се отскубна, отново ме стисна за врата, този път още по-силно. Толкова силно, че белите петна, с които започнах да свиквам през последните няколко месеца, пак се появиха. Този път обаче се умножаваха, вместо да стават по-ярки. Болката беше толкова силна, че очаквах главата ми всеки момент да се откъсне и да се понесе по водата.

Значи, това беше. Щях да умра. Тук, във водата. Също като Джъстин. И като всички онези мъже миналото лято и есента. Така ли са се чувствали и те? Толкова ли е било тъмно? Така студено?

Разнесе се нов тътен. После още един и още един. Ослепително ярки светкавици разпръскаха мрака над океана. Убедена, че краят приближава, притворих очи срещу тяхното сияние... но нещо ме спря в последния момент.

Гребло. На един от каяците. То беше засмукано дълбоко под повърхността, но сега изплуваше и се въртеше в спирала близо до краката ми.

Предпазливо, лекичко, движейки се съвсем бавно, така че Колин да не забележи, прихванах плоския му край между пръстите на краката си и го придърпах нагоре. Протегнах ръце. Пръстите ми се вкопчиха в твърдата пластмасова дръжка.

Замахнах назад колкото сили имах. Греблото го удари в гърба. Ръцете му освободиха врата ми и аз се стрелнах напред, далече от него, право в дълбоката мрачна вода.

Първият ми инстинктивен порив беше да стигна колкото се може по-далече. Малко по-късно обаче направих салто във водата и поех обратно към пясъчната ивица.

Намерих го вкопчен в един по-твърд участък от пясъчния нанос, който след отшумяването на бурята сигурно щеше да бъде раздробен от пристъпите на вълните и да потъне на океанското дъно. Успях да зърна лицето му, устремено към повърхността, издутите му бузи, в които се опитваше да съхрани последните глътки въздух. От носа и стиснатите му устни излизаше струя малки мехурчета. Знаех, че ако го оставя сега, след няколко секунди вече ще е мъртъв. Щеше да умре с убеждението, че почти ме е довършил, без да знае, че съм се върнала за него.

Сигурно точно това заслужаваше, но аз не можех да позволя да се случи.

Което не значеше, че няма да му дам един хубав урок. Затова запях. За да привлека вниманието му. За да му дам да разбере, че съм наясно какво е направил и ще се погрижа всички да научат. Звукът отначало беше тих, мелодичен, но бързо се усили. Разля се над пясъчния нанос, сушата, стигна хоризонта зад мен и се възнесе високо над главата ми. Скоро вече не чувах нито тътена на гръмотевиците, нито рева на бурната вода.

Изглежда, Колин също не ги чуваше. Пръстите му се разтвориха. Той се пусна от пясъчния нанос и въпреки силното насрещно течение, заплува към мен. Бузите му изпуснаха въздуха. Устните му се разделиха. Без да преставам да пея, аз се отгласнах с крака във водата и заплувах към него. Знаех, че ако се наложи, бих могла да вкарам океана обратно в дробовете му, но нямаше нужда да се стига чак

дотам. Той трябваше да се съвземе — най-малкото физически. За да обсъдим по обратния път към Уинтър Харбър какво да кажем в полицията.

Това беше добър план. Страхотен план.

Но после течението промени посоката си и го завлече в дълбините. Отнесе го далече от мен. Заритах с крака и загребах с ръце още по-силно, но колкото повече се стараех, толкова повече се увеличаваше разстоянието между нас.

Докато след няколко дълги секунди той не ми се усмихна.

Спрях. Океанът сякаш замря. Колин продължи да се носи към мен с протегнати ръце. Изглеждаше по-щастлив от всякога. Ръката му едва докосна корема ми, когато светлината в неговите очи угасна. Цялото му тяло изведнъж се отпусна.

Точно в този момент в периферията на съзнанието си долових умоляващия глас на Пейдж.

Ванеса, помогни ми. Моля те. Сега. Аз съм в ресторанта на Бети... и той е по петите ми.

ГЛАВА 25

Опитах се да го спася. Извлякох го обратно на брега. Масажирах гърдите му и вкарах въздух в дробовете му. Всеки път, когато се отдръпвах и виждах извитите нагоре ъгълчета на устните, мислех, че се съвзема, че чертите на лицето му се свиват конвулсивно, докато тялото се бори да задържи живота в себе си... Но той само се усмихваше.

Не. Стиснах носа му с два пръста и притиснах уста към неговата. Гърдите му се повдигнаха, спуснаха се, замряха. Опитах отново и отново.

Той ми се хилеше през цялото време.

Ванеса... Моля те, побързай...

Издишах още въздух в устата му. Натиснах още по-силно гръдния кош. Дъждът се изливаше отгоре, смесваше се със сълзите ми, шуртеше по лицето ми, но аз не го усещах. Вече нищо не чувствах.

Колин също. Проверях за пулс през няколко секунди, но във вените му вече не течеше живот. Сърцето му не биеше.

Божичко... той е вече вътре...

Приседнах и се загледах по протежение на брега, към ресторанта. Намираше се на няколко километра по-надолу от мен и не бих могла да го видя дори в ясен ден, но се надявах Пейдж някак да усети, че съзнанието ми е настроено на нейната вълна и да се свърже с мен. Представих си красивата ѝ усмивка, нейния смях и отвърнах.

Къде?

Зачаках. Когато единственият отговор беше плющенето на дъжда и грохота на вълните, разбиващи се в брега, опитах отново.

Не спирай да ти говориш, Пейдж. Ще дойда веднага щом мога.

Все още заслушвайки се за нейния отговор, се надвесих над Колин. Приблжих уста към ухото му и тихо заговорих.

— Не зная как си се забъркал с ония момичета... но знам добре какво се опита да направиш с мен току-що. — Избърсах очите си, от които непрекъснато се стичаха сълзи. — И въпреки това съжалявам. Ти

щеше да си понесеш наказанието, така или иначе... но не и това. Не и от мен.

Не можех да го гледам повече, затова зарях поглед встрани, докато се изправях на крака, събличах подгизналото си джинсово яке и покривах с него пустите му очи. Извиних му се безмълвно още веднъж, после напъхах крака в сандалите — чакаха ме на мястото, където ги бях оставила, преди да влезем във водата — и се втурнах по стръмната пътека към паркинга.

Следващите няколко минути ми минаха като в мъгла. Добрах се до джипа, пълен с дъждовна вода, и се обадох на полицията. Казах, че съм открила мъртво тяло на плажа, дадох им точното местоположение и съобщих, че нещо нередно става в ресторанта на Бети. Звъннах на Саймън и оставих кратко съобщение, че съм добре, но Пейдж е в беда, затова го моля да отиде в ресторанта колкото може по-бързо. Докато палех колата и давах на заден, позвъних и на нашите, за да ги успокоя, че съм добре и ще се прибера час по-скоро.

Не мислех за онова, което извърших току-що. Не можех да мисля за това сега. Ако си го позволях, трябваше да спра. И да седя в колата със свален гюрук, докато потоците сладка вода плющят по кожата ми и постепенно отравят тялото ми.

Пейдж обаче имаше нужда от мен. Не успях да спася Колин... нито Джъстин и Шарлът... но все още можех да спася най-добрата си приятелка.

Така се бях съсредоточила в тази мисъл, че щях да излетя с мръсна газ от паркинга, без да забележа колата, спряла между контейнера за смет и пясъчната дюна. Щом я зърнах, толкова силно набих спирачки, че джипът подскочи.

Пред мен стоеше празен оранжев пикап. С окачени въдици отзад. Ако Пейдж е в опасност, дори когато Колин вече не може да я нарани, значи, той не е действал сам през последните седмици. И тук ли е имал подкрепление? Дали рибарите не дебнат някъде около паркинга, докато чакат той да си свърши работата?

Ванеса!

Разтърсих глава и натиснах педала на газта. Гумите забуксуваха в калта, преди да наберат скорост и да изстрелят колата на заден ход. Изхвъркнах на пътя, олюлях се на завоя и се понесох към града.

Докато карах, бурята се усили. Небето стана нощно непрогледно, а дъждът се превърна в плътна сива стена, която светлината на фаровете не можеше да пробие. Добре че светкавиците озаряваха мрака — и пътя — на всеки няколко секунди. Стисках здраво волана и гледах право пред себе си, а в мислите ми бе единствено Пейдж. Когато телефонът иззвъня, погледнах на екрана от кой номер ме търсят. Бяха нашите, затова оставих да се включи гласовата поща.

Щом наближих градчето, заговорих отново.

Почти пристигнах. Добре ли си?

Секундите се точеха. Едва дишах и вперена в почти непрозрачното предно стъкло следвах размитата двойна жълта линия на пътя. Вече се канех да повтора въпроса, този път по-силно, когато тя отговори.

Да — отвърна с треперещ глас. — Но той е тук.

Кой? Къде?

Тя заговори отново, но гласът ѝ потъна в тътена на гръмотевицата. Начупената линия на светкавицата озари небето, преди да поразии едно дърво от дясната ми страна, разцепвайки го надве. Когато едната половина на стеблото се наклони над шосето, натиснах газта, но вече беше късно. Понесено от собствената си тежест, дървото се стовари върху асфалта, преди да успее да мина. Спрях рязко, избягвайки сблъсъка само на сантиметри, после дадох заден и се опитах да го заобиколя.

Препятствието се оказа прекалено голямо. Препречваше цялата ширина на шосето, а върхарите на короната стигаха гората на двайсетина крачки от канавката. Отворих вратата, изскочих от джипа и затичах към дървото, решена да си проправам път. Натиснах с всичка сила; стеблото леко помръдна, но не се отмести. Тъй като падна под наклон, беше и твърде високо, за да мина отгоре. От другата страна пътят оставаше тъмен. В такава буря хората обикновено отбиват встрани на банкета, за да изчакат стихията да отmine. Затова имаше малка вероятност някой друг, освен полицията, да приближи откъм Уинтър Харбър. Тъй като и те няма да могат да преминат, поне щяха да ме върнат обратно до града.

А до там имаше най-малко километър и половина.

В главата ми Пейдж тихичко скимтеше.

Оставаше ми само едно. Преместих джипа встрани от пътя. Грабнах телефона, чантата и ключовете. И побягнах.

Краката ме понесоха напред. Префучавах през камъни и клонаци. Сърцето ми биеше бързо, но равномерно. Още преди да се усетя, пред мен се появиха мъждивите светлини на главната улица.

Още ли си в ресторанта на Бети? — попитах Пейдж.

Да.

Къде?

Във...

Тя замлъкна.

Пейдж! Добре ли си?

Никакъв отговор.

Затичах още по-бързо, спринтирайки през града. Щом зърнах ресторанта, измъкнах телефона си от чантата и пак потърсих Саймън. Той не отговори, затова му оставих ново съобщение на гласовата поща, че съм в ресторанта с Пейдж и го моля да дойде при нас по-бързо.

Взех на един дъх стълбите пред главния вход и блъснах вратата. Тя не поддаде. Стиснах топката на дръжката по-здраво и опитах отново.

Вратата се оказа заключена. Посред бял ден, точно когато трябваше да сервира обяда. Ресторантът на Бети работеше 365 дни в годината и не затваряше по никакъв повод. Пейдж обичаше да казва, че дори снежна виелица да затрупа града, всеки би могъл да стигне със снегоходки до кея, където винаги ще го чака топла купичка чорба. А тази буря, колкото и силна да беше, не беше по-страшна от зимна виелица... Тогава какво ставаше?

Чак тогава я видях. Написана на ръка бележка, залепена от вътрешната страна на малкото прозорче на вратата.

Ресторантът на Бети е затворен за частно парти. Моля, Заповядайте пак утре!

Пейдж нищо не беше споменала за частно парти. Но отвътре се носеше музика, която чувах дори през вратата. Когато тръгнах по верандата и надникнах през прозорците на салона, видях, че вътре наистина има нещо като празненство. Разпознах мнозина от рибарите, които напоследък станаха наши постоянни клиенти. Те сновяха от група на група, разговаряха и се смееха заедно с няколко момичета, които не познавах. Никой не седеше по масите и не се хранеше, стояха

прави като на коктейл. Може би просто защото нямаше кой да ги обслужи — бързо обходих с поглед салона и не забелязах никого от персонала.

Пейдж — опитах отново, втурвайки се надолу по стъпалата на верандата. — *Тук съм. Ти къде си?*

Никакъв отговор. Заобиколих тичешком ресторанта и се втурнах към служебния вход. Не се изненадах, когато и той се оказа заключен. Изпитах облекчение, когато надзърнах през малкото прозорче до вратата и не видях никого вътре. Огледах се, за да съм сигурна, че никой не ме е проследил. После си отворих с ключа, който ми даде Пейдж, когато започнах работа като салонен управител.

Първо проверих мазето. Долу нямаше никого, затова се качих по стълбите и огледах последователно килера с провизии, миялната и хладилното помещение. Навсякъде беше празно. Прикрих се зад купчините съдове, опитвайки се да измисля как да вляза в салона, без някой да ме види, когато нещо над главата ми издумка. Шумът беше последван от слабо чегъртане, което започна отляво и мина надясно.

На плота до мен имаше нож. Лежеше край един разполовен домати, сякаш на този, който го е разрязал, внезапно му се е наложило да напусне. Сграбчих ножа и тръгнах нагоре по стълбите.

Докато се качвах, дочух гласове. Слабите стенания на Пейдж сякаш се усилиха и скоро си дадох сметка защо е така — чувах ги едновременно и във, и извън главата си.

Щом стигнах най-горното стъпало, стиснах още по-здраво ножа и пристъпих на закритата тераса за почивка на персонала.

Нямах план за действие, но дори да го бях измислила, той нямаше как да ми помогне. Когато видях сцената пред себе си, бях толкова стъписана, че не можех да реагирам.

Терасата, както и салонът на долния етаж, беше празнично украсена. От тавана висяха хартиени фенери и се поклащаха при всеки порив на вятъра. По масите, пода и перилата имаше свещи, а пламъчетата им бяха защитени от бриза със стъклени похлупаци. На масата в центъра, където с приятелите ми бяхме седели толкова пъти, сега имаше сребриста кофа с лед и три бутилки шампанско в нея. Наоколо стояха чаши за шампанско.

Пейдж седеше на пластмасов стол в единия ъгъл на верандата. Китките ѝ бяха завързани с въже, а устата — запушена. Главата ѝ

клюмаше на една страна, сякаш беше твърде уморена да я държи изправена. Джейми, красивият млад рибар, когото разигравахме с Пейдж преди няколко дни, стоеше до нея. Саймън и Кейлъб, също завързани и със запушени усти, лежаха един до друг в противоположния край на терасата. Когато Саймън ме видя, тялото му подскочи, сякаш инстинктивно се устреми към мен да ме защити. Едва успях да кимна с глава и той остана неподвижен. Не исках да подплаши техния похитител, който в момента стоеше с гръб към мен.

Пейдж, ти...

— Ванеса!

Главата на Пейдж рязко се изправи. Отстъпих назад.

Натали се обърна с лице към мен.

— Колко мило, че се присъедини към нас. — Тя стана от скута на мъжа, където седеше дотогава, и бързешком прекоси терасата. Носеше меко падаща червена лятна рокля, толкова дълга, че полите ѝ се влачеха отзад. — Какво ще кажеш за малко пенливо шампанско?

Не отговорих нищо, когато тя приближи, прегърна ме и ме целуна по бузата.

— Горкичката! Вир-вода си! — Тя тръгна да се връща на мястото си, но спря, когато погледите ни се срещнаха. Миг по-късно крайчетата на устните ѝ се извиха нагоре. — Ама че тежък ден за теб, а?

Тя кратко изписка и почти на един скок се озова обратно до масата. Погледнах бегло към Саймън, който също ме наблюдаваше. Веждите му се свъсиха, докато ме оглеждаше от глава до пети. Кейлъб се взираше любопитно в мен. В другия край на терасата, вече застанала нащрек, Пейдж също не откъсваше очи от мен.

— Как се чувстваш? — попита Натали. После пусна една ягода в устата си и пресуши чаша шампанско.

Някак успях да си върна дар словото.

— Чудесно.

Тя се плъзна плавно по пода към мен.

— Само толкова ли?

Тъкмо щях да отвърна с „да“, когато си дадох сметка, че не е истина. Наскоро бях карала каяк. Плувах дълго. Нападнаха ме и едва се отървах. Извлякох деветдесеткилограмово тяло на брега. Погълнах близо тон дъждовна вода. Спринтирах около километър и половина. Като се вземат предвид физическото ми изтощение и емоционалният

стрес, сега не би трябвало да съм тук. Мястото ми беше на плажа, припаднала, а може би вече мъртва.

Но аз още не бях умряла. Защото Колин беше мъртъв.

Чувствах се по-силна, жизнена и здрава, откогато и да било. И знаех защо е така. Ефектът от моите необмислени действия очевидно беше променил външния ми вид. Ето защо приятелите ми ме гледаха изпитателно, сякаш искаха да се уверят, че пред тях не стои друг човек.

Опитах се да подчиня на своята воля свръхчовешката енергия, която кипеше в мен.

— Какво става, Натали? — попитах спокойно.

Тя сви рамене и се ухили.

— На теб на какво ти прилича?

— Отвлечане?

— Придадох на всичко малко бохемски шик — отвърна цупейки устни тя.

После приближи към мен и ми подаде чаша шампанско. Когато не я поех, сведе поглед към ръцете ми.

— О, това няма да ти трябва.

Преди да успея да реагирам, тя сграбчи ръката ми и така я изви, че изпуснах ножа. Младежът, в чийто скут седеше доскоро, скочи, прекоси с един скок терасата и го грабна от пода.

— Благодаря ти, скъпи — каза тя.

Докато се целуваха, си дадох сметка, че съм го виждала и преди. На брега. В деня, когато Натали изпадна в криза и аз я успокоявах.

— Това е бившият ти годеник — казах, когато тя се върна до масата.

— Всъщност това е съпругът ми. От колко време вече? А, да — пет години. — Тя го погледна за потвърждение и той кимна. — Изиграх целият този театър, защото момичетата много обичат да си споделят сърдечни неволи, а точно това исках да направим двете с теб. Но ако всичко мине по план, вие двамата със Саймън може да сте също толкова щастливи, колкото сме ние с Уил. Завинаги.

Някъде се тръшна врата. Тежки стъпки се заизкачваха по стълбите. Отстъпих настрани, очаквайки да видя как нахлуват полицаи... но се оказа рибар. Онзи с оранжевия пикап.

— Сам! — посрещна го Натали, когато той стигна горната площадка на стълбището. — Какво е...? — Тя свъси вежди, после се

наведе и отпи от шампанското, което беше наляла за мен. — Е, явно е бил Колин, а не ти. Това не стана по план, но какво пък...

Тъкмо щях да попитам за какъв план говори, когато Сам ми налетя. Целият беше вир-вода, с мътен поглед, но гледаше право в мен. Преди да успея да се дръпна, висок звук, напомнящ звън на камбана, разцепи въздуха и за миг заглуши воя на вятъра, плющенето на дъжда и тътена от гръмотевиците. За части от секундата пред очите ми се спусна бяла пелена и съзнанието ми напълно блокира.

Когато пред очите ми отново се проясни, Сам седеше до мъжа на Натали с тъпо изражение и гледаше право напред. Натали стоеше пред мен и се усмихваше.

— Ти си...

Тя вдигна вежди и сложи шепа зад едното си ухо.

— Какво?

Опитах отново.

— Ти си... сирена.

— Разбира се. — Тя ме изгледа така, сякаш бях кръгла глупачка.

— Но главата ми... си беше съвсем наред. — Колкото и зле да се чувствах през последните седмици, не бях получавала пристъп от ония ужасни мигрени, които доскоро ме предупреждаваха, че наблизко има сирена.

— Наистина ли мислиш, че мога да се издам толкова лесно? — Тя хвърли поглед към Пейдж. — Трябва обаче да призная изненадата си, че твоята добра приятелка — твоята *най-добра* приятелка — не ти е казала.

Впих поглед в Пейдж.

Съжалявам, Ванеса. Не исках...

— Тишина! — изкрещя Натали.

Лицето на Пейдж се сгърчи и тя утихна. Опитах се да сглобя парчетата от пъзела.

— Ти си правела снимките — казах. — И си пращала имейлите.

— Грешка. — Натали отпи от шампанското. — И пак грешка.

После зачака да налучкам отговора. Когато не се опитах, прекоси бързо терасата и се облегна на парапета.

— Чаках те много дълго — каза. — Макар да не знаех, че чакам точно теб... Обаче след миналото лято вече нямаше никакво съмнение, че това си ти.

Преглътнах мъчително.

— Коя?

— Която ще бъде до мен — отвърна с блеснали синьо-сребристи очи, — когато оглавим следващото поколение.

ГЛАВА 26

Светкавица разцепи небето. Изрева гръмотевица. Всички, освен нас с Натали подскочиха.

— Чуй сега — делово започна тя, размахвайки чашата с шампанско, — нямам намерение да прекарвам векове наред в тежък труд. Дамите преди нас са свършили добра работа с онова, с което са разполагали. Иначе нямаше да сме тук. Но не са мислили мащабно и размахът им е бил доста ограничен. Основната им грижа е била — а и продължава да е — оцеляването. — Устата ѝ се изви във вяла усмивка. — Ние обаче сме способни на много повече.

Опитах се да уловя погледа на Саймън. Искях да вижда единствено мен и да не обръща внимание на думите на Натали. Страхувах се обаче, че тя погрешно ще приеме това за заплаха и в отговор ще му причини болка, затова не отместих очи от нея, докато продължаваше да говори.

— Опитът на Рейна миналото лято беше забележителен, въпреки че се провали. Тя беше първата, поне доколкото на мен ми е известно, която се опита да впрегне способностите си в по-мащабно начинание. Предприе дързък ход и ако беше успяла, просто ни е бедно въображението още колко грандиозни дела можеше да извърши.

Сега ми се искаше да погледна Пейдж, но не го направих.

— Наблюдавам дейността на най-могъщите общности от години и когато до мен стигна новината за успеха на Рейна — по това време бях в Северна Калифорния, а не прикована на сушата във Върмонт, — започнах да следя по-отблизо събитията тук. После, когато стана ясно какво — или кой — стои на пътя ѝ, това стана единствената ми цел. Ето защо реших през лятото да се преместя на Източното крайбрежие. — Тя се ухили. — Страхотни омари имате тук, между другото.

— Нещо не разбирам — казах. — Какво общо има всичко това с имейлите? Или със снимките? Ами момичетата?

— Защото ти нещо се дърпаше. Отказваше да приемеш дарбата си. Трябваше някак да привлече вниманието ти и да те накарам да я

оцениш, да осъзнаеш колко си специална. Това беше единственият начин да те спечеля на моя страна.

— След като събитията миналото лято не успяха да ме убедят, защо сега трябва да променям мнението си? — попитах.

— Защото жертвите това лято са млади жени, не мъже. А допреди няколко минути ти си мислеше, че техният нападател е мъж, нали така? И заслужава наказание.

— Значи, ти си била — казах. — *Ти* си убила момичетата. С единствената цел да ме накараш да приема нещо, с което никога не бих се съгласила.

Натали свъси вежди.

— Ако ще действаме заедно от тук нататък, трябва да се научиш да не си вадиш прибързани заключения.

— Двете няма да...

Отново прозвуча същият звук. Пред очите ми пак падна бяла пелена. Главата ми се изпразни.

— Никого не съм убивала — каза Натали, когато бялата пелена се разсея. — Не и сега. Този път просто не ми се наложи.

Все още стоеше край парапета и ми махна да отида при нея. Докато приближавах, мислех за полицаите. Къде се губеха още?

— Този път само дирижирах парада — продължи Натали със снишен глас, когато застанах до нея.

После зарея поглед над брега. Проследих погледа ѝ и видях как всички гости от партито на долния етаж вървят бавно към пристанището. Момичетата сред тях, вече го знаех, не бяха обикновени жени.

— Контролирам ги всичките — каза тя тихо, щастливо, сякаш сме две приятелки, които си споделят тайни. — Накарах сирените и от двата бряга да изпращат имейли, за да не може никой тук да ги проследи. Специална група под мое ръководство отговаряше за фотоапарата, който ти намери. В него умишлено имаше снимки, свързани с местата на инцидентите от миналото лято. Нарочно те оставихме да го намериш. Както се надявах, ти се досети за връзката между тях и веднага заподозря някакви откачени преследвачи на сирени.

— Ами хората, които чух да говорят зад навеса за лодки? — попитах.

— Щастлива случайност. Колин получи анонимно съобщение какво се крие зад събитията от миналото лято. Знаех, че ще се запознаеш с него и се надявах да ти отвлече вниманието, докато се справя с останалите мъже. А това, че приятелите му се оказаха наблизко и бяха толкова погълнати от тази история, си беше чист късмет.

— Другите мъже са рибарите, така ли? — досетих се.

— Точно така. Участието на Колин беше съвсем незначително. Но рибарите, омагьосани от талантливите, макар и неопитни млади сирени, се оказаха по-агресивни, отколкото ми се нравеше. Те знаеха, че ти си крайната цел, и не устояха на изкушението да те поразиграят малко при всеки удобен случай. За съжаление, един от тях доста се увлече в мазето, ето защо се наложи да дам по-голяма роля на Колин, за да разсея съмненията ти. Но ти прекалено бързо навърза всичко. Трябваше ми още малко време.

— Затова си го накарала да донесе огърлицата на Рейна.

— Точно така. Трябва да призная, че тия охранителни камери ми направиха страхотна услуга.

Наблюдавах мъжете и сирените долу. Въпреки природните стихии, които ги нападаха от всички страни, те продължаваха да разговарят и да се смеят, сякаш си прекарваха страхотно.

— Значи крайната ти цел е била — обърнах се към нея — да ми докажеш колко зли могат да бъдат мъжете, като ги накараш да убиват невинни жени. Затова наказанието им после да ми се види съвсем справедливо.

— Това беше първата част от плана. После оставаше да те накарам да направиш това, което извърши тази сутрин. Пейдж, която ни оказа голяма помощ при събирането на войнството, макар и да не знаеше крайната цел, стана основен залог в играта. Предположих — и то съвсем правилно, — че си способна на всичко, за да я спасиш. Последователността на събитията не беше точно тази, както ги бях планирала, но това сега няма никакво значение. — Тя замълча. — В края на краищата резултатът е същият.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаех, че ще проследиш Колин, което ми даде време да обезвредя Пейдж, без да ми се пречкаш. След това обаче ти ми трябваше обратно тук, за да се сражаваш доблестно в защита на Пейдж, затова пратих Сам да те доведе. Предположих, че след като

Джейми залитна по най-добрата ти приятелка, именно него накрая ще... Ти си знаеш. — Тя погледна през рамото ми към Саймън, после се обърна към мен и се наведе още по-близко. — Спокойно. Най-накрая и той ще свикне с тази мисъл. С всички така става.

Насилих се да преглътна последните й думи и погледнах през рамо. Сам продължаваше да седи край масата, целият подгизнал. Неговата кола беше покрита и за разлика от джипа, който карах със свален гюрук, пикапът имаше кабина.

— Значи, и той е бил във водата заедно с мен и Колин — тихо казах.

Натали проследи погледа ми.

— Ако съдя по водораслите в косата му, явно е така. Преди няколко минути, щом те видях колко поразително изглеждаш и се досетих какво си направила, реших, че той е жертвата. Затова се изненадах, когато се появи. Но пак казвам, това са подробности, при това незначителни.

Погледнах отново към пристанището и толкова здраво стиснах парапета, че малки тресчици от дървото се набиха в дланите ми.

Колин никого не беше убивал. Не той се беше опитал да ме удуши в океана. Сам го е направил. Което означаваше, че един напълно невинен човек беше убит... от мен.

Аз бях чудовище. Като всички останали свои себеподобни.

— Трябва да признаеш, че усещането е неповторимо — прошепна Натали. — Тая тръпка. Тоя прилив на живот. И това никога няма да свърши. Само помисли какви възможности се откриват пред теб.

— Натали — започнах спокойно, надявайки се да спечеля още малко време до идването на полицията, — какво точно искаш от мен?

— Искам да се присъединиш към мен. — Гласът й звучеше развълнувано. — Помогни ми да откроя и обуча млади и талантиливи сирени, които на свой ред ще обучат следващите.

— На това да убиват.

Тя вдигна рамене.

— Понякога. Това е част от завладяването на територии. Но заедно ние можем да разширим нашата територия — географски и идеологически. Нашата общност от сирени може да стане първата, която ще мине отвъд границите на страната и ще контролира повече

представители на противоположния пол от която и да е друга група досега. Не е нужно да ги избиваме всичките... просто може да им завъртим главите, да ги накараме да ни се подчиняват във всичко, каквото поискаме от тях. Мъжете са имали надмошние векове наред и е крайно време да ги поставим на място.

Искаше ми се да ѝ задам още въпроси, за да продължава да говори, но бях толкова стъписана от нейното предложение, че загубих ума и дума. За добро или лошо, тя сама продължи.

— Това не е просто молба, Ванеса. Правя ти предложение. Това е голяма възможност за теб. Ако се съгласиш, ще станеш много по-силна и по-могъща — сега дори не можеш да си представиш докъде се простира това. А приятелите ти ще останат живи. Спрях се на теб заради внушителното ти потекло и способностите ти, но Пейдж също може да се присъедини към нас. Двамата със Саймън ще може да останете заедно. Ще живееш живота, от който мислеше, че си лишена след преобразяването ти миналото лято. Дори още по-добър.

— Ами ако не приема? — попитах.

Тя се разсмя. Когато разбра, че не се шегувам, изражението ѝ отново стана сериозно.

— В такъв случай не си толкова умна, за каквато те мислех, и...

Главата ѝ бавно се извърна към сцената на кея.

Развеселената група беше стигнала съвсем близо до водата. И участниците в нея се бяха увеличили.

— Саймън. — Сърцето ми спря. Все още вързан и със запушена уста, той се бореше с всички сили да се освободи от хватката на Сам, който го влачеше по брега. След него вървеше мъжа на Натали и мъкнеше Кейлъб, а Джейми — Пейдж. Явно ги бяха завлекли там, докато ние с Натали сме разговаряли.

— Може да стане по лесния или по трудния начин — любезно продължи Натали. — Ти решаваш. Празненството, което е в твоя чест, ще продължи, така или иначе.

С тези думи тя остави настрана празната чаша от шампанско, опря двете си ръце до перилата и скочи от терасата. Червената ѝ рокля се вдигна нагоре по тялото, докато летеше към земята. Приземи се на крака с меко тупване. После закрачи към групата мъже и сирени, които продължаваха да разговарят и да се смеят дори след като нагазиха в океана.

Сирените примамваха мъжете към пристанището. Явно щяха да направят онова, което Рейна не успя да направи миналото лято. И ако не се присъединях към тях, щяха да завлекат Саймън, Кейлъб и Пейдж на дъното.

Ванеса, какво става? Какво да правим?

Гласът на Пейдж прозвуча като аларма в главата ми. За миг не бях сигурна дали да ѝ отговоря. Ако Натали казваше истината и Пейдж е знаела, че най-новата ѝ служителка е сирена... тогава дали беше наясно и за всичко останало?

Пей, Пейдж. Пей на Джейми. Така ще те пусне.

На твоє място не бих го направила — изстреля в отговор Натали. — Докато не се присъедините към нас, ние числено ви превъзхождаме. По мой сигнал дамите незабавно могат да сменят целта.

Този отговор ми беше напълно достатъчен. Значи Пейдж и Натали не бяха съюзници. Натали просто я е използвала за своите цели. Тъй като не исках да откъсвам очи от тях нито за миг, аз също се опрях с две ръце на парапета и скочих от терасата. Приземих се изненадващо леко и хукнах напред.

Докато приближавах групата на кея, не бях забелязала, че не съм единственият преследвач. Шериф Грийн и останалите полицаи най-накрая бяха пристигнали и също препускаха напърно през пясъка... но както се оказа, преследваха мен.

— Ванеса Сандс! — разнесе се плътен мъжки глас зад гърба ми. Забавих крачка, но не спрях.

— Вие сте арестувана! Всичко, което кажете...

— Арестувана ли? — Вече съвсем близо до водата, Натали се обърна, притиснала ръка към гърдите. — За какво?

Огледах залива зад нея. Сирените и рибарите навлизаха все по-надълбоко. Неколцина от мъжете вече ритяха с крака във водата, за да задържат главите си на повърхността.

— За убийството на Колин Робинс.

Сега вече спрях. Но не се обърнах към полицаите.

Гледах към Саймън. Той стоеше със Сам на две крачки от водата. При изявлението на шериф Грийн той поклати глава и ме погледна с широко отворени очи, объркан.

— Трябва да е станала някаква грешка — намеси се Натали. — Сладката хубавица Ванеса Сандс, която даже на муха няма да посегне... да е убийца?!

— На мен също ми се иска да е някаква грешка — каза шериф Грийн и спря до нас. — Повярвайте. Но разполагаме с недвусмислени самопризнания.

Сърцето ми спря, когато той извади дигитален диктофон — *моят* дигитален диктофон, който взех на каяка — от джоба на ризата си. След всичко случило се съвсем бях забравила за него.

— Открихме го в джинсовото яке, което тя беше оставила край жертвата. — Шериф Грийн ме погледна. — Тук всичко е записано: боричкането под водата, извличането на трупа на плажа, последвалото разкаяние. Всичко.

Натали зацъка с език.

— Е, на това му се казва небрежност.

Тогава шериф Грийн за първи път погледна зад нея.

— Какво става тук? Какво правят във водата всички тези хора?

— Правим си малко плажно парти с група приятели — отвърна Натали.

— Насред гръмотевична буря ли? — настоя шериф Грийн.

— Ние сме отлични плувци — усмихна се Натали.

Един от полицаите — сержант Томпкинс, ако се съди по значката му — пристъпи зад мен и ме хвана за китката. Шериф Грийн приближи към водата в мига, в който поредната светкавица освети всичко наоколо — включително пленниците, които още стояха на брега.

— Пейдж Марчанд? — възкликна той. — Това ти ли си? Какво...

Думите му бяха прекъснати от режещ слуха писък. Пред очите ми отново стана бяло. Главата ми пак закънтя. Тази единствена нота обаче сега продължи да звучи по-дълго, отколкото на терасата в ресторанта и след няколко секунди привикнах към шума. Зрението ми частично се възстанови — вече можех да различа обстановката и човешките фигури пред себе си, но те бяха неясни и размазани, сякаш ги гледах през сив филтър.

Но и това ми стигаше. Шериф Грийн стоеше напълно неподвижен, със зинала във формата на буквата О уста, хванал главата си с две ръце. Саймън, Кейлъб, Пейдж и техните похитители не помръдваха. Сирените и мъжете на пристанището — също, макар

водата все така да кипеше в краката им. Зад мен сержант Томпкинс беше замръзнал на място.

Единствено Натали се движеше. Тя крачеше към шериф Грийн, продължавайки да пее. Ако знаеше, че я виждам, едва ли щеше да ми се размине. Убедена, че това е единственият ми шанс, започнах леко да се отдръпвам от сержанта, но нещо студено и твърдо ме спря.

Белезници. Успял е да затвори едната гривна около китката ми и държеше другата в дясната си ръка.

Знам, че си силна... сега трябва да разбереш какво значи да си наистина смела.

Последните думи на Шарлът прозвучаха в главата ми.

Знаех какво трябва да направя.

Задържах ръката си, докато другата гривна на белезниците не се освободи от хватката на сержант Грийн. Без да изпускам от поглед Натали, която в този момент стоеше с гръб и посягаше към гърдите на шериф Грийн, аз се втурнах през пясъка към Кейлъб. Той, изглежда, не почувства нищо, докато развързвах ръцете му и махах лепенката от устата му. Преглътнах сълзите си и бързо го прегърнах, преди да продължа към Пейдж. Освободих и нея и я прегърнах още по-силно и по-продължително. Мислех да отблъсна по-далече техните похитители, за да осигуря на приятелите си поне минимална преднина за бягство, но се боях, че това движение ще свести мъжете и ще привлече вниманието на Натали. Оставаше ми надеждата, че Кейлъб и Пейдж ще са достатъчно бързи, когато заклинанието престане да действа.

Накрая приближих Саймън. Погледът му все още беше прикован в сержант Томпкинс, защото аз стоях точно там, когато Натали запя. Този път не успях да удържа сълзите си и те се затъркаляха по бузите ми, докато разхлабвах въжето и отлепвах лепенката от устата му. Действах бързо, защото знаех, че нямам много време. И че ще спра, ако се замислех колко нечестно е всичко това.

Но нали така щеше да приключи всичко в края на краищата? Двамата рано или късно ще се разделим. А аз ще съм като мъртва за него, ако не и наистина умряла. Не е ли по-добре всичко да свърши по-рано — независимо как, — отколкото да протакаме, както ми каза Шарлът?

Хвърлих бегъл поглед зад себе си. Натали притискаше ръце към гърдите на шерифа, очите ѝ бяха вперени в неговите, устните ѝ се движеха почти недоловимо.

Върнах се при Саймън и притиснах устни в неговите за последен път. Още бяха меки и топли, което накара сълзите ми да рукнат по-силно.

Обичам те — изрекох, внимавайки да не го казвам гласно, нито да го произнасям в главата си. — *И толкова съжалявам.*

Постоях малко край него, нежно приглаждайки падналата върху челото му коса. После се отправих към Натали. Краката ми постепенно забързаха, докато накрая се затичах. Спрях точно навреме, за да не се блъсна в нея. Нахлузих свободната гривна на белезниците около китката ѝ и я затворих.

— Ванеса! — извика тя и действието на нейното заклинание тутакси се прекрати. — Какво...

Спря насред думата, когато силно я дръпнах назад и я повлякох през пясъка. Всички наоколо бавно започнаха да се съвземат, сякаш се събуждаха от продължителна дрямка. Възползвах се от временното им замайване. Докато си спомнят къде са и какво се е случило, двете с Натали ще сме вече във водата.

Това е трогателно, но напълно безсмислено — крещеше тя в главата ми. — *Представа нямаш колко съм силна.*

Предполагам, че ще ми се наложи да го разбера.

Докато тя риташе и се гърчеше, аз затягах все повече хватката си около раменете ѝ. Успях само веднъж да ми се измъкне, но аз се извърнах и бях отново върху нея, препречвайки пътя ѝ към повърхността. Опита да се стрелне покрай мен, но я блъснах назад и я стиснах под мишницата си с едно-единствено бързо движение.

Натали наистина беше силна. Но аз току-що бях отнела живот... и се чувствах не по-слаба от нея.

И какво се каниш да правиш? — настояваше тя, докато се спускахме все по-надълбоко. — *Ще ме заровиш в пясъка на дъното на океана ли?*

Това не е лоша идея.

Щом искаш да ме убиеш, защо просто не взе пистолета на полицая и не ме застреля?

Защото *не исках* да я убивам. Не исках да убивам никого, никога вече. Но след като това е единственият начин да я спра и да спася живота на безброй други хора, които биха умрели по нейно нареждане... не исках да живея, след като съм я убила. Сигурно бих могла да се застрелям след това, но не желяех да го причинявам на Саймън и приятелите си. Освен това този начин само привидно изглеждаше приемлив.

Вместо това щяхме да плуваме. Да се оставим на течението. Да се предадем в прегръдките на океана, без да излизаме за въздух на повърхността. В продължение на часове, дни или седмици. Колкото е нужно телата ни да се предадат поради липсата на кислород, който ни беше толкова необходим, колкото и солената вода.

Постъпваш глупаво. С какво този изход е по-добър от живота, който ти предложих?

Това не е живот — отсякох в отговор. — *А сега никой друг няма да пострада.*

Тя се разсмя. *Може би все пак съм направила погрешен избор с теб, Ванеса Сандс. Защото ако си мислиш, че така ще приключиш с мен, жестоко грешиш.*

Заритах по-силно с крака и се гмурнах още по-надълбоко. Тя изпищя зловещо и този пронизителен звук временно ме ослепи. Без да се замисля, повторих нейния писък, влагайки цялата си сила в него с надеждата да я удавя.

След секунди бяхме заобиколени от сребриста светлина.

Ето, виждаш ли? Тя потупа ръката ми, която още я натискаше за раменете. *Гледай само колко добре съм ги обучила.*

Сирените. *Нейните* сирени. Същите, които допреди малко примамваха рибарите, сега ни бяха наобиколили, а сребристите им очи излъчваха светлина. Образуваха тясна окръжност, която не ми даваше възможност да се измъкна с плуване. Приближаваха една по една към нас, сграбчвайки ни за косите, за ръцете, за вратовете. Отначало се опитах да се съпротивявам, да се откъсна от хватката им... но това нямаше никакъв смисъл.

Ето защо престанах да се боря. Пуснах Натали и усетих как водата я отнася настрани, доколкото позволяваха белезниците. Затворих очи.

После запях толкова тихо, че само аз можех да се чуя, представих си Джъстин, казах ѝ, че скоро ще се видим... И се оставих на светлината.

ГЛАВА 27

Малката бяла стая беше на последния етаж в стара тухлена постройка. Стените бяха покрити с бяла мазилка, а пода — със сив линолеум. По тавана имаше звезди, останали от предишния наемател, които светеха в тъмното. Обзавеждането се състоеше от две еднакви легла, гардеробчета, бюра и книжни шкафове. Между двете шкафчета имаше една-единствена мивка. Големият прозорец над чугунения радиатор гледаше към група еднакви сгради, в които имаше стаи, същите като тази.

— Е — каза мама, оглеждайки се около себе си. — Не е „Риц“.

— Не е — отговорих. — По-хубаво е.

Очите ѝ се наляха със сълзи, докато ми се усмихваше. После, сигурно за да предотврати нов пристъп на тоталния срыв, с който се бореше от дни, се обърна към купчината прилежно сгънато спално бельо върху бюрото, взе чаршаф и го простря над едното от двете легла близнаци.

— Пет етажа стълби — задъхано каза татко, влизайки в стаята. — И нито един асансьор.

— Което нямаше да е чак такъв проблем, ако някой не настояваше да домъкне със себе си цялата покъщнина. — Пейдж се намъкна в стаята след татко и шеговито подбели очи. — *Същинска* примадона.

Шегуваше се. По пътя насам бяхме изпреварили няколко така претъпкани с багаж коли, че прозорците сякаш всеки момент щяха да експлодират. А моите вещи се побраха без усилие в задната част на комбито на мама — даже остана малко свободно място. Пейдж беше толкова озадачена, когато видя колко багаж вземам със себе си, че попита дали не сме наели товарен камион за останалото. Когато ѝ казах, че не сме, тя се поинтересува дали случайно не съм напъхала вътре и моята кола, разглобена на парчета. И оттогава не преставаше да ме подкача.

Татко провеси в едно от гардеробчетата зимното ми палто. Сигурно Пейдж е настояла да се разменят и е взела куфара ми, който отначало той носеше, щом е видяла, че няма асансьор. Пейдж на свой ред избута куфара до един от шкафовете. Мама приключи с оправянето на леглото и застана наред стаята с ръце на хълбоците.

— Трябва да извадим и подредим дрехите ти — каза. — Ами тоалетните ти принадлежности? До мивката ли искаш да бъдат, или в шкафа? Къде да сложим лаптопа и учебниците? Трябва да си подредиш бюрото.

— Мамо! — Протегнах ръка и стиснах нейната. — Няма какво толкова да се разопакова и подрежда. Мога да свърша всичко и сама по-късно.

Тя се намръщи.

— Тогава трябва да напазаруваме. Ще ти е нужен килим. И завеси. Сигурно и още няколко възглавници, в случай че искаш да четеш в леглото.

— Не забравяйте и минибара — добави Пейдж. — Задължително ще си взема един такъв, когато се пренеса в Сан Франциско следващата пролет. А защо не и два.

— Имаш право — казах. — Нали отиваш в училище за мениджмънт в ресторантьорството. Ще са ти нужни, за да слагаш вътре всички онези вкусни манджи, с които ще се опитват да те подкупват бъдещите ти служители. На мен обаче минибар не ми трябва. Честна дума.

— Къде тогава ще си държиш сандвичите? — попита мама. — Ами бутилките с вода? Трябваше да се сетя за това! Как не се сетих досега!

— Може би защото мислиш за всичко останало.

Това обаче не успя да я успокои. Тя прехапа долната си устна и забарабани с пръсти по нея.

— Нали имам кола — напомних ѝ. — Ако реша друго, винаги мога да отида и да си купя минибар.

— Но те са тежки — възпротиви се мама. — А тук няма асансьор.

— Аз ще помагам — изрече познат мъжки глас.

Мама се обърна. Аз се усмихнах.

Саймън стоеше пред отворената врата.

— Имам намерение да прекарвам доста време тук от сега нататък — добави той. — Ще се погрижа безценната ви дъщеря да получи всичко в мига, в който го поиска.

Нови сълзи напълниха очите на мама. Тя отиде при Саймън и силно го прегърна. Когато най-накрая го пусна, татко разтърси ръката му и го заразпитва имал ли е проблеми с шофирането от „Бейтс“ до тук. Докато тримата бърбеха, Пейдж улови погледа ми от срещуположния край на стаята и заговори така, че само аз да я чувам.

Изглеждаш ти подозрително спокойна. Всичко наред ли е?

Всичко е страхотно. Честна дума.

Хубаво. И не се тревожи за вашите. Ще се погрижа по обратния път към Уинтър Харбър да не наводнят със сълзите си целия североизток.

Ще съм ти благодарна за това — казах и за пореден път си помислих колко добре стана, че Пейдж дойде чак дотук. Тя пристигна с влака в Бостън и прекара с нас цялата предишна седмица, шофира заедно с мен джипа до Хановер и, надявам се, щеше да развлича родителите ми, когато си тръгнаха по-късно този следобед. Връщаха се в Уинтър Харбър, за да зазимят къщата на брега и предложиха на Пейдж да я закарат, вместо пак да пътува с влак.

Между другото — заговори пак тя, — това е много по-хубаво от имейлите. Щом мога да чувам гласа ти, когато си поискам, има шанс да преживея голямото разстояние, което ще ни дели, и дългите периоди между две виждания.

Погледнах я.

Преживяхме много по-страшни неща.

Сега, докато се връщах мислено назад, просто не ми се вярваше през какво сме минали двете с нея. Удавянето на Джъстин. Нападенията на Рейна и Зара в Уинтър Харбър и Бостън и смъртта, която посяха и на двете места. Как едва не причиниха смъртта на Бети и как я манипулираха. Загубата на нероденото дете на Пейдж. Внезапната поява на Шарлът и не по-малко внезапната ѝ смърт. Нашето физическо преобразяване и безкрайните предизвикателства, до които доведе то.

И, разбира се, Натали.

Направо не мога да си обясня как оцелях миналото лято, след като бях на крачка — при това неведнъж — от удавяне. Преди да

разбера от какво има нужда, тялото ми едва не ме провали. Хипнотизираният рибар можеше да ме убие, както в мазето на ресторанта на Бети, ако по някаква случайност не бях го спряла, така и в океана, когато се опита да ме удуши. И когато по чудо оцелях след всичко това, трябваше най-накрая да умра на дъното на пристанището, закопчана с чифт белезници за Натали и душена от отмъстителните сирени.

Но аз оцелях дори тогава. Поне веднъж моята мощ на ненофара се беше оказала от полза. Защото сирените бяха чули не гласа на Натали. И не дойдоха, за да накажат мен. Моят глас беше заглушил нейния... и те дойдоха за нея. Сред хаоса от кипнала вода и песни на сирени, когато бях уверена, че всяко вдишване ми е за последно, те я убиха.

А когато всичко свърши, очаквах от мен да ги поведеа.

Щом разбрах какво се е случило, действах по инстинкт. Наредих на повечето сирени да се върнат при мъжете, да се уверят, че всички са добре, и да направят каквото е по силите им, за да смекчат спомените от тази нощ. Накарах две от тях да отнесат тялото на Натали навътре в океана, където то щеше да се разложи много преди някой да го открие. Когато се оказа, че белезниците са проблем, стиснах веригата между двете гривни само с два пръста и тя се скъса, сякаш беше изплетена от водорасли, а не от метал. Чак тогава поех към брега, готова да призная пред шериф Грийн и сержант Томпкинс и второто си престъпление.

Оказа се обаче, че Пейдж е понаучила нещичко от времето, прекарано с Натали. Още преди да стъпя на брега, полицаите бяха изчезнали. На всичкото отгоре си бяха тръгнали с убеждението, че са дошли на плажа по сигнал за някаква прекалено шумна компания. Пейдж беше успяла да прибере от тях дигиталния диктофон със записа на предишните ми самопризнания. Тя вече се беше погрижила за Джейми, Сам и мъжа на Натали по същия начин, както бях накарала сирените да се погрижат за останалите мъже. Нейната сладка песен ги беше убедила да повярват на всяка дума на сирените, включително и за моята невинност. Единствените, които все още знаеха в какво съм обвинена, бяха Пейдж, Кейлъб, Саймън и аз самата.

След това четиримата говорихме в продължение на часове. Тъй като те не чуха разговора ми с Натали на терасата, аз им повторих всяка нейна дума. Накрая казах, че все още имам намерение да отида в

полицията и да се предам заради Колин, но тримата ме разубедиха. Според тях бях действала при самозащита и смъртта му в края на краищата се дължи на злощастен инцидент. Освен това смятаха, че трудно ще обясня случая на властите, без да разкажа всичко от игла до конец. Не можех да оспоря тяхната логика и затова, въпреки че бях — и все още съм — съсипана от чувството за вина, аз се отказах да се предам.

Тъй като беше дошла съвсем наскоро, Натали не беше известна, нито щеше да липсва на някой извън нашия тесен кръг. Тялото ѝ така и не беше открито. Смъртта на Колин беше приписана на трагичен инцидент с каяка. Останалите мистериозни смъртни случаи — на Карла, Ерика и Гретхен — останаха неразрешени. След като минаха седмици наред без нови инциденти, животът на обитателите на Уинтър Харбър отново влезе в старото си русло.

Пейдж също се успокои, макар и по-трудно. Както аз се чувствах виновна за това, че се забърках с Колин, по същия начин се чувстваше и тя заради Натали. Тяхното приятелство започна доста невинно, но Натали заложи примамката си на това, че Пейдж иска делата в ресторанта да потръгнат. Когато дошъл подходящият момент, тя ѝ признала, че също е сирена. Каза ѝ, че поискала да се запознае с нея, когато прочела за събитията от предишното лято, и се надявала да ѝ помогне да продължи напред, въпреки трагичните преживявания. Пейдж, отчаяна от забуксувалия бизнес и любопитна на какво може да я научи една по-опитна и видимо заслужаваща доверие сирена, бързо възприела бизнес съветите на Натали. Включително и това да използва способностите си, за да примамва мъжете за новия конкурс, чийто домакин беше ресторантът на Бети. Искала да каже за това и на мен, но не го направила по две причини. Първо — притеснявала се, че аз няма да одобря. И второ — не искала да ми дава още един повод за тревога.

Извиняваше ми се за това непрекъснато и аз всеки път ѝ повтарях, че няма нужда да го прави. След извършеното от мен кое ми даваше право да съдя другите?

Мога да отскоча за кафе — внезапно предложи Пейдж. А после...

— Кой иска кафе? Аз черпя.

Родителите ми, по някакво чудо схванали удобния предлог да се оттеглят, в един глас заявиха, че изпитват непреодолима нужда от кофеин. Уговорихме се да се срещнем в трапезарията и те бързешком напуснаха стаята. Когато останахме само двамата, Саймън най-после влезе вътре и затвори вратата след себе си.

— Здравей — усмихна се.

Пристъпих към него, обвих ръце около врата му и силно го прегърнах.

— Благодаря ти, че дойде.

— Шегуваш ли се? Не бих пропуснал това за нищо на света.

Истина беше. Така трябваше да бъде. Със сигурност му бях дала достатъчно основания да стои колкото може по-далече от мен, и то още дълго време... а ето го сега тук.

— Имаш ли вече представа с кого ще делиш стаята? — попита миг по-късно.

Неохотно го освободих от прегръдката си.

— Не. Но си разменихме няколко имейла и тя ми се вижда свястно момиче. Казва се Сара и е от Небраска.

— Много хубаво, че това място е далече от океана.

— Точно така. — И аз за това си помислих най-напред.

— Приемаш ли един приятелски съвет?

— Винаги.

Той се друсна на леглото.

— Основни правила. Създай си ги колкото може по-скоро — за предпочитане, след като вашите си тръгнат, но преди да си легнеш тази вечер. Едва ли искаш да се будиш от алармата на часовника още преди зазоряване заради някоя практикуваща гола йога или нещо подобно. Така съжителството ви ще тръгне нагоре с краката, а някои съквартиранти не могат да се отърсят от такова нещо чак до края на следването. Повярвай ми.

Ухилих се и седнах на леглото до него.

— Освен това сигурна ли си, че искаш да заемаш точно тази половина от стаята? По неписано правило първият дошъл избира първи. Но съм сигурен, че веднага ще преотстъпиш правото си само ако Сара от Небраска те помоли с усмивка за това. Така че, ако наистина искаш да си на това легло, измисли любезен начин да откажеш, в случай че тя настоява да се размените. Другият вариант е

да я изчакаш да дойде и да обсъдите заедно коя от вас кои мебели ще ползва. Това обаче винаги създава повече неприятности, отколкото си заслужава.

Развеселена, нищо не му отговорих. Миг по-късно той се обърна към мен с въпросително вдигнати вежди.

— Извинявай — казах, — ама ти сериозно ли...

— Само почакай. Още утре сутрин, когато отвориш очи преди зазоряване и внезапно опознаеш своята съквартирантка наистина *изцяло*... тогава ще ти се иска да си го взела на сериозно.

Наклоних се към него и го побутнах по рамото.

— Какво ли щях да правя без теб.

Той ме хвана за брадичката и повдигна главата ми, докато погледите ни се срещнаха, после тихо заговори:

— Никога няма да ти се наложи да научиш отговора на този въпрос, Ванеса Сандс.

После нежно притисна устни в моите. Докато се целувахме, си мислех, че в този момент за първи път наистина го вярвам. Вярвах, че двамата със Саймън ще останем заедно каквото и да става. Защото сега той знаеше всичко. Знаеше за Колин. Знаеше, че макар убийството на Натали да е извършено от другите сирени, те са били провокирани от моя зов за помощ, а това ме правеше поне отчасти — ако не *изцяло* — отговорна за случилото се. Знаеше, че нейната смърт ми е дала много повече сили дори от смъртта на Колин. Знаеше дори какво съм принудена да правя, за да забавя процеса на преждевременно стареене.

И въпреки това искаше да бъде с мен.

Продължихме да се целуваме още известно време. Когато най-накрая се разделихме, Саймън се изправи с въздишка и ми протегна ръка.

— Май трябва да намерим вашите, преди майка ти да е окупирала всички минибарчета в радиус от двеста километра.

Хванах ръката му и той нежно ми помогна да стана.

— Става ли да ме изчакаш в трапезарията. Искам малко да се поосвежа.

— С радост ще те чакам.

— Хубаво тогава — усмихнах се. — Няма да се бавя.

Той не настоя. Стисна леко пръстите ми, преди да ги пусне, целуна ме по бузата и каза:

— Не бързай.

Гледах го как излиза от стаята. Когато вратата се затвори след него, огледах стаята още веднъж. С изключение на мебелите и завивките ми, тя беше съвсем гола. В моята половина щеше да остане така и занапред. Докато събирах багажа си за колежа, непрекъснато мислех за стаята на Шарлът в южен Бостън и за стаята за гости в къщата на брега, когато тя отседна в нея. Домът ѝ беше просто обзаведен. Книжните лавици в него останаха празни до края, а камината — без нито една прашинка, сякаш там никога не беше горял огън. Тя няколко дни живя при нас в Уинтър Харбър, но с изключение на куфара и чехлите, стаята продължи да изглежда необитаема.

При Шарлът всичко беше просто. Тя не искаше никъде да се застоява за дълго или да се привързва към определено място. Защото не можеш да се чувстваш уютно в днешния ден, ако има опасност утре всичко да се промени.

Затова и аз не взех много багаж. Не знаех какво ще ми донесе моето утре. Засега това беше колежа. Саймън. Моите приятели и семейството. Един относително нормален живот.

Но после? След месец? След година? След две години? Когато вече нито солената вода, нито случайните флиртове ще могат да ми осигурят силата, необходима да водя относително нормален живот. Когато дойде време да извърша онова, което не бях сигурна дали ще мога да повторя пак.

Нищичко не знаех.

И въпреки това продължавах да се надявам. Много по-силно откогато и да е досега. Ето защо донесох няколко неща, които да превърнат донякъде стаята в общежитието в мой дом.

Чантата ми лежеше на леглото. Бръкнах да извадя плика, който сложих вътре предишната вечер, отидох при по-близкото бюро и се загледах в стената над него. Гледах кафявата коркова дъска за бележки.

Направих така, както Саймън ме посъветва. Не бързах, действах внимателно и подреждах замислено. Когато приключих, отстъпих назад да огледам резултата.

Тъмнозеленият стикер с герба на „Дартмут“, който получих заедно с уведомителното писмо, че съм приета, стоеше в центъра на горната половина на таблото. Отдолу имаше няколко снимки — как нашите се излежават върху шезлонгите на плажа; Пейдж и Бети, които

танцуват, докато Оливър готви на заден план; Кейлъб се хили и заплашва на шега да нападне обектива с греблото за миди; Саймън чете, катери се по някакъв склон, гледа фотографиращата така, сякаш никога повече няма да откъсне поглед от нея.

Тези снимки образуваха широк кръг около една друга. Тя беше пет на седем сантиметра и ми беше любимата. Там двете с Джъстин ловим риба в нашата червена лодка. Главата ѝ е обърната към мен, а моята е вирната към небето. Раменете ми са вдигнати почти до ушите, защото се смея до сълзи на нещо, което ми е казала.

— Страшно е — прошепнах, нежно докосвайки с пръсти усмихнатото ѝ лице. — Но е и вълнуващо. Щеше да ти хареса.

Останах така още минута. Докато един познат глас не ме извика по име някъде отвън. Отидох до отворения прозорец и надникнах към оживения тротоар отдолу.

— Капела квадро! — извика Пейдж, вдигайки нагоре две чаши айскафе, по една за всяка от нас, предполагах. — Представа нямам какво означава, но едно от тия колежанчета многознайковци каза, че не е за изпускане. Идваш ли?

Ухилих се. Нашите стояха точно зад нея и изучаваха картата на кампуса. Саймън беше застанал до тях, пъхнал ръце в джобовете на джинсите, усмихваше ми се. Около тях моите нови съученици приказваха помежду си и със семействата си и се смееха.

— Идвам веднага! — провикнах се към тях.

После грабнах чантата, огледах за последно новата си стая и тръгнах да видя какво още ми е приготвил днешният ден.

БЛАГОДАРНОСТИ

Сърдечни благодарности на Ребека Шърман, Реджина Грифин и всички от Writers House и „Егмонт САЩ“, които помогнаха на „Сирена“ да стигне до читателите. Голяма прегръдка на мама, Майкъл, Шон, Кристин, Меган, Боби, на всички останали приятели и семейството ми поради тяхната постоянна подкрепа и безкраен ентузиазъм.

Издание:

Автор: Триша Рейбърн

Заглавие: Черни води

Преводач: Анелия Янева

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Егмонт България

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Виктория Бешлийска

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-0815-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3561>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.